



การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของเฟรทาก
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สุชาวลี วงศ์ศรีทา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ปีการศึกษา 2565

DEVELOPMENT OF ENGLISH SPEAKING SKILLS AND CONFIDENCE IN
SPEAKING ENGLISH FOR COMMUNICATION USING THE STORYTELLING
TECHNIQUE BASED ON THE FREYTAG'S PYRAMID STRUCTURE
FOR GRADE 4 STUDENTS

SUCHAVALEE WONGSRITA

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education
Department of Curriculum and Instruction,
College of Education Sciences
Dhurakij Pundit University
Academic Year 2022



ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต


หัวข้อวิทยานิพนธ์ การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของเฟรทากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เสนอโดย นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ ดร.สุคตนิง นฤพนธ์จิรกุล

ได้พิจารณาเห็นชอบ โดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว


..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ จินตานุรักษ์)


..... กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ดร.สุคตนิง นฤพนธ์จิรกุล)


..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.ไสว พิกขาว)


..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พจนาลัย สกตเกียรติ)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว


..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงษ์กัญญา โย แม่น โกศล)

วันที่ 24 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2566

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของเฟรทากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
ชื่อผู้เขียน	สุชาวลี วงศ์ศรีทา
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.สุตคณิง นฤพนธ์จิรกุล
หลักสูตร	ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2565

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag 2) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75 และ 3) ศึกษาความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ดอมินิกที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 30 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง 2) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ 3) แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag เมื่อเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 75 แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อยู่ในระดับสูง

คำสำคัญ: เทคนิคการเล่าเรื่อง, โครงสร้างพีระมิดของ Freytag, ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สุชาวลี วงศ์ศรีทา

Thesis Title DEVELOPMENT OF ENGLISH SPEAKING SKILLS AND CONFIDENCE IN
SPEAKING ENGLISH FOR COMMUNICATION USING THE STORYTELLING
TECHNIQUE BASED ON THE FREYTAG'S PYRAMID STRUCTURE FOR
GRADE 4 STUDENTS

Author Suchavalee Wongsrita

Thesis Advisor Dr. Sudkanung Naruponjirakul

Program Master of Education

Academic Year 2023

ABSTRACT

The objectives of this research were to 1) compare English speaking for communication skills of grade 4 students before and after learning through the storytelling technique based on the Freytag's pyramid structure, 2) compare English speaking for communication skills of grade 4 students after learning through the storytelling technique based on the Freytag's pyramid structure with the specified criteria of 75%, and 3) study the confidence in speaking English for communication of grade 4 students using the storytelling technique based on the Freytag's pyramid structure. The samples were 30 grade 4 students from Saint Dominic School studying in the second semester of the academic year 2022, obtained by the cluster random sampling method. The research instruments consisted of 1) lesson plans using the storytelling technique 2) a test of English speaking for communication skills, and 3) an assessment of confidence in speaking English for communication.

The results of the research showed that 1) English speaking for communication skills of grade 4 students after learning through the storytelling technique based on the Freytag's pyramid structure were significantly higher than before learning at a statistical significance level of .05, 2) English speaking for communication skills of grade 4 students after learning through the storytelling technique based on the Freytag's pyramid structure showed no difference with the specified criteria of 75% at a statistical significance level of .05, and 3) the level of grade 4 students' confidence in speaking English for communication was at a high level.

Keywords: Storytelling technique, Freytag's pyramid structure, English speaking for communication skills, confidence in speaking English for communication

Suchavalee Wongsrita

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี จากการใส่ใจทุกรายละเอียด การให้คำปรึกษาการวิจัยอย่างดีที่สุดมาโดยตลอดจาก อาจารย์ ดร.สุตคนึง นฤพนธ์จิรกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่คอยช่วยเหลือให้คำแนะนำ ตรวจสอบ และ แก้ไขข้อบกพร่องของงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความกรุณาของอาจารย์ เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สกลกานต์ อินทร์ไทร ดร.กัลลิกา ศรีหาสาร และนางศิริวรรณ ภูริ วัฒนธรรม ที่ให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และเสนอความคิดเห็นในการปรับปรุงเครื่องมือให้มีคุณภาพและสมบูรณ์มากขึ้น

ขอขอบพระคุณ ท่านผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพฯ และกัลยาณมิตรจากเพื่อนครู ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยในสถานศึกษา และให้ความช่วยเหลือต่อการจัดการในห้องเรียนมาเป็นอย่างดี

ขอขอบใจ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก กรุงเทพฯ ที่ให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่ในทุกชั่วโมงการสอน

สุดท้าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัววงศ์ศรีธา ผู้มีพระคุณ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทั้งหลายตลอดจนครูบาอาจารย์ทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุนด้านการศึกษาอย่างดีเยี่ยมมาโดยตลอด ซึ่งเป็นพลังผลักดันให้งานวิทยานิพนธ์ครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ได้

สุชาวลี วงศ์ศรีธา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย.....	5
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	5
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	5
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	5
1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
1.7 ประโยชน์ที่ได้รับ.....	8
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศ.....	10
พุทธศักราช 2551	
2.2 การเล่าเรื่อง.....	17
2.3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	29
2.4 ความมั่นใจในการสื่อสาร.....	36
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	43
2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	49
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	50
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	50
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	50
3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	51
3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	61
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	62
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	63

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4. ผลการศึกษา.....	66
4.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน..... ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตาม โครงสร้างพีระมิดของ Freytag	66
4.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน..... ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้าง พีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75	67
4.3 ผลการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน..... ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag	67
5. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	70
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	72
5.2 อภิปรายผล.....	73
5.3 ข้อค้นพบ.....	76
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	77
บรรณานุกรม.....	78
ภาคผนวก.....	87
ก รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ.....	88
ข เอกสารขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย.....	93
ค หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์.....	95
ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	97
จ ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	119
ฉ ตารางแสดงคะแนนของนักเรียน.....	133
ประวัติผู้เขียน.....	138

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างการเล่าเรื่องระหว่างโครงเรื่องเอกภาพของอริสโตเติล..... (ARISTOTLE'S UNIFIED PLOT) โครงสร้าง FREYTAG'S PYRAMID โครงสร้าง สามองก์ (THREE-ACT STRUCTURE) และโครงสร้างฟิชเตน เคิร์ฟ (FICHTEAN CURVE)	21
2.2 รายละเอียดของเกณฑ์แต่ละด้านในการพูดภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐาน (CEFR)..... ของ สภายุโรป (Council of Europe, 2018) ระดับ A1	33
2.3 รายการประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดัดแปลงจาก..... การศึกษา องค์ประกอบความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของ ยะยา ยุทธิปูน (2562)	42
3.1 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร..... โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ FREYTAG ที่ได้รับการประเมิน คุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ	53
3.2 เกณฑ์การให้คะแนนของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	55
3.3 แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.....	58
3.4 เครื่องมือในการวิจัยและการหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	60
4.1 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษา.. ปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag	66
4.2 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษา.. ปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ FREYTAG กับเกณฑ์ ร้อยละ 75	67

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 ภาพแสดงโครงสร้างเอกภาพของอริสโตเติล (ARISTOTLE'S UNIFIED PLOT).....	18
2.2 ภาพแสดงโครงสร้างการเล่าเรื่อง FREYTAG'S PYRAMID ของ กุฟस्ताฟ เฟรทาค..... (GUSTAV FREYTAG)	19
2.3 ภาพแสดงโครงสร้างทฤษฎีโครงสร้างสามองค์ (THE THREE ART STRUCTURE)..... ของ SYD FIELD	20
2.4 ภาพแสดงทฤษฎีโครงสร้างการเล่าเรื่องฟิชเตน เคิร์ฟ (FICHTEAN CURVE).....	21
2.5 แผนผังแสดงองค์ประกอบของความมั่นใจในการสื่อสารของ WARNER (2015).....	38
2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	49
3.1 แบบแผนการวิจัย.....	61
4.1 คะแนนความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษา.... ปีที่ 4 รายบุคคล	68
4.2 ร้อยละของความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถม..... ศึกษาปีที่ 4	68

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การมีทักษะภาษาอังกฤษในบริบทการศึกษาไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันชี้ให้เห็นความสำคัญอย่างมาก การมีเครื่องมือทางการศึกษาที่มากกว่าผู้อื่น ถือเป็นข้อได้เปรียบสำหรับผู้ชาวเขาและเห็นประโยชน์จากการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ พิณสุดา สิริรังษศรี (2557) กล่าวว่า ระบบการจัดการศึกษาต้องแสดงให้เห็นบทบาทที่เกี่ยวข้องกับสถานะสังคมความเป็นจริง ซึ่งการที่สังคมไทยก้าวเข้าสู่ยุคแห่งเทคโนโลยี ที่เรียกว่ายุคแห่งทักษะศตวรรษที่ 21 ที่มีความก้าวหน้าหลายด้าน เช่น ด้านการแพทย์ ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านการนวัตกรรม ด้านการศึกษา ด้านการสื่อสาร เป็นต้น รวบรวมว่าความรู้มีอยู่ทั่วไปรอบตัวอย่างไม่เป็นที่สิ้นสุด ดังนั้นทั้งผู้เรียนและผู้สอนต้องมีการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนทั้งสองฝ่าย เพื่อตอบสนองวัตถุประสงค์ของการสร้างคน เพื่อให้คนสร้างชาติ และสามารถแสวงหาความรู้เพื่อดำรงชีวิตต่อไปได้ตลอดชีวิต ในด้านการศึกษา ปฏิเสธไม่ได้ที่จะมุ่งประเด็นไปที่วิธีการสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 (Partnership for 21st Century Skills, 2007) ที่ให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพตนเองผ่านกระบวนการคิด การแก้ไขสถานการณ์ หรือการสื่อสาร ซึ่งจากสถานการณ์ที่บีบบังคับจากอิทธิพลของนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่มากขึ้น ยิ่งทำให้ผู้สอนต้องเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนการสอนตลอดจนการคิดค้นนวัตกรรมการสอนที่สนับสนุนและผลักดันความสามารถในตัวผู้เรียนออกมาให้ได้มากที่สุด

กระทรวงศึกษาธิการ (2557) ซึ่งเป็นหน่วยงานการพัฒนาศักยภาพของประเทศไทย มีนโยบายโดยเฉพาะการเร่งปฏิรูประบบการเรียนรู้ทั้งระบบเพื่อให้สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ยกย่องคุณภาพการศึกษาไทยไปพร้อมกับการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน เพื่อให้มีองค์ความรู้ทางด้านภาษาที่แข็งแกร่งเพื่อก้าวทันโลกไร้พรมแดน ทั้งนี้ ได้กำหนดนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาดังนี้ 1) ใช้กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาที่เป็นสากล ได้แก่ The Common European Framework of Reference for Language (CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของประเทศไทย ทั้งในการออกแบบหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน การทดสอบ การวัดผล การพัฒนาคุณภาพ การอ่าน รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ 2) ปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching ; CLT) โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์ มาเป็นเน้นการสื่อสารที่เริ่มจาก การฟัง การพูด การอ่าน และเขียน 3) ส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานตามกรอบของมาตรฐานหลัก ด้วยหลักสูตรแบบเรียน ด้วยสื่อการเรียนการสอน ด้วยวิธีที่แตกต่างกัน 4) ส่งเสริมการยกระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ยกตัวอย่างเช่น ขยายโครงการพิเศษด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พัฒนาห้องเรียนภาษาอังกฤษ จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ เช่น การเข้าค่ายภาษา เป็นต้น 5) ยกย่องความสามารถในการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนที่เน้นการสื่อสาร 6) ส่งเสริมให้

มีการใช้สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษาเพื่อเป็นเครื่องมือสำคัญในการช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของครูและนักเรียน

ในบรรดาทักษะทางภาษาอังกฤษ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน Ur (1998) กล่าวว่า ทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากมนุษย์ยังต้องใช้ประโยชน์จากการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การหาความรู้เพิ่มเติมใหม่ ๆ และการประกอบอาชีพ อีกทั้งยังเป็นการแสดงถึงระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการรับข้อมูล (Input) ถ่ายทอดข้อมูล (Output) และปฏิสัมพันธ์กับข้อมูล (Interaction) ซึ่งสอดคล้องกับ กระทรวงศึกษาธิการ (2558) ที่พูดถึงการเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้เด็กนักเรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล เพื่อที่จะสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างมั่นใจถูกต้องและเหมาะสม นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจะมีมุมมองที่ดีกับภาษาต่างประเทศ และสามารถใช้อาชีพในการสื่อสาร และแสวงหาอาชีพในอนาคตได้

โดยจากสถิติข้อมูลของ English Proficiency Index (2022) พบว่าประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่ง ที่ขาดทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมาก โดยมีผลคะแนนความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ต่ำมาก โดย จิรวัดน์ เพชรรัตน์ (2563) กล่าวถึงสภาพปัญหาในห้องเรียน พบว่า ผู้สอนส่วนมากเน้นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นไวยากรณ์ การอ่าน และการเขียนที่มีแบบแผนที่มีมุ่งหมายให้ผู้เรียนใช้ทักษะการจำและวิเคราะห์แต่ไม่ถึงขั้นการคิดสร้างสรรค์ ผู้สอนส่วนใหญ่ยังติดอยู่กับคัมภีร์การสอนเดิมที่ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกฝน ลงมือปฏิบัติด้วยการพูดเท่าที่ควร ส่งผลให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษจึงไม่พยายามใช้ศักยภาพของตนเองกับด้านการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ใหม่ ๆ ที่แตกต่างออกไป แสดงให้เห็นว่าผู้สอนยังขาดการสร้างความท้าทายในการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้ Thornbury (2011, อ้างถึงใน ทรงยุทธ อัคโกศล, 2564) ได้กล่าวถึงความท้าทายที่จะส่งผลต่อการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คือ การพูดภาษาอังกฤษสามารถส่งเสริมความรู้ ด้านไวยากรณ์พื้นฐาน คำศัพท์ที่ถูกใช้บ่อยอย่างน้อย 1,000 คำ รวมถึงวลีและสำนวน การขอร้อง การกล่าวคำเชิญ และความสามารถในการออกเสียง ซึ่งจะถูกถ่ายทอดออกมาผ่านการพูดอย่างอัตโนมัติรวดเร็วและคล่องแคล่ว โดยที่ผ่านมามีพบว่าภาคการศึกษาไทยให้ความสำคัญกับการเน้นทักษะการพูดภาษาอังกฤษมาโดยตลอด แต่ถึงกระนั้นพบว่าเด็กไทยส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ และผลลัพธ์ยังไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากการศึกษางานวิจัยในชั้นเรียนเกี่ยวกับปัญหาของผู้เรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนเซนต์ดอมินิก พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยด้านการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดี แต่ทว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษด้วยรูปประโยคอย่างง่ายได้ ขาดการฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ ส่งผลให้นักเรียนมีความกังวลที่จะพูดผิดไวยากรณ์ รวมไปถึงการกลัวถูกตำหนิ ความรู้สึกอายและประหม่าเมื่อต้องพูดต่อหน้าสาธารณะหรือหน้าชั้นเรียน และการนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นที่ต่างออกไปในชีวิตประจำวัน จึงทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษไปใน

ที่สุด โดยปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษถือเป็นปัญหาหลักที่ทำให้นักเรียนขาดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมาเป็นระยะเวลาต่อเนื่องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (Murni, 2012; Tuan & Mai, 2015) นอกจากนี้มีการกำหนดกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประชากรในกลุ่มสหภาพยุโรป CEFR (Common European Framework of Reference for Languages) ให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีความสามารถด้านทักษะทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ A1 ยิ่งแสดงให้เห็นปัญหาที่ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดจากหลายปัจจัยด้วยกัน โดย Shumin (2002) กล่าวว่าการศึกษาที่เด็กไทยขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างทางภาษาและสำนวนที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากสิ่งแวดล้อมไม่ได้เอื้ออำนวยต่อการใช้ได้จริงของผู้เรียน ตลอดจนผู้เรียนขาดความเข้าใจในบริบทของภาษาและวัฒนธรรมที่แท้จริง อีกทั้งจากงานวิจัยของภัทรกร บุญศรี (2562) พบว่าปัญหาส่วนใหญ่ของผู้เรียนอยู่ที่การสื่อสารและการเรียบเรียงประโยคร่วมกับการขาดความมั่นใจ อีกทั้งการจัดสรรเวลาในการฝึกฝนมีไม่เพียงพอต่อกระบวนการการเรียนรู้ในการพัฒนาทักษะการพูด ยิ่งไปกว่านั้นภาษาอังกฤษในประเทศไทยถูกบรรจุให้เป็นภาษาต่างประเทศ (Foreign Language) ซึ่งถูกจำกัดในด้านของบริบทภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ใช้ได้เพียงแคในห้องเรียนเท่านั้น อย่างไรก็ตามเพื่อที่จะพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ โรงเรียนต้องปลูกฝังตั้งแต่ยังเล็กในรูปแบบที่ทำให้ภาษาอังกฤษเป็นเหมือนภาษาที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ใช้ความเคยชินในการฝึกฝน ทำให้เกิดการคุ้นเคยและแสดงให้เห็นถึงการมีความมั่นใจในการใช้ ทั้งนี้ผู้สอนต้องลดการเน้นไวยากรณ์เพื่อการทำข้อสอบลง เนื่องจากคะแนนไม่สามารถเป็นตัววัดความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนได้และไม่ตอบโจทย์ตลาดแรงงานในอนาคต

จากการศึกษาเพื่อเร่งแก้ไขปัญหาทักษะการพูดและเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ตามนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่านักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศหลายท่านใช้เทคนิคการเล่าเรื่องมาพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่ง Eck (2006) อ้างถึงใน พัชรา วาณิชวสิน (2562) กล่าวว่า เทคนิคการเล่าเรื่องเป็นเครื่องมือที่พิสูจน์แล้วว่า เป็นเครื่องมือสอนและกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเรื่องเล่านั้นจะเป็นเรื่องแต่งหรือเรื่องจริงก็ตามสามารถประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมือสอนที่มีศักยภาพได้ การเล่าเรื่องยังช่วยสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากการเล่าเรื่องช่วยให้ผู้เรียนผ่อนคลายและลดความกลัวในการเรียนรู้ด้วยความสนุกสนาน ซึ่งอาจแฝงด้วยอารมณ์ขัน นอกเหนือจากนี้ Brown (2010) ยังกล่าวอีกว่า ลักษณะของกิจกรรมมีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน กิจกรรมต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความรู้สึก อารมณ์ สอดแทรกความคิด และจินตนาการของตนเอง เพื่อให้เกิดการใช้ภาษาอังกฤษอย่างอิสระและเป็นธรรมชาติมากขึ้น รวมถึง Wright (1995) กล่าวอีกว่าการเล่าเรื่องสามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา เนื่องจากเมื่อผู้เรียนมีความสนใจในเนื้อหาการสอนแล้ว จะส่งผลให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเรียนมากขึ้น อีกทั้งการเล่าเรื่องยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเพิ่มพูนความรู้และคลังคำศัพท์ด้านภาษาไปในตัว ที่สำคัญที่สุดคือการเล่าเรื่องสามารถเป็นแรงกระตุ้นในการพูดภาษาอังกฤษและทำให้เกิดการสื่อสารได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุธาสิณี ทีชะบุตร (2561) พบว่าการปรับกระบวนการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำ

ให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ และความมั่นใจในตนเอง ทำให้ผู้เรียนจะไม่มี ความกังวลเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้ได้ก็ต่อเมื่อผู้สอนนำแนวทางและเทคนิคที่สร้างความน่าสนใจมาปรับใช้ร่วมกับการสอนและให้ผู้เรียนได้พูดอย่างเป็นธรรมชาติ

ทั้งนี้รูปแบบการเล่าเรื่องมีหลากหลายมิติตามแขนงวิชาที่นำมาปรับใช้ ในวงการการศึกษารูปแบบที่ น่าสนใจที่นำมาใช้เล่าเรื่อง ได้แก่ Freytag's Pyramid เนื่องจากได้รับความนิยมมากในการนำมาใช้เล่า นิทานในชั้นเรียน โดยมีการใช้จัดการเรียนการสอนกับผู้เรียนชั้นปฐมวัยไปจนถึงชั้นประถมศึกษา มากที่สุดในโลก โดยแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การเริ่มเรื่อง 2) การผูกปมเรื่อง 3) การพลิกผันของเรื่อง 4) การคลี่คลายปัญหา และ 5) การจบเรื่อง โดยทั้ง 5 กระบวนการนี้ หากผู้สอนสามารถสร้างกิจกรรมให้ผู้เรียน เป็นผู้ลงมือเล่าเรื่องด้วยตนเอง เชื่อว่าผู้เรียนจะมีการออกแบบเรื่องเล่าของตนเองได้อย่างเป็นขั้นตอน เกิด กระบวนการความคิดเชิงสร้างสรรค์ มีการปรับใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์รวมถึงการออกเสียง เป็นการคว รรวมประโยชน์จากทักษะอื่น ๆ นำมาใช้ในเวลาเดียวกัน ร่วมกับความเพลิดเพลิน เพราะเป็นกิจกรรมที่สร้าง ความสนุกสนาน และยังส่งเสริมให้ผู้เรียนดึงความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารออกมาให้ได้มาก ที่สุด สอดคล้องกับ Krashen (1982) กล่าวถึง ตัวป้อนที่เข้าใจได้ (Comprehensible Input) เป็นตัวป้อนหรือ ภาษาที่จะเป็นข้อมูลที่เข้าใจได้ง่าย ไม่สลับซับซ้อนจนเกินไป แต่ต้องมีระดับเหนือจากความรู้เดิมของผู้เรียน เล็กน้อย ผู้เรียนจึงจะเกิดความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ภาษา โดยตัวป้อนที่เข้าใจได้ในการเล่าเรื่อง ได้แก่ ท่วงทำนองการพูดที่เข้าใจง่าย ภาษาของการเล่าเรื่องต้องมีชื่อตัวละครที่จำได้ง่าย มีเหตุการณ์น่าสนใจ และ ง่ายต่อการเลียนแบบ รวมถึง การสัมผัสเสียง การเลียนเสียงธรรมชาติ จังหวะ และท่าทางท่วงทำนอง ทั้งนี้จะ สามารถเพิ่มความสนใจต่อการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นไปที่การใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตาม Freytag's Pyramid เพื่อนำมาแก้ไข ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นระดับชั้นแรกของ ระดับทักษะทางภาษา ตามกรอบกำหนดมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประชากรในกลุ่ม สหภาพยุโรป CEFR ตามที่กระทรวงศึกษาธิการคาดหวังให้เกิดขึ้น คือ ผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ A1 หรือ ชั้นเริ่มต้น (Beginner) และมีการตั้งเกณฑ์เพื่อพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ที่ร้อยละ 75 ทั้งนี้เพื่อให้คะแนนที่ได้เทียบเท่าหรือมากกว่าตาม กรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษที่เป็นสากลและการคงทนซึ่งทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียน รวมถึงการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แม้ในสถานการณ์อื่น ๆ นอกห้องเรียน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและอาชีพในอนาคตได้

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่

1.2.2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนด้วยการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 หรือไม่

1.2.3. ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag อยู่ในระดับใด

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

1.3.2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75

1.3.3. เพื่อศึกษาความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สูงกว่าก่อนเรียน

1.4.2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75

1.4.3. ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag อยู่ในระดับสูง

1.5 ขอบเขตการวิจัย

1.5.1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 มีนักเรียนทั้งหมด 487 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม มีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

(1) สุ่มเลือกระดับชั้น จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์ดอมินิกที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ได้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวนห้องเรียน 5 ห้อง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 150 คน

(2) สุ่มเลือกห้องเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ดอมินิกที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 มา 1 ห้องเรียน สุ่มได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/3 มีจำนวนนักเรียน 30 คน

1.5.2. ตัวแปรที่ศึกษา

1) ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

2) ตัวแปรตาม ได้แก่

(1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

(2) ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.5.3. เนื้อหาการสอน

หน่วยการเรียนรู้ย่อย ในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Conversation) ประกอบด้วย 5 หัวข้อ ได้แก่ (1) My country (2) The festival (3) Food (4) National sports และ (5) Go on vacation

1.5.4. ระยะเวลาการวิจัย

ผู้วิจัยทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง (มกราคม – มีนาคม 2566)

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1. เทคนิคการเล่าเรื่อง หมายถึง วิธีการนำเสนอเรื่องราวโดยใช้โครงสร้างการเล่าเรื่องของ Freytag's Pyramid เป็นโครงสร้างหลักในการออกแบบการเล่าเรื่อง ประกอบด้วย 5 ส่วน ได้แก่ 1) จุดเริ่มต้น (Exposition) เรื่องที่เล่าต้องมีที่มา เช่น ตัวละคร ฉากสถานการณ์ เป็นต้น 2) การผูกปม (Rising action) เป็นการเล่าถึงปัญหาหรืออุปสรรคที่ตัวละครต้องเผชิญ 3) จุดพลิกผัน (Climax) แสดงถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่ตัวละครต้องเผชิญ ซึ่งอาจเป็นเหตุการณ์ดีหรือเหตุการณ์ร้ายก็ได้ 4) การคลี่คลาย (Falling action) เป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ได้รับการแก้ไข หรือเริ่มมองเห็นผลลัพธ์จากเหตุการณ์นั้น และ 5) การปิดเรื่อง (Conclusion) เป็นการเล่าตอนจบของเรื่องซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งการจบแบบมีความสุข แบบโศกเศร้า หรือแบบที่คาดไม่ถึง

1.6.2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ในวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องในการดึงเอาความรู้หรือประสบการณ์ที่อยู่ภายในตัวของนักเรียนออกมาเล่าเพื่อถ่ายทอดให้บุคคลอื่นฟัง มีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และยังช่วยเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร เนื่องจากได้รับรู้

ความสามารถของตนเองจากผลลัพธ์ที่ได้จากการเล่าเรื่องอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งการจัดการเรียนรู้ได้สังเคราะห์มาจาก Freytag's Pyramid และแบ่งเป็นขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยครูแนะนำโครงสร้างการเล่าเรื่องของ Freytag's Pyramid และยกตัวอย่างเรื่อง เช่น นิทานอีสป เพื่อให้นักเรียนฟังและทำความเข้าใจองค์ประกอบของเรื่องเล่าว่าต้องประกอบไปด้วยจุดเริ่มต้น ฉาก ตัวละคร ปมของเรื่อง จุดคลี่คลาย และการปิดเรื่อง จากนั้นครูกำหนดโจทย์สำหรับการเล่าเรื่อง และให้นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ที่ต้องเล่าเรื่อง

2) ขั้นสร้างเรื่องราว เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมกันวางแผนเล่าเรื่องตามโจทย์ที่ได้รับ โดยการเล่าเรื่องต้องมีองค์ประกอบสอดคล้องกับโครงสร้างการเล่าเรื่องของ Freytag's Pyramid 5 องค์ประกอบ คือ 1) จุดเริ่มต้น (Exposition) หมายถึง เรื่องที่เล่าต้องมีที่มา เช่น ตัวละคร ฉากสถานการณ์ เป็นต้น 2) การผูกปม (Rising action) หมายถึง การเล่าถึงปัญหาหรืออุปสรรคที่ตัวละครต้องเผชิญ 3) จุดพลิกผัน (Climax) หมายถึง เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่ตัวละครต้องเผชิญ ซึ่งอาจเป็นเหตุการณ์ดีหรือเหตุการณ์ร้ายก็ได้ 4) การคลี่คลาย (Falling action) หมายถึง เหตุการณ์นั้นได้รับการแก้ไข หรือเริ่มมองเห็นผลลัพธ์จากเหตุการณ์นั้น และ 5) การปิดเรื่อง (Conclusion) หมายถึง การเล่าตอนจบของเรื่องซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งการจบแบบมีความสุข แบบโศกเศร้า หรือแบบที่คาดไม่ถึง ในขั้นตอนนี้ครูทำหน้าที่ช่วยเหลือนักเรียนให้เริ่มทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม จนกระทั่งนักเรียนสามารถสร้างเรื่องราวได้คล่องแล้วครูจึงให้นักเรียนฝึกสร้างเรื่องราวด้วยตนเอง

3) ขั้นเล่าเรื่อง เป็นขั้นที่นักเรียนเริ่มการเล่าเรื่องตามองค์ประกอบและแผนที่ได้วางไว้แล้ว ในขณะที่เล่าเรื่องครูต้องหมั่นให้คำชมเชยนักเรียนเพื่อเสริมความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ และครูสามารถสอดแทรกเรื่องการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้น้ำเสียง และการใช้ภาษาท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง จากนั้นให้นักเรียนเลือกเรื่องที่ตนเองชอบที่สุดเอาไว้

4) ขั้นอภิปรายและสรุปเนื้อหา เป็นขั้นที่นักเรียนสะท้อนความรู้สึกที่ได้จากการเล่าเรื่อง โดยเลือกรายการที่ตนเองชอบฟังมากที่สุดพร้อมทั้งบอกเหตุผล จากนั้นครูสรุปเนื้อหา

1.6.3. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือถ่ายทอดความคิดโดยการเล่าเรื่องที่แต่งขึ้น หรือเล่าประสบการณ์สั้น ๆ จากหัวข้อที่กำหนด และสามารถประเมินได้ด้วยแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และให้คะแนนแบบ Scoring Rubrics แบ่งเกณฑ์คะแนนเป็น 5 ด้าน ด้านละ 4 ระดับ รวมมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน อิงตามเกณฑ์การประเมินการพูดของสภายุโรป (European Council) ที่ได้กำหนดกรอบมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (CEFR) ในทักษะการพูดสำหรับนักเรียนระดับ A1 โดยมีองค์ประกอบ 5 ด้าน ดังนี้

1) ขอบเขต (Range) นักเรียนเข้าใจหัวข้อที่จะพูด สามารถสื่อสารในระดับเบื้องต้นด้วยการแสดงเนื้อหาที่ตรงกับสถานการณ์ที่กำหนด

2) ความถูกต้อง (Accuracy) นักเรียนสามารถสื่อสารโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูปประโยคระดับพื้นฐานได้ถูกต้อง

3) ความคล่องแคล่ว (Fluency) นักเรียนสามารถสื่อสารได้โดยไม่ติดขัด ไม่หยุดชะงัก แบ่งการออกเสียงหรือการหยุดพูดในจังหวะที่เหมาะสม และแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง

4) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) นักเรียนสามารถสร้างปฏิสัมพันธ์เบื้องต้น เช่น การทักทาย การแนะนำตัว และการกล่าวลา ใช้อวัจนภาษาประกอบการสื่อสารอย่างเหมาะสม

5) การเชื่อมโยง (Coherence) นักเรียนสามารถเชื่อมโยงคำหรือกลุ่มคำด้วยการใช้ตัวเชื่อมอย่างเหมาะสม และแสดงการเชื่อมโยงความคิดในระหว่างสื่อสารได้

1.6.4. ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การแสดงออกเชิงพฤติกรรมในขณะที่พูดภาษาอังกฤษ ตระหนักรู้ในความสามารถด้านการพูดของตนเอง มีความตั้งใจและความพยายาม อีกทั้งกล้าสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน โดยวัดได้จากแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ ที่ดัดแปลงมาจากเครื่องมือแบบประเมินความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของ ยะยา ยุทธิปูน (2562) เป็นแบบมาตรประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ รวมคะแนนเต็ม 50 คะแนน ประเด็นในการประเมินความมั่นใจแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

ด้านที่ 1 ความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยตัวชี้วัด 3 ข้อ ได้แก่ (1) พูดเสียงดังฟังชัด และสบตาผู้ฟัง (2) แสดงท่าทางการพูดอย่างตั้งใจ และ (3) มีสมาธิในการพูด

ด้านที่ 2 ความตั้งใจพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยตัวชี้วัด 4 ข้อ ได้แก่ (1) พูดให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย (2) พูดอย่างมีเป้าหมาย (3) พยายามพูดจนจบ และ (4) พยายามแก้การพูดผิดด้วยการใช้คำซ้ำหรือคำใหม่

ด้านที่ 3 การรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยตัวชี้วัด 3 ข้อ ได้แก่ (1) พูดได้อย่างคล่องแคล่ว (2) พูดโดยมีการขยายรายละเอียดโดยใช้ประโยคหรือวลีอย่างง่าย และ (3) แสดงอารมณ์ที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูดหรือชื่นชอบในการเล่าเรื่องของตนเอง

1.6.5. เกณฑ์ร้อยละ 75 หมายถึง คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งมีค่าร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม จากคะแนนที่ได้จากการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1.7 ประโยชน์ที่ได้รับ

1.7.1. นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากการเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง

1.7.2. นักเรียนเกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้น

1.7.3. เป็นแนวทางให้ผู้สอนนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้กับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาและระดับที่สูงขึ้น

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศพุทธศักราช 2551
 - 2.1.1 สารและมาตรฐานการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
 - 2.1.2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
 - 2.1.3 หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Conversation)
 - 2.1.4 กรอบมาตรฐานความสามารถภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR)
- 2.2 การเล่าเรื่อง
 - 2.2.1 ที่มาและความหมายของการเล่าเรื่อง
 - 2.2.2 โครงสร้างการเล่าเรื่อง
 - 2.2.3 ขั้นตอนการเล่าเรื่อง
 - 2.2.4 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง
 - 2.2.5 เทคนิคของการเล่าเรื่อง
 - 2.2.6 การวัดและประเมินผลการเล่าเรื่อง
- 2.3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3.1 ความหมายการพูดเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3.2 แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3.3 องค์ประกอบของทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3.4 รูปแบบของการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3.5 การวัดและประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- 2.4 ความมั่นใจในการสื่อสาร
 - 2.4.1 ทฤษฎี หลักการ และนิยามของความมั่นใจ
 - 2.4.2 องค์ประกอบของความมั่นใจ
 - 2.4.3 วิธีการสร้างความมั่นใจในการสื่อสาร
 - 2.4.4 การวัดและประเมินผลความมั่นใจ
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ
 - 2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ

2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศพุทธศักราช 2551

2.1.1 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม โดยมีมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาไทยในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องราวต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม คือ การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม โดยมีมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น คือ การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน โดยมีมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก คือ การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตัวชี้วัด : สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐานที่ ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ต 1.1 ป.4/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำ (Instructions) ง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.1 ป.4/2 อ่านออกเสียงคำ สะกตคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทพูดเข้าใจจนถูกต้องตามหลักการอ่าน

ต 1.1 ป.4/3 เลือก/ระบุภาพ หรือสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยค และข้อความสั้น ๆ ที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.1 ป.4/4 ตอบคำถามจากการฟังและอ่านประโยค บทสนทนา และนิทานง่าย ๆ

ตัวชี้วัด : สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาไทยในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ต 1.2 ป.4/1 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ต 1.2 ป.4/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตง่าย ๆ

ต 1.2 ป.4/3 พูด/เขียนแสดงความต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ

ต 1.2 ป.4/4 พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว

ต 1.2 ป.4/5 พูดแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ แบบที่ฟัง

ตัวชี้วัด : สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องราวต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ต 1.3 ป.4/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

ต 1.3 ป.4/2 พูด/วาดภาพแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวตามที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.3 ป.4/3 พูดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

ตัวชี้วัด : สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ต 2.1 ป.4/1 พูดและทำท่าทางประกอบอย่างสุภาพตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ต 2.1 ป.4/2 ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา

ต 2.1 ป.4/3 เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

ตัวชี้วัด : สารระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ต 2.2 ป.4/1 บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

ต 2.2 ป.4/2 บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย

ตัวชี้วัด : สารระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ต 3.1 ป.4/1 ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

ตัวชี้วัด : สารระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ต 4.1 ป.4/1 ฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

ตัวชี้วัด : สารระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ต 4.2 ป.4/1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

2.1.3 หลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Conversation)

ในหลักสูตรรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Conversation) ได้การจัดการศึกษาให้สอดคล้องตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเอง ด้วยการค้นหาและส่งเสริมของผู้สอนผ่านกระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยได้จัดให้มีรายวิชาเพิ่มเติมดังกล่าวที่จะเพิ่มพูนศักยภาพให้ผู้เรียนเพื่อพัฒนาสู่สากลได้ พร้อมทั้งสามารถก้าวทันสู่โลกดิจิทัลได้อย่างมีคุณภาพ

รายวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Conversation) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีชั่วโมงสอน 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 40 ชั่วโมงต่อภาคการศึกษา จำนวนหน่วยกิต 1.0 หน่วยกิต จัดเป็นอีกหนึ่งรายวิชาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ดังนี้

(1) สารและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาอังกฤษในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องราวต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

(2) ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Conversation) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตัวชี้วัด : สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐานที่ ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ต 1.1 ป.4/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำ (Instructions) ง่าย ๆ ที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.1 ป.4/2 อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทพูดเข้าใจงหะถูกต้องตามหลักการอ่าน

ตัวชี้วัด : สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาไทยในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ต 1.2 ป.4/1 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ต 1.2 ป.4/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตต่าง ๆ

ต 1.2 ป.4/3 พูด/เขียนแสดงความต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ

ต 1.2 ป.4/4 พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว

ต 1.2 ป.4/5 พูดแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ แบบที่ฟัง

ตัวชี้วัด : สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องราวต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ต 1.3 ป.4/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

ต 1.3 ป.4/2 พูด/วาดภาพแสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวตามที่ฟังหรืออ่าน

ต 1.3 ป.4/3 พูดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

ตัวชี้วัด : สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ต 2.1 ป.4/1 พูดและทำท่าทางประกอบอย่างสุภาพตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

ต 2.1 ป.4/2 ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา

ตัวชี้วัด : สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ต 2.2 ป.4/1 บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

ต 2.2 ป.4/2 บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย

ตัวชี้วัด : สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ต 3.1 ป.4/1 คำนคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

ตัวชี้วัด : สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ต 4.1 ป.4/1 ฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

(3) คำอธิบายรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Conversation) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เข้าใจคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำเรื่องราว บทสนทนา นิทาน สามารถถ่ายโอนเป็นภาพหรือสัญลักษณ์ อ่านออกเสียงคำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ บทอ่านได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงและใช้ถ้อยคำ น้ำเสียงได้เหมาะสม ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างบุคคลใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำแสดงความต้องการ แสดงความรู้สึก แสดงความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ ในสถานการณ์ง่ายๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัวซึ่งอยู่ในท้องถิ่นของตน โดยใช้กระบวนการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร ฝึกการใช้ภาษาเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เห็นประโยชน์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม โดยใช้กระบวนการสอน ภาษา กระบวนการกลุ่ม และกระบวนการคิด ในการฝึกออกเสียง ฟัง พูด อ่านและเขียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ สามารถสื่อสารสิ่งที่เรียนรู้ สนใจเข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม รวมถึงการรวบรวมความรู้และแสวงหาความเพลิดเพลินจากภาษาอังกฤษ

2.1.4 กรอบมาตรฐานความสามารถภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR)

จากนโยบายปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของกระทรวงศึกษาธิการ โดยนำเกณฑ์ตามกรอบมาตรฐานความสามารถภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) (Council of Europe, 2018) ที่มุ่งเน้นการพัฒนามาตรฐานในการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกต่อความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาในประเทศต่าง ๆ อีกทั้งยังสามารถเป็นมาตรฐานในการช่วยเหลือผู้เรียน ครูผู้สอน และการออกแบบหลักสูตร ซึ่งเป็นแนวทางในการบ่งชี้ความสามารถด้านทักษะทางภาษา โดยแบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่ A1 A2 B1 B2 C1 C2 ตั้งแต่ระดับเริ่มต้น ระดับกลาง ระดับสูง ไปสู่ระดับชำนาญ โดยมีรายละเอียดแต่ละระดับพอสังเขปดังนี้

ระดับ A1 ระดับเริ่มต้น ผู้เรียนสามารถเข้าใจและโต้ตอบในสิ่งที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวัน รวมถึงสามารถใช้ประโยคพื้นฐานเพื่อสื่อสารถึงความต้องการที่เป็นรูปธรรม แนะนำตัวเองและผู้อื่นได้ รวมถึงสามารถถามและตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนบุคคลได้ เช่น สถานที่อยู่อาศัย คนที่รู้จัก และสิ่งของที่มี เป็นต้น

ระดับ A2 ระดับต้น ผู้เรียนสามารถเข้าใจประโยคและสำนวนที่ใช้บ่อยเกี่ยวกับสิ่งรอบตัว (เช่น ข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลของครอบครัว การซื้อของ ภูมิศาสตร์ท้องถิ่น การจ้างงาน) รวมถึงสื่อสารเรื่องที่ง่าย และเป็นกิจกรรมที่ต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยตรงและไม่ยุ่งยากเกี่ยวกับสิ่งที่คุ้นเคยหรือทำเป็นประจำได้

ระดับ B1 ระดับกลาง ผู้เรียนเข้าใจจุดประสงค์หลักของที่คุ้นเคยที่ต้องพบบ่อย รับมือกับสถานการณ์ส่วนใหญ่ที่อาจเกิดขึ้นขณะเดินทางท่องเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ สื่อสารโดยเชื่อมโยงหัวข้อเกี่ยวกับความสนใจส่วนบุคคล และอธิบายประสบการณ์และเหตุการณ์ ความฝัน ความหวัง ความทะเยอทะยาน และการให้เหตุผลเบื้องต้นได้

ระดับ B2 ระดับกลางสูง ผู้เรียนเข้าใจจุดประสงค์ของประเด็นที่มีความซับซ้อนทั้งรูปธรรมและนามธรรม รวมถึงการพูดคุยเชิงเทคนิคในเรื่องที่มีความเชี่ยวชาญ โต้ตอบอย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ โต้ตอบกับผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษาได้ และสร้างถ้อยคำที่ชัดเจนและมีความละเอียดในหัวข้อที่หลากหลาย อธิบายมุมมองเกี่ยวกับปัญหาเฉพาะที่มีความได้เปรียบและเสียเปรียบ

ระดับ C1 ระดับสูง ผู้เรียนเข้าใจความต้องการที่หลากหลาย ข้อความที่ยาวขึ้น และตระหนักถึงความหมายโดยนัย แสดงความคิดได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติโดยไม่ใช้เวลามากนัก มีการใช้ภาษาได้อย่างยืดหยุ่นและมีประสิทธิภาพสำหรับการสื่อสารในระดับสังคม วิชาการและด้านอาชีพ รวมถึงสร้างถ้อยคำที่ชัดเจน มีโครงสร้างดี ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ซับซ้อน ใช้แบบแผนการสื่อสาร คำเชื่อมและการเชื่อมโยง ความ

ระดับ C2 ระดับชำนาญ ผู้เรียนเข้าใจทุกเรื่องที่ฟังหรืออ่านได้อย่างง่ายดาย อีกทั้งสามารถสรุป คำพูดและข้อความจากแหล่งที่มาต่าง ๆ สร้างข้อโต้แย้งและใช้ในการนำเสนอที่สอดคล้องกัน แสดงออกและสื่อสารได้อย่างเป็นธรรมชาติ คล่องแคล่วและแม่นยำมาก รวมถึงสามารถแยกแยะความหมายที่ใกล้เคียงกันของสถานการณ์ที่มีความซับซ้อนได้

โดยความคาดหวังของกระทรวงศึกษาธิการ พบว่า กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาในระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไว้ดังนี้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ควรมีความสามารถภาษาอังกฤษอยู่ที่ระดับ A1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ควรมีความสามารถภาษาอังกฤษอยู่ที่ระดับ A2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 หรือ ปวช. ควรมีความสามารถภาษาอังกฤษอยู่ที่ระดับ B1

สำหรับระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จึงต้องพัฒนาให้เทียบเท่าระดับ A1 หมายถึงการที่นักเรียนสามารถพูดประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน รวมถึงพูดประโยคสั้น ๆ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับข้อมูลตนเอง บ้านที่อยู่ของตนเอง การศึกษา อาชีพ งานอดิเรก ความบันเทิง การเดินทาง การซื้ออาหารและเครื่องดื่ม สถานที่ และสภาพอากาศ เป็นต้น ซึ่งนักเรียนในระดับ A1 ต้องสามารถถามตอบรูปประโยคอย่างง่ายได้ กล่าวโต้ตอบ ขอความช่วยเหลือ แก้ไขคำผิดโดยการพูดซ้ำได้ รวมถึงการบรรยายด้วยภาษาง่ายๆ จากประสบการณ์ของตนเองได้

กล่าวโดยสรุปกรอบมาตรฐานความสามารถภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) สามารถนำมาปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยเสริมจากหลักสูตรแกนกลางที่มีอยู่แล้ว เพื่อเป็นเกณฑ์ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน อีกทั้งยังมีเนื้อหาที่คล้ายกันจึงสามารถนำมาจัดกิจกรรมและประเมินผลในรูปแบบเดียวกันได้ พร้อมทั้งมีความน่าเชื่อถือระดับสากลที่สามารถพัฒนาศักยภาพการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนไปในทิศทางที่ดีขึ้น ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้วิจัยนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2.2 การเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่องมีประวัติความเป็นมาอย่างยาวนานโดยได้มีนักการศึกษาหลายท่านที่ให้ความหมายโครงสร้าง ขั้นตอน องค์ประกอบ เทคนิค และการวัดผลประเมินผลเกี่ยวกับการเล่าเรื่องที่แตกต่างกันไป โดยผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารไว้พอสังเขป ดังนี้

2.2.1 ที่มาและความหมายของการเล่าเรื่อง

ศาสตร์การเล่าเรื่อง (Narratology) มีจุดเริ่มต้นตั้งแต่สมัยกรีก ก่อนยุคโสเครตีส โดยมีแนวคิดที่กล่าวถึง เรื่องราว เหตุผล แนวคิด วาทกรรม และความคิด โดยมีตัวบท เรียกว่า “โลโกส” (logos) เป็นรูปแบบของการสื่อสารในอีกมิติหนึ่งในขณะนั้น ต่อมาเกิดมีคำแยกเพิ่มเติมคือคำว่า “มายโทส” (mythos) จากเดิมตัวบทจะเรียกว่าโลโกส (logos) จึงกลายเป็นคำที่มีความหมายเฉพาะเจาะจงมากขึ้น โดยมีนักปราชญ์ผู้ทรงอิทธิพลอย่างเพลโตและอริสโตเติล (Plato and Aristotle) เป็นผู้กระจายข่าวสารและใช้กันอย่างแพร่หลายทำให้วาทกรรมทางปรัชญา (philosophical discourse) กลายเป็นวาทกรรมที่บอกเล่าเรื่องราวที่มีรูปแบบเฉพาะทางเทคนิค ดังนั้นแล้วคำว่า โลโกส (logos) และมายโทส (mythos) จึงถูกลดระดับลงมาอยู่ในลักษณะปรัมปราคติ (myth) ที่หมายถึงเรื่องราวที่ถูกแต่งขึ้น (Fisher, 1989: 5 อ้างถึงใน ขจิตขวัญ กิจวิสาละ, 2564) โดย Fisher (1989) ได้ให้ความหมายการเล่าเรื่องว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างการเล่าเรื่อง ผู้เล่าเรื่อง และผู้ฟังเรื่องเล่า ซึ่งจะต้องทำให้เห็นถึงแก่นสำคัญของการเล่าเรื่องทั้งในชั้นบุคคลแต่ละคน ไปจนถึงชั้นสังคม โดยทั่วไป อีกทั้งยังเป็นการแสดงเชิงสัญลักษณ์ที่มีลำดับขั้นตอนอย่างชัดเจน ในเรื่องของการแสดงวาจา รวมไปถึงการแสดงปฏิบัติการทางร่างกาย โดยจะต้องเป็นสิ่งที่ทำแล้วมีคุณค่า ความหมาย ต่อคนที่มีชีวิตอยู่และอาศัยอยู่ในเรื่องนั้น ไม่ว่าจะผู้อาศัยนั้นจะเป็นผู้สร้างเรื่องเล่า ผู้ฟัง หรือผู้ตีความเรื่องเล่านั้นก็ตาม อย่างไรก็ตาม Currie (1998) กล่าวไว้ในมุมมองที่แตกต่างออกไปว่า การเล่าเรื่องถือว่าเป็นสื่อซอฟต์แวร์ที่ได้รับการจดจำไว้แล้ว ไม่ว่าจะทางใดทางหนึ่ง ดังนั้นสื่อซอฟต์แวร์นี้จะกลายเป็นเรื่องเล่าก็ต่อเมื่อมีผู้เล่านำสิ่งนี้ไปถ่ายทอดต่อแก่ผู้ฟัง ยิ่งไปกว่านั้น พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2556) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การเล่าเรื่องคือ ภาวะหรือเนื้อหาของสิ่งซึ่งสืบเนื่องกับข้อเท็จจริงหรือเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ ยกตัวอย่าง เรื่องประวัติศาสตร์ เรื่องการเมือง เรื่องเศรษฐกิจ อีกทั้งยังหมายถึง เนื้อความ เช่น อ่านเอาเรื่อง คดี เหตุ กล่าวคือ ไปก่อนเรื่อง ไปมีเรื่อง เรื่องราว เรื่องสั้น เป็นต้น ในขณะเดียวกัน ขจิตขวัญ กิจวิสาละ (2564) ได้อธิบายว่า การเล่าเรื่องเกิดมาพร้อมกับสังคมมนุษย์ ซึ่งมนุษย์เป็นผู้สร้างและต้องการรับเรื่องเล่า ดังนั้นเรื่องเล่าจึงสามารถถูก

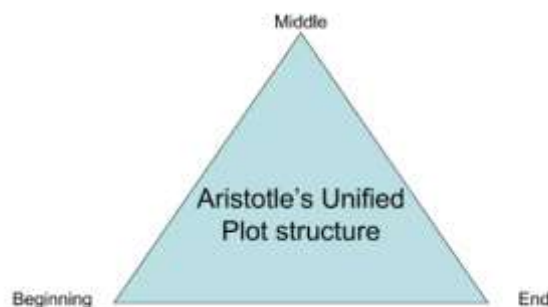
ถ่ายทอดออกมาในหลากหลายรูปแบบทั้งในลักษณะการปรุงแต่งขึ้นมา หรือจากประสบการณ์ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น เช่น การเล่าเรื่องผ่านภาพยนตร์ เรื่องสั้น ตำนาน นิทาน สารคดี ภาพยนตร์ หรือแม้กระทั่งในการเล่าความฝัน

โดยสรุปแล้ว การเล่าเรื่องเป็นวิธีการสื่อสารด้วยภูมิหลังความรู้ของผู้พูด ในการดึงประสบการณ์ทั้งหมดนำมาถ่มกรองในระยะสั้น ๆ และเลือกหนทางในการถ่ายทอดออกมาในรูปแบบของการเล่า ที่ประกอบด้วยความสุข ทุกข์ เศร้า สนุกสนาน ปะปนกันไป เพื่อหวังให้ผู้ฟังรับทราบถึงแก่นสารที่ต้องการจะสื่อสาร

2.2.2 โครงสร้างการเล่าเรื่อง

นักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงโครงสร้างการเล่าเรื่องไว้ ดังนี้

Marsh (2015) ได้กล่าวถึง โครงเรื่องเอกภาพของอริสโตเติล (Aristotle's Unified Plot) ไว้ในหนังสือ Poetics ว่าโครงสร้างการเล่าเรื่องรูปสามเหลี่ยมพื้นฐาน ใช้โครงสร้างจุดเริ่มต้น ตรงกลาง และจุดสิ้นสุด เพื่ออธิบายเรื่องราวที่ดำเนินไปตามเส้นทางที่เป็นเส้นตรง ดำเนินไปตามสายโซ่แห่งเหตุและผล ขณะที่ดำเนินเรื่องไปสู่ทางออกของความขัดแย้งหรือวิกฤต โดยทุกส่วนของการเล่าเรื่องจะเป็นไปตามธรรมชาติ กล่าวคือจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งในลักษณะที่เชื่อมโยงกัน อริสโตเติล (Aristotle) ยังเรียกโครงสร้างการเล่าเรื่องว่าเป็นโครงเรื่องที่รวมเป็นหนึ่งเดียว โดยส่วนต่าง ๆ ของโครงเรื่องที่เป็นเอกภาพนั้นจะเป็นเส้นตรง



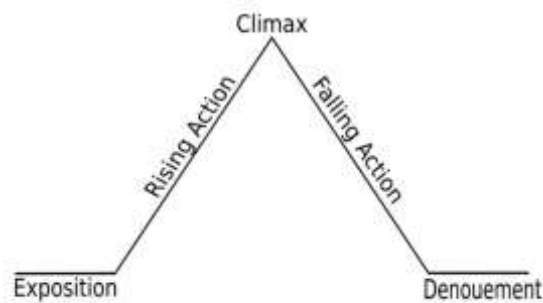
ภาพที่ 2.1 ภาพแสดงโครงสร้างเอกภาพของอริสโตเติล (ARISTOTLE'S UNIFIED PLOT)

ที่มา: <https://www.scribd.com/presentation/32859377/Freytag-s-Pyramid#>

จากภาพแสดงโครงสร้างเอกภาพ 3 องค์ประกอบด้วยกัน คือ การเปิดเรื่อง (Beginning) เหตุการณ์ตึงเครียด (Middle) และ การจบเรื่อง (End)

ต่อมาในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 ผู้คนให้ความสนใจในการเล่าเรื่องในรูปแบบของโศกนาฏกรรมกรีกคลาสสิกและละครของเชกสเปียร์มากขึ้น จึงทำให้ กุฟस्ताฟ เฟรทาค (Gustav Freytag) นักวิเคราะห์ชาวเยอรมันได้คิดค้น Freytag's Pyramid ที่ได้มีการดัดแปลงจากโครงเรื่องเอกภาพของอริสโตเติล (Aristotle's Unified Plot) โดยได้เขียนในหนังสือเรื่อง "Technique of the Drama" กล่าวถึงการเสนอโครงสร้างการ

เล่าเรื่องในรูปแบบพีระมิด ซึ่งเป็นการอธิบายแบบแผนการเล่าเรื่องได้เป็นอย่างดีเป็นระบบ และมีการปรับใช้ในหลากหลายแวดวงที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่องจนถึงปัจจุบัน (Campbell, 2014)



ภาพที่ 2.2 ภาพแสดงโครงสร้างการเล่าเรื่อง FREYTAG'S PYRAMID ของ กุฟस्ताฟ FREYTAG (GUSTAV FREYTAG)

ที่มา: <https://www.excellence-in-literature.com/plot-diagram-freytags-pyramid/>

จากภาพแสดงโครงสร้างการเล่าเรื่อง Freytag's Pyramid ประกอบไปด้วย 5 องค์ประกอบหลัก ดังนี้

(1) การเปิดเรื่อง (Exposition) กล่าวคือ การอธิบายเรื่องราว การเล่าภูมิหลังของตัวละคร การแนะนำฉาก โดยมีการกล่าวถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องเล่า เวลา และสถานที่ โดยส่วนมากจะมีการกล่าวถึงเรื่องราวโดยย่อหรือสถานการณ์ปัจจุบันที่เกิดขึ้น

(2) การผูกปม (Rising action) การสร้างความตึงเครียด หรือเพิ่มความซับซ้อนของโครงเรื่อง ที่มีความทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นจากจุดเริ่มต้นของสถานการณ์ ซึ่งอาจจะเป็นการเปลี่ยนไปของตัวเอก การกระตุ้นให้เกิดแรงผลักดัน หรือการสร้างความคาดหวังให้รู้สึกน่าติดตามและมีความท้าทายมากยิ่งขึ้น

(3) จุดพลิกผัน (Climax) จุดสะท้อนความจริง เปรียบเสมือนจุดที่ไม่มีวันหวนกลับ เป็นจุดเปลี่ยนและเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งเพื่อนำไปสู่หายนะบางอย่าง มักใช้กับรูปแบบของการตระหนักรู้ เช่น การรับรู้ความจริงบางอย่าง การเผชิญหน้ากับความกลัวอย่างสุดขีด การพลิกผันของตัวละครอย่างกะทันหัน เป็นต้น ซึ่งโดยภาพรวมแล้วจะเป็นแง่ของจุดสุดยอดของการเปิดเผยความจริงของการเล่าเรื่อง ในขณะที่เรื่องยังต้องดำเนินต่อไป ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของโครงสร้าง

(4) การคลี่คลาย (Falling action) มักจะเป็นเรื่องราวของความท้าทายที่เพิ่มมากขึ้น ความจริงที่ถูกเปิดเผย การเชื่อมโยงไปถึงปัญหา เพื่อทำการคลี่คลายปัญหาของเรื่องราว แต่ยังไม่ได้แสดงถึงผลลัพธ์ที่ชัดเจน ทำให้ผู้ฟังยังเกิดความสงสัย จากการทิ้งปริศนาอีกเล็กน้อย ๆ ที่กำลังบอกเป็นนัยถึงเหตุผลการคลี่คลายเรื่อง

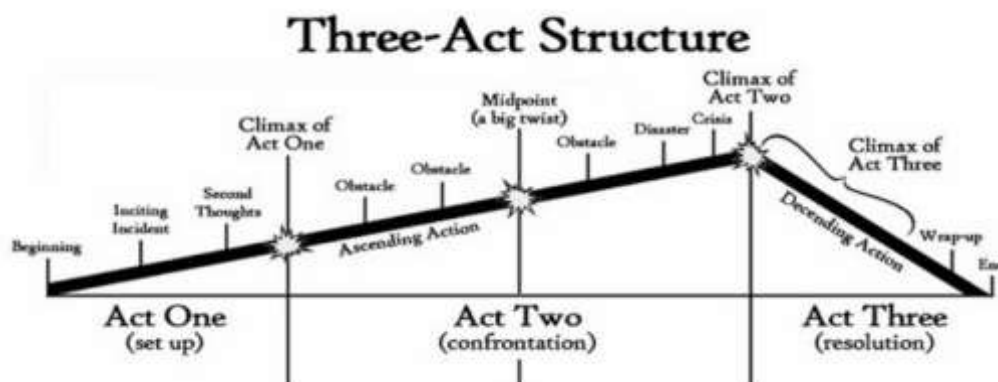
(5) การปิดเรื่อง (Denouement) เป็นจุดจบของเรื่อง ต้องตอบคำถามของทุก ๆ ข้อโต้แย้งทั้งหมดที่เกิดขึ้นตั้งแต่แรก ปัญหาต่าง ๆ ได้รับการแก้ไขหรือไม่ได้แก้ไขก็ได้ แต่เฟรทาค กล่าวว่าการเล่าเรื่องที่ตีความคลี่คลายปัญหาทั้งหมด และทำให้ผู้ฟังรู้สึกโล่งใจ

Maio (2019) กล่าวถึง โครงสร้างสามองศ์ (The Three Act Structure) ของ ซิด ฟิลด์ (Syd Field) เป็นการพัฒนามาจากโครงสร้างการเล่าเรื่องของอริสโตเติล (Aristotle) ซึ่งได้แบ่งการเล่าเรื่องออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

(1) การประมวลภาพรวม (Setup) ประกอบด้วย 3 ส่วนย่อย ได้แก่ 1) การเปิดเรื่อง (Exposition) 2) จุดเริ่มของเหตุการณ์ การอุบัติขึ้นของเรื่องราว (Inciting Incident) และ 3) การวางพล็อตเรื่อง (Plot Point One)

(2) การเผชิญหน้า (Confrontation) ประกอบด้วย 3 ส่วนย่อย ได้แก่ 1) การผูกปม (Rising Action) 2) จุดกึ่งกลางเรื่อง (Midpoint) ที่มีความคล้ายคลึงกับจุดโคลแม็กซ์ของพีระมิดเฟรทาค (Frey's Pyramid) และ 3) พล็อตเรื่องจุดที่สอง (Plot Point Two)

(3) บทสรุป (Denouement) ประกอบด้วย 3 ส่วนย่อย ได้แก่ 1) จุดก่อนโคลแม็กซ์ (Pre-Climax) 2) จุดสุดยอด (Climax) และ 3) ตอนจบ (Denouement)



ภาพที่ 2.3 ภาพแสดงโครงสร้างสามองศ์ (THE THREE ART STRUCTURE) ของ SYD FIELD

ที่มา: <https://www.studiobinder.com/blog/three-act-structure/>

Gardner (1962) ได้อธิบายถึงโครงสร้างการเล่าเรื่องพีชเตน เคิร์ฟ (Fichtean Curve) ในหนังสือ The Art Fiction ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องด้วยการผูกปมทันทีในช่วงแรก และมีอุปสรรคต่าง ๆ เข้ามาแทรก ระหว่างทางไปสู่ตอนจบ โดยการเล่าเรื่องประกอบด้วยตัวละครหลัก การประสมอุปสรรคเป็นชั้น ๆ และนำไปสู่เป้าหมายตอนจบ ซึ่งมีการอธิบายโครงสร้างการเล่าเรื่องแบบพีชเตน เคิร์ฟ (Fichtean Curve) ไว้ดังนี้

(1) การเปิดเรื่อง (Rising Action) มีส่วนประกอบย่อย ได้แก่ การสร้างวิกฤตครั้งแรก (Rising Action Crisis) การสร้างวิกฤตครั้งที่สอง (Rising Action Crisis) การสร้างวิกฤตครั้งที่สาม (Rising Action Crisis) และ การสร้างวิกฤตครั้งที่สี่ (Rising Action Crisis 4)

(2) จุดสุดยอดของเรื่อง (Climax)

(3) จุดจบของเรื่อง (Falling Action)



ภาพที่ 2.4 ภาพแสดงโครงสร้างการเล่าเรื่องของฟิชเตน เคิร์ฟ (FICHTEAN CURVE)

ที่มา: <https://blog.reedsy.com/guide/story-structure/>

ตารางที่ 2.1 ตารางเปรียบเทียบโครงสร้างการเล่าเรื่องระหว่างโครงเรื่องเอกภาพของอริสโตเติล (ARISTOTLE'S UNIFIED PLOT) โครงสร้าง FREYTAG'S PYRAMID โครงสร้างสามองก์ (THREE-ACT STRUCTURE) และโครงสร้างฟิชเตน เคิร์ฟ (FICHTEAN CURVE)

องค์ประกอบโครงสร้าง ชื่อโครงสร้าง	จุดวาง พล็อต เรื่อง	จุดเปิด เรื่อง	จุดก่อน พลิกผัน	จุดพลิก ผัน	จุดสร้าง วิกฤต	จุด คลี่คลาย	จุดจบ เรื่อง
โครงสร้างอริสโตเติล		✓		✓			✓
Freytag's Pyramid		✓	✓	✓		✓	✓
โครงสร้างสามองก์	✓	✓	✓	✓			✓
โครงสร้างฟิชเตน เคิร์ฟ		✓		✓	✓		✓

จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงสรุปได้ว่า โครงสร้างการเล่าเรื่องหลัก ๆ ประกอบด้วย 3 หัวข้อใหญ่คือ จุดเปิดเรื่อง จุดพลิกผัน และจุดจบเรื่อง ซึ่งเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่การเล่าเรื่องพึงมี แต่ทว่าในการวิจัยครั้งนี้ต้องการสร้างความท้าทายและแปลกใหม่ให้นักเรียนในระดับ A1 ตามกรอบมาตรฐาน CEFR เพื่อ

พัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียน จากการทบทวนงานวิจัยและวรรณกรรมกับการจัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระดับ A1 ต้องเลือกโครงสร้างที่มีความชัดเจนด้านกระบวนการ ครอบคลุมด้านเนื้อหา มีระดับเหนือจากความรู้เดิมของผู้เรียนเล็กน้อย และเป็นที่ยอมรับมากที่สุดกับการประยุกต์ใช้ในวงการการศึกษาทั่วโลก ทั้งนี้ต้องส่งเสริมการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนออกมาให้ได้มากที่สุด ซึ่งปฏิเสธไม่ได้ว่าตรงกับโครงสร้างตาม Freytag's Pyramid

กล่าวโดยสรุป ในการวิจัยครั้งนี้เล็งเห็นประโยชน์จากโครงสร้างการเล่าเรื่องตาม Freytag's Pyramid ที่มีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียนระดับประถมศึกษาจากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ที่ประกอบไปด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) จุดเปิดเรื่อง 2) จุดผูกปม 3) จุดพลิกผัน 4) จุดคลี่คลาย และ 5) จุดปิดเรื่อง มาใช้กับการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระดับ A1 โดยนำมาสังเคราะห์ร่วมกับขั้นตอนการเล่าเรื่อง ดังจะอธิบายในหัวข้อต่อไป

2.2.3 ขั้นตอนการเล่าเรื่อง

จากการทบทวนโครงสร้างการเล่าเรื่องนำมาสู่การสร้างขั้นตอนของการเล่าเรื่อง โดยเป็นส่วนสำคัญในการสร้างแบบแผนการเล่าเรื่องให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดย Rooney et al. (2016) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเล่าเรื่อง ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

(1) ระบุประเภทของการเล่าเรื่อง ลักษณะตัวละคร คำโครงสร้าง แก่นเรื่อง กล่าวคือ ขั้นตอนที่ 1 ควรจะมีการเลือกรูปแบบการเล่า บทนำ เนื้อเรื่อง และตอนจบของเรื่อง ที่ผ่านการวิเคราะห์และชี้ชัดประเภทหรือเทคนิคของการเล่ามาแล้ว

(2) วางแผนอารมณ์ภาพรวมของการเล่าเรื่อง คือ การบรรยายถึงอารมณ์ความรู้สึกระหว่างการเล่าถึงประสบการณ์ ซึ่งช่วยให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ร่วมไปกับการเล่าเรื่อง ซึ่งการผูกอารมณ์เข้ากับสถานการณ์จะทำให้เรื่องที่ต้องการจะสื่อสารมีความน่าเชื่อถือ เช่น หากเป็นโศกนาฏกรรม อารมณ์ของเรื่องก็就会有ความโศก ความเกลียด และความเศร้า เป็นต้น

(3) การจินตนาการถึงความต้องการที่แฝงอยู่ในการเล่าเรื่อง คือ การแสดงถึงเจตนาของผู้เล่าที่ต้องการเผยให้ผู้ฟังรับรู้ ทั้งนี้ต้องมีความสมเหตุสมผลและสอดคล้องกับเจตนาของผู้เล่า

(4) การทำความเข้าใจความหมายและคุณค่าของการเล่าเรื่องที่มีต่อผู้ฟัง เป็นขั้นตอนการกำหนดเหตุการณ์และสิ่งที่เกิดขึ้นต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์ตามลำดับเวลาอย่างเป็นระบบ ซึ่งการดำเนินการเล่าเรื่องดูที่จุดสูงสุดประเมินจากภาวะวิกฤตไปสู่ภาวะคลี่คลายที่อยู่ในเค้าโครงการเล่าเรื่องนั้น โดยแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงตลอดทั้งเรื่อง

ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับ เอกกนก พนาดำรง (2559) ได้เสนอ 4 ขั้นตอนการสร้างการเล่าเรื่องไว้ดังนี้

(1) การปูพื้น หรือการเกริ่นนำ เป็นการบอกโดยนัยว่าการเล่าเรื่องครั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับอะไร และการสร้างฉากของเรื่องราวว่าเรื่องราวจะเกิดขึ้นที่ไหน สถานการณ์เป็นอย่างไรก่อนการนำเสนอตัวละคร

(2) แนะนำตัวละคร เป็นการเปิดเผยตัวละครทีละตัว ไม่ควรเปิดพร้อมกันทั้งหมดเนื่องจากจะไม่ทำให้การเล่าเรื่องน่าติดตาม ซึ่งตัวละครนั้นไม่มีรูปแบบที่ตายตัว โดยหลักการสำคัญคือ เริ่มแนะนำตัวละคร สลับกับการดำเนินเรื่องไปเรื่อย ๆ เล่าเรื่องราวและเหตุการณ์ที่ตัวละครพบเจอ จนนำไปสู่ปมขัดแย้ง และหนทางการจบเรื่องราว

(3) จุดเด่นของเรื่อง หรือปมขัดแย้ง เป็นส่วนที่มีความสำคัญมากที่เป็นตัวยึดเหนี่ยวผู้ฟังให้ติดตาม และลึ้นไปกับตัวละครและเนื้อเรื่อง การฝ่าฟันอุปสรรคไปจนถึงตอนจบ แต่ไม่ควรมีมากเกินไป 2-3 เหตุการณ์สำคัญ

(4) ส่วนสรุป หรือคลี่คลายเหตุการณ์ ซึ่งการสรุปเรื่องที่ตี ควรสรุปด้วยเรื่องราวสั้น ๆ แสดงให้เห็นถึงการคลี่คลายของเหตุการณ์ หรือการไขปมขัดแย้งในที่สุด ทั้งนี้ผู้เล่าสามารถสรุปเรื่องราวเป็นการสอดแทรกข้อคิด หรือกรณีตัวอย่างที่เป็นข้อเตือนใจได้

จากการศึกษาขั้นตอนการเล่าเรื่อง จึงสรุปได้ว่า ขั้นตอนการเล่าเรื่องเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาแบบแผนในการเล่าเรื่อง ทั้งนี้จากการสังเคราะห์ข้อมูลข้างต้นพบว่า ขั้นตอนการเล่าเรื่องประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ (1) การวางโครงเรื่อง หมายถึง การวางแผนเค้าโครงของการเล่าเรื่องทั้งหมดตั้งแต่เริ่มจนจบ มีการกำหนดอารมณ์ และรูปแบบการเล่าเรื่อง เพื่อเป็นการทำความเข้าใจกับเรื่องเล่าของตนเอง (2) การสร้างประเด็นเรื่องราว หมายถึง การเริ่มออกแบบเล่าเรื่องโดยมีลำดับขั้นตอนตามที่ได้วางเค้าโครงไว้ โดยเริ่มจากจุดเริ่มต้น ฉาก ตัวละคร ปมของเรื่อง จุดคลี่คลาย และการปิดเรื่องของตนเอง (3) การเล่าเรื่อง หมายถึง การดำเนินเรื่องตามที่ไว้วางแผนไว้ทั้งนี้มีการปูพื้น แนะนำตัวละคร สร้างปมขัดแย้ง นำไปสู่การคลี่คลายเหตุการณ์ และส่วนสรุปของเรื่องราว อย่างไรก็ตามขั้นตอนดังกล่าว มีความสอดคล้องกับโครงสร้างการเล่าเรื่องตาม Freytag's Pyramid ที่ผู้วิจัยได้นำมาประยุกต์ใช้กับการทำวิจัยครั้งนี้ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้ไปสังเคราะห์ร่วมกับองค์ประกอบของการเล่าเรื่องในหัวข้อต่อไป

2.2.4 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง

การมีองค์ประกอบในการเล่าเรื่องสามารถทำให้ผู้เล่ามีการกำหนดทิศทางการเล่าเรื่องให้มีความสมดุลงมากขึ้น โดย Meisanmui (2018) กล่าวถึงการเล่าเรื่องที่ดี ต้องประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ ดังนี้

อันดับแรกคือสมมติฐาน กล่าวคือ จุดของเนื้อเรื่องที่ผู้เล่าต้องการจะสื่อ เช่น พลังอำนาจของความไม่ดี แต่ความดีสามารถแก้ไขความไม่ดีขึ้นได้ รวมถึงตัวละครต้องมีการกำหนดความเชื่อ ความเชื่อมั่น และความต้องการ ที่สำคัญต้องมีจุดยืน

อันดับสองคาแรคเตอร์ เมื่อได้รับการบ่งชี้สมมติฐานแล้ว การออกแบบเนื้อเรื่องจะนำไปสู่การพัฒนาตัวละครที่มีส่วนร่วมและต้องเป็นตัวละครที่มีความน่าเชื่อถือ ซึ่งตัวละครสามารถมีได้หลายมิติ แต่ต้องมีการพัฒนาขึ้นไปเรื่อย ๆ ตัวละครต้องมีทั้งจุดอ่อนและจุดแข็ง เพื่อให้ผู้อ่านหรือผู้ดูเกิดความคาดหวังไปกับเนื้อเรื่อง

อันดับสามขอบเขตของเนื้อเรื่อง เนื้อเรื่องจะต้องมีจุดยืนที่ชัดเจน ต้องใส่ใจรายละเอียดทั้งหมด สามารถบอกได้ว่าเหตุและผลของการกระทำคืออะไร หากเนื้อเรื่องที่ขาดขอบเขตจะทำให้ผู้อ่านหรือผู้ดูสับสนได้ ซึ่งเนื้อเรื่องที่ดีจำเป็นต้องมีช่วงเวลาจำกัด

อันดับสี่ตัวเอก บทบาทของตัวเอกนั้นคือ การที่จะทำให้ผู้ฟังนั้นสามารถไปจนจบเรื่อง นั้นจึงเป็นเหตุผลเกี่ยวเนื่องจากคาแรคเตอร์ที่สำคัญ ตัวเอกที่ด้นนั้นควรทำให้ผู้ดูเห็นได้ชัดเจน เข้าใจ และมีเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนใคร

อันดับห้าฝ่ายตรงข้าม หน้าที่ของฝ่ายตรงข้ามคือคาแรคเตอร์ที่ตรงข้ามกับตัวเอก ซึ่งฝ่ายตรงข้ามไม่ได้หมายถึงบุคคลเสมอไป อาจจะเป็นระบบคอมพิวเตอร์ มนุษย์ต่างดาว หรือสิ่งเหนือธรรมชาติ เป็นต้น สิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามส่วนใหญ่ปฏิบัติ คือ การขัดขวาง การทำลายจุดอ่อนของอีกฝ่าย เป็นต้น

อันดับที่หกจุดสูงสุด เนื้อเรื่องที่น่าสนใจจำเป็นต้องมีจุดเปลี่ยน การเปลี่ยนแปลงจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่งที่สูงสุดของอีกซีกมักจะเรียกว่าจุดสูงสุดของเนื้อเรื่อง

อันดับสุดท้ายความขัดแย้ง ความขัดแย้งและความตึงเครียดที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงของคาแรคเตอร์ การสูญเสียของตัวละคร เป็นต้น ซึ่งจะเป็นการสร้างเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกคาดหวังหรือผิดหวังไปกับตัวละคร

อย่างไรก็ตามมีความคล้ายคลึงกับ Fog et al. (2005) กล่าวว่า 4 องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง ได้แก่ 1) แก่นเรื่อง 2) ปมขัดแย้ง 3) ตัวละคร และ 4) โครงเรื่อง โดยได้อธิบายรายละเอียด ดังต่อไปนี้

(1) แก่นเรื่อง แก่นเรื่องที่ดีต้องมีความชัดเจน ซึ่งมีส่วนเกี่ยวเนื่องกับองค์ความรู้ ความคิด หรือคุณธรรม จริยธรรม ซึ่งต้องมีความสอดคล้องกันตลอดทั้งเรื่อง และควรมีแก่นหลักเพียงหนึ่งเดียว

(2) ปมขัดแย้ง การสร้างปมขัดแย้งของจะทำให้เรื่องเล่ามีน้ำหนักซึ่งเปรียบเสมือนแรงผลักดันให้การเล่าเรื่องเล่ามีความน่าสนใจและเป็นธรรมชาติ โดยปกติแล้วผู้ฟังจะมีมุมมองหาความสมมูลของเรื่อง อย่างไรก็ตามหากผู้เล่าสามารถสร้างปมขัดแย้งที่ขัดต่อความสมมูลได้ จะเป็นสิ่งกระตุ้นให้ผู้ฟังอยากติดตามไปจนจบเรื่องได้

(3) ตัวละคร ตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นโดยผู้เล่า มีได้หลายรูปแบบทั้งตัวเอกที่เป็นวีรบุรุษ และตัวร้ายที่คอยเป็นศัตรูขัดขวางตัวเอก ถึงกระนั้นตัวละครถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด ที่จะทำให้ผู้เล่าสามารถดำเนินเรื่องได้ตั้งแต่ต้นจนจบ

(4) โครงสร้าง จากที่กล่าวมาในหัวข้อข้างต้น โครงสร้างของการเล่าเรื่องเล่าสามารถมีหลายขั้นตอนแต่แตกต่างกันไปตามแต่นักออกแบบ อย่างไรก็ตาม โครงสร้างควรประกอบไปด้วยอย่างน้อย 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนตบจบ โดยมีการสร้างจุดเริ่มต้นของฉาก ส่วนเนื้อเรื่อง การเผชิญอุปสรรคปัญหาระหว่างเรื่อง ตัวแปรต่าง ๆ ที่เกิดจากปมขัดแย้ง และคลี่คลายในช่วงท้ายของเรื่อง

ในขณะเดียวกัน Currie (1998) ได้ให้องค์ประกอบของการเล่าเรื่องที่เหมือนกัน ซึ่งมีส่วนเพิ่มเติมที่ต่างไปจาก Fog et al. (2005) มีรายละเอียดดังนี้

(1) โครงสร้างการเล่าเรื่อง มีองค์ประกอบย่อย 3 ส่วน คือ 1) ส่วนเปิดเรื่อง 2) ส่วนกลางเรื่อง และ 3) ส่วนจบ

(2) ปมขัดแย้ง มีองค์ประกอบย่อย 3 ระดับ คือ 1) ปมขัดแย้งระหว่างคนและคน 2) ปมขัดแย้งจากส่วนในใจของตัวละคร และ 3) ปมขัดแย้งระหว่างคนและสังคม

(3) ตัวละคร ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ 1) ตัวเอกหญิง 2) ตัวเอกชาย และ 3) ศัตรู

(4) แก่นเรื่อง คือ แก่นสำคัญที่ต้องการสื่อสารให้อีกฝ่ายหนึ่งรับทราบ

(5) ฉาก โดยสามารถแบ่งออกเป็น 4 แบบ ได้แก่ 1) ฉากที่บ่งบอกถึงยุคสมัย 2) ฉากที่บ่งบอกถึงระยะเวลา 3) ฉากที่บ่งบอกถึงสถานที่ และ 4) ฉากที่บ่งบอกถึงระดับของปมขัดแย้ง

(6) สัญลักษณ์ มีองค์ประกอบแยกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) สัญลักษณ์ทางรูปภาพ กล่าวถึง สิ่งที่เกี่ยวข้องกับวัสดุ สถานที่ เป็นต้น 2) สัญลักษณ์ทางเสียง กล่าวถึง เสียงประกอบการเล่าหรือการแสดง มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงนัยสำคัญ

(7) เจตคติของการเล่าเรื่อง ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) ตัวละครเป็นผู้เล่า 2) ตัวละครอื่นเป็นผู้เล่าถึงตัวละคร และ 3) ไม่ปรากฏผู้เล่า

โดยสรุปแล้ว จากการสังเคราะห์ขั้นตอนและองค์ประกอบของการเล่าเรื่องเข้าด้วยกัน พบว่าการจัดการเรียนรู้ควรประกอบไปด้วย แก่นหลักแนวคิดของเรื่อง ปมขัดแย้ง ตัวละคร และขอบเขตของเนื้อหา เพื่อเป็นการวางทิศทางการเล่าเรื่องให้ไม่สับสน ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลดังกล่าวไปพัฒนาเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างเข้าใจง่ายสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

(1) ขั้นเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยครูแนะนำโครงสร้างการเล่าเรื่องตามโครงสร้าง Freytag's Pyramid และยกตัวอย่างเรื่อง เช่น นิทานอีสป เพื่อให้ นักเรียนฟังและทำความเข้าใจองค์ประกอบของเรื่องเล่าว่าต้องประกอบไปด้วยจุดเริ่มต้น ฉาก ตัวละคร ปมของเรื่อง จุดคลี่คลาย และการปิดเรื่อง จากนั้นครูกำหนดโจทย์สำหรับการเล่าเรื่อง และให้นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ที่ต้องเล่าเรื่อง

(2) ขั้นสร้างเรื่องราว เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมกันวางแผนเล่าเรื่องตามโจทย์ที่ได้รับ โดยการเล่าเรื่องต้องมียุคประกอบสอดคล้องกับโครงสร้างการเล่าเรื่องตามโครงสร้าง Freytag's Pyramid 5 องค์ประกอบ คือ 1) จุดเริ่มต้น (Exposition) หมายถึง เรื่องที่เล่าต้องมีที่มา เช่น ตัวละคร ฉากสถานการณ์ เป็นต้น 2) การผูกปม (Rising action) หมายถึง การเล่าถึงปัญหาหรืออุปสรรคที่ตัวละครต้องเผชิญ 3) จุดพลิกผัน (Climax) หมายถึง เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่ตัวละครต้องเผชิญ ซึ่งอาจเป็นเหตุการณ์ดีหรือเหตุการณ์ร้ายก็ได้ 4) การคลี่คลาย (Falling action) หมายถึง เหตุการณ์นั้นได้รับการแก้ไข หรือเริ่มมองเห็นผลลัพธ์จากเหตุการณ์นั้น และ 5) การปิดเรื่อง (Conclusion) หมายถึง การเล่าตอนจบของเรื่องซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งการจบแบบมีความสุข แบบโศกเศร้า หรือแบบที่คาดไม่ถึง ในขั้นตอนนี้ครูทำหน้าที่ช่วยเหลือให้นักเรียนให้เริ่มทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม จนกระทั่งนักเรียนสามารถสร้างเรื่องราวได้คล่องแล้วครูจึงให้นักเรียนฝึกสร้างเรื่องราวด้วยตนเอง

(3) ขั้นเล่าเรื่อง เป็นขั้นที่นักเรียนเริ่มการเล่าเรื่องตามองค์ประกอบและแผนที่ได้วางไว้แล้ว ในขณะที่เล่าเรื่องครูต้องหมั่นให้คำชมเชยนักเรียนเพื่อเสริมความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ และครูสามารถ

สอดแทรกเรื่องการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้สำนวน และการใช้ภาษาท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง จากนั้นให้นักเรียนเลือกเรื่องที่ตนเองชอบที่สุดเอาไว้

(4) ชั้นอภิปรายและสรุปเนื้อหา เป็นขั้นที่นักเรียนสะท้อนความรู้สึกที่ได้จากการเล่าเรื่อง โดยเลือกเรื่องเล่าที่ตนเองชอบฟังมากที่สุดพร้อมทั้งบอกเหตุผล จากนั้นครูสรุปเนื้อหา

2.2.5 เทคนิคของการเล่าเรื่อง

การใช้เทคนิคการเล่าเรื่องที่ถูกต้องและมีเอกลักษณ์สามารถทำให้ผู้ฟังรู้สึกสนใจในเนื้อเรื่องมากขึ้น ซึ่งผู้เล่าส่วนใหญ่จะถูกจดจำจากเทคนิคการเล่าเรื่องที่มีลักษณะโดดเด่นต่างจากผู้อื่น ทั้งนี้ Ffion (2015) ได้อธิบายถึงเทคนิคการเล่าเรื่อง ที่ประกอบไปด้วย 8 รูปแบบ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

รูปแบบที่ 1 เทคนิคการเดินทางของตัวละคร (Monomyth or Hero's Journey) กล่าวว่า เป็นการเล่าโดยที่ตัวเองได้เดินทางจนพบกับประสบการณ์แปลกใหม่ จนเกิดเรื่องราวต่าง ๆ รวมถึงได้รับบทเรียน และจบลงด้วยการกลับมาบอกเล่าถึงประสบการณ์ที่ผ่านการใช้สมองในการแก้ไขปัญหา

รูปแบบที่ 2 เทคนิคแบบหักมุม (The mountain) คือ การเล่าที่ทำให้ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วมแล้วจบลงแบบหักมุม ซึ่งสามารถสร้างแรงกระตุ้นแก่ผู้ฟังให้อยากติดตามเรื่อย ๆ ก่อนความจริงจะถูกเฉลยในตอนท้าย

รูปแบบที่ 3 เทคนิคการวนลูป (Nested Loops) หมายถึง การเล่าโดยการเปิดประเด็นปมขัดแย้งในช่วงต้น แต่ยังไม่ได้เฉลยในทันที จนผ่านไปทีละฉาก คำตอบจะค่อย ๆ คลี่คลายความสงสัยเป็นขั้นเป็นตอน ซึ่งเป็นลีลาการเล่าแบบอุปมาอุปไมย

รูปแบบที่ 4 เทคนิคการให้เกิดจุดประกาย (Sparklines) กล่าวถึง การเล่าให้ผู้ฟังเกิดความหวัง สร้างความตื่นเต้น ซึ่งต้องมีทักษะในการเล่นกับจิตใจผู้ฟังพอสมควร จึงจะสามารถส่งต่อความรู้สึกได้

รูปแบบที่ 5 เทคนิคการสลับโครงสร้าง (In Medias Res) คือ การที่ผู้เล่าสลับเอาเนื้อหาส่วนกลางของเรื่องมาเป็นบทนำ เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้ฟังแบบฉับพลันในตอนแรก

รูปแบบที่ 6 เทคนิคความคิดรวบยอด (Converging Ideas) กล่าวถึง การรวบรวมหลากหลายที่มาของเนื้อหา รวมถึงกลุ่มเป้าหมายของผู้ฟัง มาผสมลงให้เป็นหนึ่งเดียวในมุมมองที่เห็นตรงกันเป็นรูปธรรม ซึ่งแสดงให้เห็นเหตุของการร่วมมือร่วมใจ

รูปแบบที่ 7 เทคนิคการเล่าแบบผิดพลาด (False Start) คือ การเล่าเรื่องที่แสดงเรื่องที่ผิดพลาดล้มเหลวตั้งแต่เริ่มต้น จนต้องดำเนินเรื่องใหม่จนทำให้ผู้ฟังรู้สึกคาดหวังไม่ถึง ซึ่งการใช้เทคนิคนี้เป็นการเล่าแบบยืดหยุ่น สร้างมิติแก่เนื้อเรื่อง จนนำไปสู่นวัตกรรม

รูปแบบที่ 8 เทคนิคการเล่าผสมผสาน (Petal Structure) คือ การเล่าแบบหลาย ๆ เรื่องรวมกัน อาจเกิดจากการผู้เล่าหลาย ๆ คน ที่มีส่วนสนับสนุนและมีจุดเชื่อมโยงที่นำไปสู่หัวใจของเนื้อหาที่เหมือนกัน

ซึ่งแตกต่างจากการกล่าวถึงเทคนิคการเล่าเรื่องของ เอกกนก พนาดำรง (2559) ที่พรรณนาเทคนิคอย่างเป็นขั้นเป็นตอน โดยเริ่มจากการถ่ายทอดเรื่องราวด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย การสร้างภาพให้เกิดแก่ผู้ฟัง การเล่าบรรยายฉาก เรื่องราว ที่ต้องชี้ให้เห็นองค์ประกอบ 5 WHs กล่าวคือ เกิดอะไร (What) เกิดที่ไหน (Where) เกิดเมื่อไหร่ (When) เกิดกับใคร (Who) และเกิดขึ้นได้อย่างไร (How) การชี้ให้เห็นถึงแก่นเรื่องและหัวใจหลัก

ที่อยากจะสื่อสารในแต่ละตอนอย่างชัดเจน การเปิดเรื่องต้องสะท้อนให้เห็นภาพของเหตุการณ์ทันที รวมไปถึงต้องระมัดระวังการพาดพิงถึงบุคคล หรือหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้องที่อาจนำไปสู่เรื่องเสียหาย และสุดท้ายคือวิธีการทั้งท้ายและสรุปเรื่อง ต้องแสดงให้เห็นถึงการองค์ความรู้รอบยอดของผู้เล่า

รวมทั้ง Rooney et al. (2016) วิเคราะห์เทคนิคการเล่าเรื่องออกเป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ผู้เล่าต้องระบุประเภทของเรื่องเล่า ลักษณะตัวละคร และเค้าโครงเรื่อง โดยจำเป็นต้องระบุถึงประเภทของเรื่องเล่าได้ (2) ผู้เล่าต้องระบุอารมณ์ที่แฝงในเรื่องเล่าให้ชัดเจน เนื่องจากการบรรยายถึงอารมณ์ความรู้สึกจากประสบการณ์จะทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ร่วมไปกับเนื้อเรื่องหรือเรียกว่าการผูกอารมณ์เข้าด้วยกัน (3) สร้างเจตนาการเล่าผ่านจินตนาการ คือความต้องการที่แฝงอยู่ในเรื่องเล่า โดยแสดงถึงความต้องการและความปรารถนาถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะเผยให้เห็นเจตนาของเรื่องเล่าได้ (3) การทำความเข้าใจความหมายและคุณค่าของเรื่องเล่าที่มีต่อผู้ฟัง มีการกำหนดเหตุการณ์ดีหรือร้ายก็ได้ และสิ่งที่ตัวละครต้องเผชิญอย่างเชื่อมโยงสัมพันธ์ตามลำดับเวลาที่กำหนด การติดตามจุดจุดสูงสุดของเรื่องเล่าสามารถดูได้จากภาวะวิกฤตและภาวะคลี่คลายที่อยู่ในเค้าโครงเรื่องเล่า นั้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของเรื่องเล่าตลอดทั้งเรื่อง

ในขณะเดียวกัน Barnes (1994) กล่าวถึง 4 ประเภทการจัดการเรียนรู้โดยนำเทคนิคการเล่าเรื่องมาประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมือในการสอน ดังนี้

(1) การสอนที่เน้นกรณีศึกษาเป็นหลัก (Case-based instruction) การสอนลักษณะนี้จะช่วยแก้ไขปัญหาและค้นหาแนวทางแก้ไขโดยให้ผู้เรียนวางตัวเองเหนือเรื่องเล่า ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการคิดวิเคราะห์ ค้นหาข้อเท็จจริงที่สำคัญจากเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นแล้วในอดีต

(2) การสอนที่เน้นปัญหาเป็นหลัก (Problem-based instruction) วิธีการสอนนี้เหมาะกับการเล่าถึงวิธีการแก้ไขปัญหาโดยปราศจากโครงสร้าง หรือกฎเกณฑ์ทางด้านภาษาอื่น ๆ ทั้งนี้อาจจะมีการเล่าถึงเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันที่เป็นปัญหา ไปสู่วิธีการแก้ไขปัญหานั้นได้

(3) การสอนที่เน้นสถานการณ์เป็นหลัก (Scenario-based instruction) เปรียบเสมือนที่ผู้เล่าต้องมีปฏิสัมพันธ์กับสถานการณ์และสร้างผลลัพธ์ที่แตกต่างออกไปตามการตัดสินใจและการกระทำของตนเองเพื่อสร้างจุดปิดเรื่องในแบบฉบับของตนเอง ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องแต่งหรือเรื่องจริงก็ได้

(4) การสอนแบบที่เน้นการเล่าเรื่อง (Narrative-based instruction) วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้ค้นหาแนวทางแก้ไขในบริบทของผู้เล่า สอดคล้องกับ Cobley (2001) กล่าวว่า ผู้เล่าเรื่องหรือผู้บรรยายสามารถควบคุมข้อมูลที่ได้รับจากผู้เรียน การเล่าเรื่องอาจเป็นเรื่องแต่งหรือเรื่องจริงก็ได้เพื่อสร้างอารมณ์ร่วมเรื่องเล่ามักถูกเล่าเพื่อความบันเทิงและแสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์อย่างต่อเนื่องโดยไม่จำเป็นต้องเล่าเหตุการณ์ต่างๆตามลำดับเหตุการณ์จริงก็ได้

โดยจากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด ผู้วิจัยได้ทบทวนขั้นตอน องค์ประกอบ เทคนิคการเล่าเรื่อง และได้นิยามความหมายและขั้นตอนของเทคนิคการเล่าเรื่อง คือ การนำโครงสร้างการเล่าเรื่องตามโครงสร้าง Freytag's Pyramid 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) จุดเริ่มต้น (Exposition) หมายถึง เรื่องที่เล่าต้องมีที่มา เช่น ตัวละคร ฉากสถานการณ์ เป็นต้น 2) การผูกปม (Rising action) หมายถึง การเล่าถึงปัญหาหรืออุปสรรค

ที่ตัวละครต้องเผชิญ 3) จุดพลิกผัน (Climax) หมายถึง เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่ตัวละครต้องเผชิญ ซึ่งอาจเป็นเหตุการณ์ดีหรือเหตุการณ์ร้ายก็ได้ 4) การคลี่คลาย (Falling action) หมายถึง เหตุการณ์นั้นได้รับการแก้ไขหรือเริ่มมองเห็นผลลัพธ์จากเหตุการณ์นั้น และ 5) การปิดเรื่อง (Conclusion) หมายถึง การเล่าตอนจบของเรื่องซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งการจบแบบมีความสุข แบบโศกเศร้า หรือแบบที่คาดไม่ถึง เป็นโครงสร้างหลักในการออกแบบการเล่าเรื่อง โดยนักเรียนต้องเป็นผู้ออกแบบและเล่าเรื่องด้วยตนเองหน้าชั้นเรียนตามหัวข้อที่ได้รับ

2.2.6 การวัดและประเมินผลการเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่องสามารถวัดและประเมินผลหลากหลายมิติ โดยมีนักเขียนหนังสือ “Storytelling with Children”, Wright (1995) กล่าวไว้ว่า

สิ่งสำคัญในการประเมินอันดับแรก คือ ความหลากหลายของระดับเสียง จังหวะ ความนุ่มนวล ความแข็งกร้าว ซึ่งต้องเป็นไปตามเรื่องราวที่เล่า ทั้งนี้ผู้เล่าต้องมีความสามารถในการปรับเสียง เพื่อไม่ให้โทนอารมณ์ของเรื่องซ้ำซากและจำเจ

อันดับที่สอง คือ การเคลื่อนไหวร่างกายและใบหน้า เป็นอีกแง่มุมที่ควรพิจารณาเนื่องจากมนุษย์เรามีการสื่อสารกันผ่านการเคลื่อนไหวและใบหน้า เพื่อให้ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครแต่ละฉากไปกับผู้เล่า

อันดับที่สาม คือ เวลาในการเล่า ผู้เล่าต้องมีความสามารถในการควบคุมเวลาให้พอดี ไม่สั้นหรือยาวเกินไป

และอันดับสุดท้ายคือ การมีวัตถุประสงค์ประกอบการเล่า ทั้งนี้การนำวัตถุประสงค์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันจะเป็นตัวช่วยในการเชื่อมโยงเนื้อหา รวมถึงสร้างปฏิสัมพันธ์ในการเล่าเรื่องได้อีกด้วย

อย่างไรก็ดีเนื้อหาการวัดและประเมินผลการเล่าเรื่องมีความคล้ายคลึงกับ Lugmayr et al. (2016) ซึ่งได้ให้ความสำคัญกับการวัดและประเมินการเล่าเรื่องที่ 4 ส่วน ได้แก่

(1) ความเป็นเหตุเป็นผล (Causality) กล่าวคือ เนื้อเรื่องของต้องมีความสัมพันธ์กันตามองค์ประกอบของการเล่า สามารถเล่าให้ผู้ฟังเห็นภาพได้

(2) ความรู้สึก (Effect) ผู้เล่าต้องถ่ายทอดเรื่องราวที่ทำให้ผู้ฟังมีอารมณ์ร่วมไปด้วย น้ำเสียงผู้เล่าควรปรับไปตามอารมณ์ของเนื้อเรื่อง และทำให้ผู้ฟังรู้สึกได้

(3) การเว้นช่องว่าง (Space) การเล่าเรื่องที่ดีต้องผู้เล่าต้องรู้จักเนื้อเรื่องมาเป็นอย่างดี จนสามารถรู้ว่าควรเว้นวรรคตรงไหน เพื่อตอกย้ำให้เกิดอารมณ์สในการฟังมากขึ้น

(4) เวลา (Time) ผู้เล่าควรมีการฝึกฝนในการทำเวลาให้เหมาะสมตามเวลาที่กำหนด ซึ่งแตกต่างไปจาก สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2557) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การตัดสินการเล่าเรื่องมีทั้งหมด 4 ด้านหลัก ได้แก่

(1) ด้านเนื้อหา กล่าวคือ ต้องมีความถูกต้องตามรูปประโยค มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การตอบคำถามเกี่ยวกับหัวข้อที่ได้

(2) ด้านความคล่องแคล่วในทักษะทางภาษา กล่าวคือ การใช้ระดับภาษาที่เหมาะสมกับระดับชั้น มีการใช้คำศัพท์ โครงสร้างและคำเชื่อมที่ถูกต้องและสม่ำเสมอ มีการใช้ออกเสียงเน้นคำ การใช้เสียงสูงต่ำ การเน้นคำสำคัญในประโยคและจังหวะการหยุดในช่วงจบประโยค

(3) ด้านการถ่ายทอด กล่าวคือ มีการสื่อสารถึงผู้ฟัง มีการใช้บุคลิกท่าทางตลอดการเล่าเรื่อง

(4) ด้านระยะเวลาในการเล่าเรื่อง กล่าวคือ การพูดจบในระยะเวลาที่กำหนด

จากการศึกษาเอกสารข้างต้นจึงสรุปได้ว่า การประเมินความสามารถในการเล่าเรื่องนั้นต้องพิจารณาจากหลากหลายปัจจัย ซึ่งมีความสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่อิงเกณฑ์การประเมินการพูดของสภายุโรป (European Council) ที่กำหนดกรอบมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (CEFR) ในระดับ A1 ได้แก่ การเล่าเรื่องโดยใช้รูปประโยคอย่างง่ายได้ การเล่าเรื่องโดยมีความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์ ความคล่องแคล่วในการเล่าเรื่อง การมีปฏิสัมพันธ์ตอบถามเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้รับ และการเล่าเรื่องโดยการใช้การเชื่อมคำ

2.3 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.3.1 ความหมายการพูดเพื่อการสื่อสาร

การพูดเพื่อการสื่อสารถือเป็นเครื่องมือที่มีความจำเป็นอย่างมากต่อการดำเนินชีวิต ทั้งนี้ สหทัยไชยพันธุ์ (2555) ได้ให้ความหมายการพูดเพื่อการสื่อสาร คือ การบรรยายความรู้สึก ความคิด และความต้องการ รวมทั้งการถ่ายทอดทักษะสำคัญที่สามารถสื่อความหมายและมีปฏิริยาตอบสนองทันทีทันใดของมนุษย์ ซึ่งอาชีพต่าง ๆ ต้องอาศัยการพูดเพื่อการสื่อสารในการดำรงชีพ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการพูดได้ อย่างไรก็ตาม จูไรร์ตัน ลักษณะศิริ และ บาหยัน อิมสำราญ (2553) ให้ความหมายการพูดเพื่อการสื่อสารที่ใกล้เคียงกัน กล่าวว่าเป็นการสื่อความหมายไปยังผู้ฟัง โดยมีตัวแปรนั้นคือเนื้อหา เช่น ความรู้ ความคิด ความรู้สึก โดยผ่านน้ำเสียงและท่าทางที่สามารถเข้าใจได้ ซึ่งแตกต่างไปจาก Littlewood (1995) ได้อธิบายว่าเป็นกระบวนการสื่อสารระหว่างสองบุคคล ได้แก่ ผู้พูดและผู้ฟัง ทั้งนี้ก็เพื่อการแลกเปลี่ยนข้อมูล จนเกิดปฏิสัมพันธ์ทางภาษาซึ่งประกอบไปด้วย เสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และพยางค์ เพื่อให้เข้าใจในข้อความที่ต้องการสื่อสาร

กล่าวโดยย่อจากข้างต้นความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหรือถ่ายทอดความคิดโดยการเล่าเรื่องที่แต่งขึ้น หรือเล่าประสบการณ์สั้น ๆ จากหัวข้อที่กำหนด

2.3.2 แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

วัยประถมศึกษาถือเป็นวัยแห่งจินตนาการ ผู้เรียนสามารถสร้างพัฒนาการด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากสิ่งง่าย ๆ รอบตัว และผู้สอนควรให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยอาจจะเริ่มจากคำศัพท์ในชีวิตประจำวัน

Celce-Murcia (2001) ได้กล่าวถึงกระบวนการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ เริ่มจากการสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้เป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมที่สร้างขึ้น ที่สำคัญต้องเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย ต่อมาให้ผู้เรียนได้ให้ความคิดสะท้อนกลับต่อกิจกรรมหรือความรู้ที่ได้ โดยในช่วงนี้ผู้สอนอาจจะทำการสังเกตพฤติกรรม อีกทั้งยังสามารถวัดความเข้าใจของผู้เรียนหลังการจัดกิจกรรมได้ และท้ายที่สุดผู้เรียนจะเกิดกระบวนการการเรียนรู้ หลังจากที่ได้ร่วมทำกิจกรรม สะท้อนความรู้ และสรุปองค์ความรู้หลังการจัดกิจกรรม ซึ่งกระบวนการทั้งหมดจะทำให้ผู้เรียนเกิดการวางแผนและเป็นความท้าทายให้ตนเองในครั้งถัดไป

ซึ่งมีความต่างไปจาก Gill (2016) ได้อธิบายไว้ว่า ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษนั้น ผู้สอนต้องสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้พูดมากเท่าที่จะทำได้ กล่าวคือ การกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูดนั้น ต้องสัมพันธ์กับการกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรม รวมถึงผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการพูด เช่น ไม่ขัดจังหวะหากผู้เรียนพูดผิดไวยากรณ์ เป็นต้น กล่าวต่อไปว่า ปัจจัยแรกที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร คือการฝึกพูดเพื่อเชื่อมโยงไปที่ปัจจัยที่สองคือเกิดพัฒนาการด้านการพูด เมื่อเริ่มมีพัฒนาการด้านการพูดแล้วจะส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการพูดซึ่งผู้เรียนจะมีกำลังใจในการพูดในสถานการณ์ที่แตกต่างออกไป โดยที่ผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสในการพูดให้เกิดแก่ผู้เรียนอยู่เสมอ

อย่างไรก็ตาม อาทิตยา เวียงนิล (2559) และ ญัฐธนรี ฤทธิรัตน์ (2557) ได้กล่าวไปในทิศทางเดียวกันว่า การใช้กิจกรรมบนสื่อการเรียนรู้สำเร็จรูปสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ เช่น การดูหนังภาษาอังกฤษ ฟังเพลงภาษาอังกฤษ ฝึกฝนการคุยผ่านแอปพลิเคชันออนไลน์ จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษได้คล่องมากขึ้น

จากการศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารกล่าวโดยสรุปว่า การจะสร้างพัฒนาการให้เกิดแก่ผู้เรียนได้นั้น ผู้สอนต้องเป็นผู้ออกแบบกิจกรรมที่ทำให้ท้าทายให้เกิดกับผู้เรียน และเมื่อผู้เรียนได้ปฏิบัติแล้ว จะเกิดการถูกกระตุ้นและเกิดกระบวนการการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดเสมือนสถานการณ์จริงและให้นักเรียนได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ

2.3.3 องค์ประกอบของทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

Canale and Swain (1980) กล่าวถึง 4 องค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน โดยอันดับแรกในการพูดภาษาอังกฤษจะต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์หรือโครงสร้าง ได้แก่ คำศัพท์ โครงสร้างของคำ รูปประโยค ไปจนถึงการสะกดคำและการออกเสียง ในส่วนต่อมาคือ ความรู้ด้านการใช้คำให้ถูกต้องตามบริบทของสถานการณ์ เช่น กล่าวทักทาย กล่าวขอโทษ กล่าวขอบคุณ ถามเส้นทาง เป็นต้น จากนั้น ต้องใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อสารออกมาในรูปแบบของการพูด ทั้งนี้ผู้เรียนจะต้องสามารถสื่อสารความหมายและความต้องการได้ เช่น การใช้ภาษากาย การแก้คำโดยการพูดซ้ำ การขยายความหมายโดยการใช้คำศัพท์อื่น ๆ

เช่นเดียวกับ Nation and Newton (2009) ที่กล่าวถึง องค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ต่างออกไป พบว่า 5 องค์ประกอบที่สำคัญนั้น ได้แก่ 1) เป้าหมายและผู้ชม คือ การรับข้อคิดเห็น ทั้งบวกและลบมาพัฒนาตนเองอยู่เสมอ 2) การระดมความคิด คือ การวางแผนหัวข้อเรื่อง และการรวบรวม ข้อมูลอย่างเป็นระบบ 3) การสร้างกรอบแนวความคิด คือ การมีรูปแบบในการพูด และสามารถวัดผล ประเมินผลได้ 4) การจัดบันทึก คือ การเตรียมพร้อมตนเองโดยมีโครงร่างของเรื่องไว้ก่อนเสมอ และ 5) การพูดและวัดผล คือ การนำองค์ประกอบที่ 1-4 มาประยุกต์ใช้ในการวางโครงร่างเพื่อการพูดอย่างเป็นระบบได้

จากการศึกษาองค์ประกอบสำคัญที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่า นัก การศึกษาส่วนใหญ่ให้น้ำหนักไปที่ การสร้างกรอบแนวคิดและรูปแบบการพูดที่วัดและประเมินผลได้ผ่าน โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูปประโยคอย่างง่าย เช่น การที่ผู้เรียนสามารถกล่าวทักทาย กล่าวลา กล่าว เชิญ ถาม-ตอบ ด้วยรูปประโยคอย่างง่ายได้ รวมไปถึงนักเรียนทำท่าประกอบแบบอวัจนภาษาเพื่อแสดงถึง ความพยายามที่จะสื่อสารได้ ซึ่งไปสอดคล้องกับกรอบกำหนดมาตรฐาน CEFR ในระดับ A1 กล่าวคือ ผู้เรียน สามารถเข้าใจและโต้ตอบในสิ่งที่คุ้นเคยในชีวิตประจำวัน รวมถึงสามารถใช้ประโยคพื้นฐานเพื่อสื่อสารถึงความ ต้องการที่เป็นรูปธรรม แนะนำตัวเองและผู้อื่นได้ รวมถึงสามารถถามและตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนบุคคลได้ เช่น สถานที่อยู่อาศัย คนที่รู้จัก และสิ่งของที่มี เป็นต้น

2.3.4 รูปแบบของการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กิจกรรมภายใต้แนวการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อเชื่อมโยงผู้เรียนให้ใช้ความรู้ในด้าน ทักษะทางภาษาอังกฤษมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์การสื่อสารต่าง ๆ โดยมีหลากหลายกิจกรรมที่นักการ ศึกษากล่าวไว้ Littlewood (1988) ได้แบ่งกิจกรรมเพื่อการสื่อสารออกเป็นสองประเภทประกอบด้วย กิจกรรม ที่ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามจุดประสงค์ คือ การจัดกิจกรรมที่มุ่งประเด็นที่จุดประสงค์ ซึ่งผู้เรียนต้องใช้ความ พยายามอย่างหนักเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ไว้ได้ และประเภทต่อมาคือกิจกรรมที่ใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ใน สังคม กล่าวคือ การจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นที่จุดประสงค์เหมือนกิจกรรมประเภทแรกแต่เพิ่มเติมที่ผู้สอนจะต้อง กำหนดบทบาทและสถานการณ์ให้แก่ผู้เรียน ยกตัวอย่าง กิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างสร้างสรรค์ การ แสดงบทบาทสมมติ การสร้างสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

อย่างไรก็ตามหากจะให้กิจกรรมส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ในชีวิตจริง ผู้สอน ต้องออกแบบกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนนั้นเป็นผู้ปฏิบัติเอง โดย Donoghue (2009); Harmer (2007); Rose and Roe (1990) ได้กล่าวถึง กิจกรรมการพูดอภิปราย (Discussion) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดง ความคิดเห็นของตนเอง รวมถึงการร่วมวิจารณ์และอธิบายมุมมองออกมาผ่านการพูด ทำให้ในห้องเรียนเกิด ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้เรียนและผู้สอน ทั้งนี้ผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดทิศทางของเนื้อหา แต่ไม่ใช่ผู้แสดง ความคิดเห็นหลัก กิจกรรมนี้จะช่วยสร้างความใกล้ชิดในห้องเรียนและแลกเปลี่ยนแนวคิดระหว่างกันได้เป็น อย่างดี อีกทั้งยังมีกิจกรรมที่จัดอยู่ในหมวดหมู่คล้ายกัน คือ กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ (Role play) ข้อดีของการสร้างบทบาทสมมติ คือ การให้พื้นที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างสรรค์ผลงานผ่าน การพูด ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้พูดอย่างคล่องแคล่วมากขึ้น เนื่องจากผู้เรียนจะมีการคิดแบบเป็นภาพร่วมกันกับ

การสนทนา ทั้งนี้ยังสามารถเสริมความมั่นใจและช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับใช้ได้กับสถานการณ์คล้ายกันแต่นอกเหนือจากห้องเรียน (Donoghue, 2009; Harmer, 2007; Tchudi & Mitchell, 1999; Vasquez, Hansen, & Smith, 2010)

นอกเหนือจากที่กล่าวมา Wright (1995) ยังได้อธิบายถึงกิจกรรมการเล่านิทาน (Storytelling) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สร้างความบันเทิง สนุกสนาน สร้างเสริมจินตนาการให้เกิดแก่ผู้เรียน อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นแรงจูงใจในการเรียนอีกด้วย ทั้งนี้กิจกรรมการเล่านิทานที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้เล่าเองเป็นวิธีที่พัฒนาทักษะการพูดและการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับ Ross and Roe (1990) ที่ได้เสนอกิจกรรมบอกเล่าเรื่องราวผ่านรูปภาพ (Show-and-Tell) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนวาดภาพ หรือนำสิ่งของนั้น ๆ เพื่อเป็นวัตถุประสงค์ประกอบการเล่าเรื่อง และมีการพูดถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับสิ่งที่นำมาหรือภาพที่วาด โดยเป็นการพัฒนาทักษะการพูดอย่างชัดเจนร่วมกับการมีความคิดสร้างสรรค์ เพราะสิ่งของชิ้นเดียวกันแต่เรื่องราวอาจจะแตกต่างกันไปอย่างสิ้นเชิง

จากการศึกษาเอกสารต่าง ๆ ข้างต้นที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สรุปได้ว่า รูปแบบการจัดกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารควรเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยการพูดด้วยตนเองอย่างเต็มศักยภาพ และผู้สอนเป็นเพียงผู้กำหนดบทบาทและสถานการณ์ให้แก่ผู้เรียนเท่านั้น ทั้งนี้ผู้เรียนจะได้ใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์อย่างเต็มที่ โดยพบว่าลักษณะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาสอดคล้องกับกิจกรรมการเล่าเรื่องมากที่สุด นักเรียนจะได้รับความสนุกสนาน ลดความกังวล อีกทั้งยังได้พัฒนาทักษะการพูดให้เป็นธรรมชาติมากขึ้น รวมถึงยังเสริมสร้างความมั่นใจในการพูดได้อีกด้วย

2.3.5 การวัดและประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การวิจัยในครั้งนี้ได้เริ่มต้นจากการทบทวนมาตรฐานการศึกษาแกนกลางจากนั้นพบว่ามีการเร่งปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามกรอบมาตรฐานความสามารถภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) โดยที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ต้องมีความสามารถที่ระดับ A1 อีกทั้งยังมีจุดเน้นไปที่ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ สภายุโรป (Council of Europe, 2020) มีการเกณฑ์การวัดและประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับระดับความสามารถ A1 ไว้ดังนี้

ขอบเขต (Range) กำหนดว่าผู้เรียนมีพื้นฐานองค์ประกอบคำในระดับเบื้องต้น และวลีง่าย ๆ กับสถานการณ์ที่เจาะจงแน่ชัด

ความถูกต้อง (Accuracy) กำหนดว่าผู้เรียนสามารถพูดโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์และรูปแบบประโยคระดับง่าย ๆ

ความคล่องแคล่ว (Fluency) กำหนดว่าผู้เรียนสามารถจัดการแบ่งการออกเสียงหรือการหยุดพูดในจังหวะที่เหมาะสม สามารถเชื่อมโยงความคิด และแก้ไขการสื่อสารได้ด้วยตนเอง

การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กำหนดว่าผู้เรียนสามารถถามและตอบคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวได้ สามารถมีปฏิสัมพันธ์เบื้องต้น มีการพูดซ้ำ ปรับและแก้ไขได้

การเชื่อมโยง (Coherence) กำหนดว่าผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงคำหรือกลุ่มคำด้วยตัวเชื่อมโยงเชิงระดับเดียวกันได้ เช่น and หรือ then

โดย สภายุโรป (Council of Europe, 2018) มีการกล่าวถึงขอบเขตเพิ่มเติมจากเดิม ซึ่งมีการจัดระเบียบเกณฑ์ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ประการ ได้แก่

การพูดเพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคล กล่าวคือ บทสนทนา โดยเป็นบทสนทนาแบบสั้นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวส่วนตัวของแต่ละบุคคล ความชื่นชอบส่วนตัวในหัวข้อที่ใกล้ตัวและคุ้นเคย รวมถึงเรื่องราวทั่วไปที่ทุกคนเข้าถึงได้ ทั้งนี้มีการกล่าวถึง ทักษะการขอเสนอ การกล่าวคำเชิญ การขออนุญาต และการพูดหยอกล้อได้

การพูดเพื่อการสื่อสารที่ประเมินผลการปฏิบัติได้ คือ การสนทนาระหว่างเพื่อนและการทำงานร่วมกัน ซึ่งมีขอบเขตอยู่ในเรื่องที่จะทำ สถานที่ที่จะไป สนทนาได้ทั้งเรื่องที่คุ้นเคยและไม่คุ้นเคย รวมไปถึงเรื่องที่ยืดหยุ่นได้ โดยที่มีการกล่าวโต้แย้งและการอธิบายความรู้สึกต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

การพูดเพื่อการสื่อสารสร้างปฏิสัมพันธ์ คือ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การรับฟังของและบริการ และการเป็นผู้สัมภาษณ์และถูกสัมภาษณ์ ทั้งนี้เป็นสถานการณ์ที่พบทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยมีการกล่าวถามรายละเอียดที่เจาะจงมากขึ้น

โดยภาพรวมผู้เรียนระดับ A1 สามารถมีปฏิสัมพันธ์การตอบโต้ได้อย่างง่ายได้ แม้ใช้คำพูดได้ด้วยรูปประโยคใหม่ รวมถึงสามารถถาม-ตอบคำถามได้อย่างง่ายได้ ซึ่งเริ่มจากสถานการณ์พื้นฐานหรือเนื้อหาที่คุ้นเคยมาก่อน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สังเคราะห์รายละเอียดของเกณฑ์แต่ละด้านในการพูดภาษาอังกฤษออกมาดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2.2 รายละเอียดของเกณฑ์แต่ละด้านในการพูดภาษาอังกฤษตามกรอบมาตรฐาน (CEFR) ของ สภายุโรป (COUNCIL OF EUROPE, 2018) ระดับ A1

A1	
รายด้าน	รายละเอียด
ด้านบทสนทนา	<ul style="list-style-type: none"> ✓ ผู้เรียนสามารถสนทนาด้วยรูปประโยคที่ง่ายและคาดเดาได้ เช่น ประเทศ ครอบครัว โรงเรียน เป็นต้น ✓ ผู้เรียนสามารถแนะนำตัวเองและทักทายด้วยรูปประโยคอย่างง่ายได้ รวมถึงการกล่าวลา ✓ ผู้เรียนสามารถถามเกี่ยวกับสารทุกข์สุกดิบและตอบโต้ได้

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

<p>ด้านการสนทนาระหว่างเพื่อน</p>	<ul style="list-style-type: none"> ✓ ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบเกี่ยวกับกีฬา อาหาร เป็นต้น รวมถึงสามารถใช้รูปประโยคอย่างง่ายเพื่อใช้ในการเล่าเรื่องได้
<p>ด้านการทำงานร่วมกัน</p>	<ul style="list-style-type: none"> ✓ ผู้เรียนมีความเข้าใจในคำถามหรือคำสั่งที่ผู้สอนกำหนด ✓ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่กำหนดซึ่งเกี่ยวข้องกับเวลา สถานที่ ตัวเลข เป็นต้น ✓ ผู้เรียนสามารถถามเพื่อขอความช่วยเหลือ และให้ความช่วยเหลือแก่ผู้อื่นได้
<p>ด้านการรับสิ่งของและบริการ</p>	<ul style="list-style-type: none"> ✓ ผู้เรียนสามารถใช้คำถามเพื่อขอในสิ่งที่ต้องการ และให้สิ่งของที่ผู้อื่นต้องการ ✓ ผู้เรียนสามารถใช้คำถามในการซื้ออาหารและเครื่องดื่มโดยใช้รูปประโยคอย่างง่ายได้ ✓ ผู้เรียนสามารถใช้ตัวเลข ปริมาณ ราคา และเวลา ได้ถูกต้อง
<p>ด้านการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น</p>	<ul style="list-style-type: none"> ✓ ผู้เรียนสามารถเข้าใจในคำถามและคำสั่งจากผู้สอน ✓ ผู้เรียนถามและตอบคำถามอย่างง่าย ตอบได้ในสถานการณ์ง่าย ๆ ได้ ✓ ผู้เรียนสามารถถาม-ตอบคำถามเกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนตัวได้ เช่น ที่อยู่อาศัย ผู้คนที่รู้จัก สิ่งของที่มี เป็นต้น ✓ ผู้เรียนบอกเวลาโดยใช้วลีง่าย ๆ ได้ ยกตัวอย่าง next week (สัปดาห์หน้า), last Friday (วันศุกร์ที่แล้ว), in November (เดือนพฤศจิกายน), three o'clock (สามนาฬิกา) ✓ ผู้เรียนสามารถบรรยายตัวเลข ปริมาณ และราคาในแบบเจาะจงได้ ✓ ผู้เรียนสามารถบอกสีของเสื้อผ้า หรือสีของวัตถุรอบตัว รวมถึงใช้คำถามในการถามสีของวัตถุได้
<p>ด้านการเป็นผู้สัมภาษณ์ และถูกสัมภาษณ์</p>	<ul style="list-style-type: none"> ✓ ผู้เรียนสามารถตอบโต้การสัมภาษณ์ได้ด้วยรูปประโยคอย่างง่ายเกี่ยวกับตนเองได้ ✓ ผู้เรียนสามารถถามไถ่เรื่องปัญหาสุขภาพได้โดยใช้รูปประโยคอย่างง่าย หรือใช้ภาษากายและท่าทางในการสนทนาได้

ในขณะที่เดียวกัน Cambridge English Language Assessment (2011) ได้ให้แนวทางในการประเมินการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 3 ประการ ได้แก่

ไวยากรณ์และคำศัพท์ (Grammar and vocabulary) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้
 ระดับที่ 1 ผู้เรียนสามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และวลี ได้ในระดับที่จำกัด
 ระดับที่ 2 ผู้เรียนสามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ได้เหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

ระดับที่ 3 ผู้เรียนสามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ได้ดี มีความเหมาะสมและหลากหลายกับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน

การออกเสียง (Pronunciation) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้
 ระดับที่ 1 ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้อยู่ในระดับที่จำกัดมากและเข้าใจได้ยาก
 ระดับที่ 2 ผู้เรียนสามารถออกเสียงให้เข้าใจง่าย แต่ยังอยู่ในระดับที่จำกัดอยู่บ้าง
 ระดับที่ 3 ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้เข้าใจได้ง่าย ทั้งในระดับของรูปประโยคและ

คำศัพท์

การสื่อสารปฏิสัมพันธ์ (Interactive communication) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้
 ระดับที่ 1 ผู้เรียนไม่สามารถสื่อสารประโยคอย่างง่ายได้ และต้องการความช่วยเหลือ
 ระดับที่ 2 ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยประโยคง่าย ๆ ได้ และยังต้องการความช่วยเหลืออยู่บ้าง

ระดับที่ 3 ผู้เรียนสามารถสื่อสารด้วยประโยคง่าย ๆ ได้ โดยแทบจะไม่ต้องความช่วยเหลือเลย

นอกจากนี้ยังมีเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดในลักษณะภาพรวม (Holistic Analyze) ของ Heaton (1991) ได้แบ่งออกเกณฑ์ทั้งหมดเป็น 6 ระดับ ดังนี้

เริ่มจากระดับที่ 6 ผู้เรียนออกเสียงอยู่ในระดับที่ดี มีการใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม ประยุกต์ใช้ทักษะการพูดหลากหลายและครบถ้วน แต่ออกเสียงผิดไวยากรณ์เพียง 2-3 จุด และมีอาการชะงักขณะพูดเล็กน้อย

ระดับที่ 5 ผู้เรียนยังติดในเรื่องของภาษาแม่ของตนอยู่บ้าง แต่ยังสามารถสื่อสารได้ชัดเจน มีการทวนคำถามเพื่อทำความเข้าใจอยู่บ้าง ประยุกต์ใช้ทักษะการพูดเกือบทั้งหมด ทั้งนี้มีการหยุดเพื่อนึกคำศัพท์พูดตะกุกตะกัก และออกเสียงผิดไวยากรณ์เล็กน้อย

ระดับที่ 4 ผู้เรียนยังติดในเรื่องของภาษาแม่ของตนเล็กน้อย สื่อสารค่อนข้างสับสน ใช้เวลาในการนึกคำศัพท์ ประยุกต์ใช้ทักษะการพูดเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้มีการหยุดระหว่างที่พูด และผิดพลาดด้านไวยากรณ์

ระดับที่ 3 ผู้เรียนยังติดในเรื่องของภาษาแม่ของตนอยู่มาก สื่อสารสับสนบ่อยครั้ง ใช้เวลาในการหยุดเพื่อคิดคำศัพท์ แต่วงคำศัพท์ค่อนข้างมีอย่างจำกัด และมีการประยุกต์ใช้ทักษะการพูดบ้าง

ระดับที่ 2 ผู้เรียนออกเสียงผิดอย่างเห็นได้ค่อนข้างชัด มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ระดับพื้นฐานอยู่บ้าง ใช้เวลาหยุดเพื่อบอกคำศัพท์นานและหลายครั้ง วงคำศัพท์มีอย่างจำกัดทำให้ผู้ฟังค่อนข้างลำบาก และมีการประยุกต์ใช้ทักษะการพูดเล็กน้อย

ระดับที่ 1 ผู้เรียนออกเสียงผิดอย่างเห็นได้ชัดเจนหลายเสียง มีข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ระดับพื้นฐานอยู่มาก ใช้เวลาหยุดเพื่อบอกคำศัพท์นานมากและหลายครั้ง วงคำศัพท์มีอย่างจำกัดมากทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่จะสื่อสารได้ และมีการประยุกต์ใช้ทักษะการพูดน้อยมาก

ดังนั้นหากกล่าวโดยสรุป เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีอยู่หลากหลาย เช่น การแบ่งตามสถานการณ์ที่พบในแต่ละวันของสภายุโรปที่ได้กำหนดไว้ ทั้งนี้พบว่ามีความสัมพันธ์คล้อยกันกับมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่โรงเรียนกำหนด ทั้งนี้แต่ละเกณฑ์การประเมินได้อธิบายจุดเน้นที่แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับรูปแบบการสอนของผู้สอน และลักษณะของเครื่องมือ รวมถึงระดับขั้นของกลุ่มตัวอย่างของแต่ละผู้วิจัยนำไปพิจารณาเพื่อปรับใช้ต่อไป ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยสรุปหลักการและสร้างเป็นแบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยมีเกณฑ์การประเมินอิงตามการประเมินการพูดของสภายุโรป (European Council) ที่ได้กำหนดกรอบมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (CEFR) ในทักษะการพูดสำหรับนักเรียนระดับ A1 โดยมีองค์ประกอบ 5 ด้าน ได้แก่ 1) ขอบเขต (Range) 2) ความถูกต้อง (Accuracy) 3) ความคล่องแคล่ว (Fluency) 4) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) และ 5) การเชื่อมโยง (Coherence) โดยมีการประเมินทั้งหมด 5 ด้าน ด้านละ 4 ระดับ รวมคะแนนเต็ม 20 คะแนน

2.4 ความมั่นใจในการสื่อสาร

การสื่อสารด้วยทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ การถ่ายทอดข้อมูลต้องแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจของผู้พูด หากเริ่มด้วยความมั่นใจ พูดจาจะฉะฉานชัดถ้อยชัดคำ ก็จะทำให้ข้อมูลนั้นดูมีความน่าเชื่อถือ ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความมั่นใจของการสื่อสารพอสังเขปดังนี้

2.4.1 ทฤษฎี หลักการ และนิยามของความมั่นใจ

จากการรวบรวมทฤษฎีเกี่ยวกับความมั่นใจพบว่า National Academies of Sciences (1994 : 173) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความสามารถของตนเอง (Self-Efficacy Theory) ของแบนดูรา (Albert Bandura) ที่พบว่าการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากปัจจัย 3 ประการ ได้แก่ 1) ปัจจัยทางพฤติกรรม 2) ปัจจัยทางสภาพแวดล้อม และ 3) ปัจจัยส่วนบุคคล โดยแสดงให้เห็นแนวคิดที่สำคัญที่จะส่งเสริมปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้น ดังนี้

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Perceived Self-Efficacy) เป็นการตัดสินใจว่าความสามารถของตนเองอยู่ในระดับใดหรือมั่นใจในตนเองว่าสามารถทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเกิดจากความเชื่อในความสามารถของตนจากความรู้สึก ความคิด การตั้งใจและพฤติกรรม

ความคาดหวังในผลลัพธ์ของการปฏิบัติ (Outcome expectation) การประเมินค่าพฤติกรรมบางอย่างอย่างเจาะจง ซึ่งนำไปสู่ผลลัพธ์ที่คาดหวังไว้สืบเนื่องจากสิ่งที่ได้กระทำ

ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังในผลลัพธ์ของการปฏิบัติ ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ จากทฤษฎีของแบนดูรา กล่าวว่าหากผู้ที่มีความสามารถตนเองสูงจะส่งผลต่อความมั่นใจสูงต่อความสำเร็จ โดยจะกล้าเผชิญหน้ากับสิ่งต่าง ๆ แม้จะมีความยากก็พยายามจนสำเร็จ ซึ่งจะสัมพันธ์กับความคาดหวังในผลลัพธ์ก็จะสูงตามด้วยเช่นกัน

กล่าวโดยสรุป บุคคลที่มีความมั่นใจสูงจะพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ แต่ในขณะเดียวกัน หากบุคคลที่มีความมั่นใจต่ำจะไม่พยายามก็จะต่ำและไม่ไปถึงเป้าหมายที่ตั้งใจไว้เช่นกัน ความมั่นใจในตนเองถือเป็นหนึ่งในแรงจูงใจที่มีอิทธิพลมากที่สุดและสามารถควบคุมพฤติกรรมในชีวิตประจำวันของผู้คน มีงานวิจัยหลายชิ้นที่บ่งชี้ว่าการรับรู้ถึงความสามารถหรือความมั่นใจในตนเองเป็นโครงสร้างสื่อกลางของการมุ่งสู่ความสำเร็จ

ในส่วนของหลักการและแนวคิดพบว่า Kanfer (1990) กล่าวถึงแนวคิดความมั่นใจในตนเอง เปรียบเสมือนการตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถในการบรรลุเป้าหมายบางอย่าง โดยลองพิจารณาภายใต้แนวคิดที่กว้างขึ้นของแรงจูงใจที่กล่าวถึงบริบทของเป้าหมายของ Kanfer (1990) ซึ่งมีเนื้อความว่า แรงจูงใจประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ การเลือกเป้าหมายและการควบคุมตนเอง โดยมีตัวแปรสำคัญคือการติดตามตนเอง การประเมินตนเอง และปฏิกริยาตนเอง ทั้งนี้ความคาดหวังต่อความมั่นใจในตนเอง คือการตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถในอนาคตที่จะบรรลุเป้าหมาย โดยกรอบแนวคิดแรงจูงใจสามารถอภิปรายเกี่ยวกับความมั่นใจในตนเองได้เนื่องจากมีกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแรงจูงใจ รวมทั้งการกำหนดเป้าหมายและเหตุผลเชิงสาเหตุ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม Bandura (1977) ได้ให้นิยามความมั่นใจในตนเองไว้ว่า เป็นความแน่วแน่หรือความแข็งแกร่งของความเชื่อ แต่ไม่ได้ระบุทิศทางของความเชื่อ กล่าวต่อไปว่าความมั่นใจเปรียบเหมือนประสิทธิภาพแห่งตน หมายถึงเพื่ออธิบายความเชื่อที่มีในความสามารถในการทำงานบางอย่างให้สำเร็จ เช่น การแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์เพื่อให้ได้ผลลัพธ์บางอย่าง ดังนั้นจึงถือได้ว่าความมั่นใจในตนเองจะเป็นไปตามสถานการณ์ที่เผชิญ รวมถึงการตัดสินใจว่าบุคคล ๆ นั้นจะสามารถบรรลุผลสำเร็จได้ด้วยทักษะเหล่านั้นได้อย่างไร

โดยสรุปแล้ว หลักการที่จะนำไปสู่ความมั่นใจในการสื่อสาร ประกอบไปด้วยปัจจัยหลายประการ กล่าวคือ ผู้พูดต้องพยายามพูดเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ นั่นหมายถึง การตั้งใจและพยายามที่จะสื่อสารเพื่อให้อีกฝั่งได้รับรู้ถึงข้อมูลนั้น ๆ ส่งผลให้เห็นถึงความกล้าที่จะสื่อสารเพื่อทำสิ่งนั้นได้สำเร็จ จากนั้นผู้พูดจะรับรู้ความสามารถของตนเองซึ่งเกิดจากความมั่นใจในตนเองว่าสามารถทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้

2.4.2 องค์ประกอบของความมั่นใจ

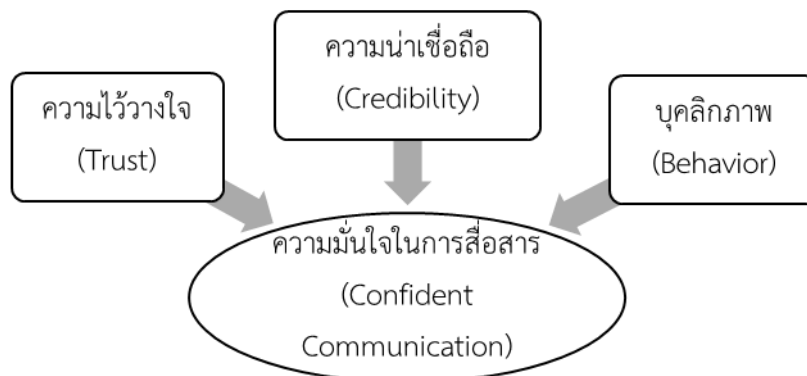
ความมั่นใจหากมีองค์ประกอบที่ดีก็จะเป็นตัวช่วยส่งเสริมทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น Hayley (2016) กล่าวว่าองค์ประกอบความมั่นใจควรประกอบไปด้วย 3 ประเด็น ได้แก่ 1) กิริยาท่าทาง 2) ความเชี่ยวชาญ และ 3) ผลการสะท้อนกลับ

(1) กิริยาท่าทาง กล่าวคือ ผู้พูดต้องมีความสุขนุ่มลึกเพื่อให้คนรอบข้างที่พบเห็นเกิดความเคารพในตัวผู้พูด รวมถึงการแสดงบุคคลที่เป็นผู้ฟังที่ดีและใส่ใจในรายละเอียดอย่างรอบคอบ ทั้งนี้การทำสมาธิก็เป็นหนึ่งในสิ่งที่ควรทำก่อนเริ่มที่จะสื่อสารต่อหน้าคนหมู่มาก

(2) ความเชี่ยวชาญ เกี่ยวข้องกับความรู้ของผู้พูดที่สั่งสมมานาน ทั้งนี้วิธีการพูดเพื่อการสื่อสารจะทำให้ผู้ฟังสามารถคาดเดาถึงระดับความรู้ ความเชี่ยวชาญ ของผู้พูดเกี่ยวกับเรื่องนั้น ๆ ได้

(3) ผลการสะท้อนกลับ กล่าวถึง ความสามารถของผู้พูดในการเปลี่ยนแปลงความคิดของผู้ฟังได้ ทั้งในรูปแบบของจิตใจและอารมณ์ ทั้งนี้ผู้พูดต้องมีแนวทางในการพูดเป็นของตนเองเพื่อที่จะให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมไปกับสิ่งที่ต้องการจะสื่อสารได้

Warner (2015) ได้อธิบายในส่วนที่ต่างออกไป โดยกล่าวว่าความมั่นใจในการสื่อสารประกอบไปด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความไว้วางใจ (Trust) 2) ความน่าเชื่อถือ (Credibility) และ 3) บุคลิกภาพ (Behavior) โดยอธิบายไว้ว่า ความไว้วางใจและความน่าเชื่อถือค่อนข้างจะมีความหมายใกล้เคียง แต่ความจริงแล้วความความน่าเชื่อถือนั้นมีส่วนประกอบของเหตุผล วัตถุประสงค์ และข้อเท็จจริงในเนื้อหาการสื่อสาร เพื่อให้ผู้พูดสามารถสื่อสารได้อย่างมั่นใจร่วมกันท่วงท่าที่เหมาะสม กล่าวคือ หากขาดสามส่วนประกอบย่อยไป อาจส่งผลให้การสื่อสารไม่ได้รับความเชื่อถือ และขาดประสิทธิภาพได้



ภาพที่ 2.5 แผนผังแสดงองค์ประกอบของความมั่นใจในการสื่อสารของ WARNER (2015)

ที่มา: <http://dreamsnmotion.com/career-1/2015/3/5/interpersonal-communication-communicating-with-confidence>

จากข้อมูลข้างต้นกล่าวโดยสรุปได้ว่า องค์ประกอบความมั่นใจในการสื่อสาร ประกอบด้วย การแสดงออกเชิงพฤติกรรม ได้แก่ ท่าทาง ความเชี่ยวชาญ และความสามารถของผู้พูด ทั้งนี้พิจารณาร่วมกับเนื้อหาที่ถ่ายทอดออกมาที่แสดงให้เห็นถึงเหตุผล วัตถุประสงค์ และข้อเท็จจริงในเนื้อหาการสื่อสาร เพื่อให้ผู้พูดสามารถสื่อสารได้อย่างมั่นใจร่วมกันท่วงท่าที่เหมาะสม

2.4.3 วิธีการสร้างความมั่นใจในการสื่อสาร

หลักของการสร้างความมั่นใจในการสื่อสาร สามารถทำได้หลายรูปแบบแล้วแต่เทคนิคของผู้พูดในแต่ละสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป โดย Timlin (2015) ได้เสนอ 7 วิธีการในการสร้างเสริมความมั่นใจในการสื่อสาร ดังนี้

(1) การสร้างความมั่นใจโดยการหลอกตนเองว่ามั่นใจ วิธีนี้เป็นวิธีช่วยให้คนที่ไม่มั่นใจในการสื่อสารเล่นละครทำเป็นมั่นใจเพื่อเป็นการแก้ไขสถานการณ์เบื้องต้น แต่ถ้าหากได้เริ่มทำบ่อย ๆ จนชินจะพบว่ามีความมั่นใจมากขึ้น

(2) การสื่อสารแบบชด้อยชดคำ ผู้พูดต้องพูดด้วยความเร็วที่สม่ำเสมอ รวมถึงการกำหนดจังหวะลมหายใจของตนเองระหว่างพูด ทั้งนี้ผู้พูดควรหลีกเลี่ยงคำพูดที่แสดงถึงความไม่มั่นใจ เช่น อาจจะ (maybe) บางที (perhaps) เหมือนว่า (like) เหมือนแค่ (just) เป็นต้น ซึ่งระหว่างที่พูดควรสบตาผู้ฟัง และยิ้มแย้มตลอดเวลา

(3) การสร้างอารมณ์ขัน การเล่าเรื่องฮาขัน หรือสอดแทรกเรื่องตลกระหว่างที่พูดตามความเหมาะสม เพื่อแสดงความเป็นมืออาชีพด้านอารมณ์แก่ผู้ฟัง

(4) การหาที่ปรึกษา การมีที่ปรึกษาด้านการสื่อสารสามารถเสริมสร้างให้เกิดความมั่นใจได้ เนื่องจากผู้ที่มีประสบการณ์จะบอกสิ่งที่ควรทำและสิ่งที่ควรเลี่ยง เป็นอีกวิธีหนึ่งที่หย่นระยะเวลาการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้ที่ต้องการเสริมสร้างความมั่นใจ

(5) การแต่งตัวให้ดูดีและเหมาะสม การแต่งกายให้ดูดีเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นด่านแรกในการที่ผู้ฟังมองเห็นก่อนจะเริ่มการสื่อสาร ดังนั้นเมื่อมีการแต่งกายที่ดูดี สายตาผู้ฟังจะส่งมาถึงผู้พูดช่วยให้เกิดความมั่นใจได้

(6) การเตรียมตัวและฝึกฝนมาอย่างดี การเตรียมตัวและฝึกฝนก่อนเริ่มพูดจะช่วยให้คลายความกังวล ทำให้เนื้อหาที่จะพูดจัดอยู่ในกรอบความคิดตามลำดับที่เหมาะสม และท้ายที่สุดเมื่อมีองค์รวมภาพความคิดที่ดีแล้วความมั่นใจก็จะตามมาและสุดท้าย

(7) การคิดเชิงบวก ผู้พูดควรมองหาเฉพาะด้านดีของการทำสิ่งต่าง ๆ เมื่อใดก็ตามที่เกิดความคิดเชิงลบจะทำให้ความมั่นใจของผู้พูดหายไปทันที ดังนั้นผู้พูดที่ควรเน้นการคิดด้านบวกอยู่เสมอจะสามารถส่งเสริมความมั่นใจได้

ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับ Dunham (2022) ได้เสนอแนวทางเสริมความมั่นใจในการพูดเพื่อการสื่อสารไว้ 8 วิธี ได้แก่

(1) การฝึกฝน ความเชี่ยวชาญที่จะสื่อสารออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดจากการที่ผู้พูดมีการเตรียมพร้อมมาอย่างดี ซึ่งสะท้อนได้ถึงความรู้ความเข้าใจของผู้พูด

(2) การมีสติจดจ่อกับสิ่งที่ต้องการจะสื่อสาร การกำหนดเป้าประสงค์ของเรื่องที่จะสื่อสาร โดยให้คำนึงถึงสิ่งที่ผู้ฟังอยากที่ฟังจากผู้พูด และสิ่งที่ผู้พูดต้องการจากผู้ฟัง ทั้งนี้การกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนจะทำให้การสื่อสารเป็นไปด้วยความเรียบง่าย มีระบบ และมีการวางแผนที่เป็นขั้นเป็นตอน

(3) หลีกเสี่ยงการใช้ภาษากายเกินความจำเป็น การแสดงออกทางด้านร่างกายที่ส่งผลต่อความเชื่อถือของผู้ฟังคือการใช้ท่าที่ร่างกายเท่าที่จำเป็น มีการสบตาผู้ฟังอยู่เสมอ ยิ้มแย้ม และมีจังหวะหยุดขณะที่พูด

(4) การเรียนรู้เพิ่มเติมจากผู้มีประสบการณ์ ทั้งนี้สามารถเริ่มจากการสังเกตผู้อื่นขณะที่พูด จดจำรายละเอียดปลีกย่อยด้านการวางพล็อตเรื่อง เทคนิคการพูด และท่าทางประกอบการพูดเพื่อนำมาปรับใช้ในแบบฉบับของตนเอง

(5) การลองทำสิ่งแปลกใหม่ การก้าวข้ามความเคยชินในรูปแบบเดิมจะสามารถส่งเสริมความมั่นใจได้ ทั้งนี้เกิดจากการผลักดันตนเองให้ผ่านช่วงเวลาที่ยาก ซึ่งเป็นวิธีที่รวดเร็วและดีที่สุดในการพัฒนาความมั่นใจของตนเองได้

(6) การตั้งคำถาม การถามคำถามสามารถบ่งชี้ถึงความเข้าใจได้ แสดงถึงความมุ่งมั่นในการฟัง และการเข้าใจในเรื่องนั้นเป็นอย่างดี

(7) การฝึกพูดอยู่เสมอ การฝึกซ้อมการพูดหน้าที่สาธารณะบ่อย ๆ จะเป็นแรงเสริมความมั่นใจในการทำสิ่งที่คล้ายกันแต่ต่างสถานการณ์ออกไปได้ ถือเป็นวิธีที่ดีที่พบความสำเร็จอย่างมากท้ายที่สุด

(8) การเชื่อมั่นในตนเอง ความเชื่อมั่นมาพร้อมกับความมั่นใจในทักษะ ความรู้ และความสามารถของผู้พูด

กล่าวโดยสรุป การสร้างความมั่นใจที่สามารถส่งเสริมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ ต้องอาศัยการฝึกฝนและการสั่งสมประสบการณ์การพูดต่อหน้าผู้คนเพื่อคลายความกังวล ทั้งนี้ผู้พูดต้องมีความชำนาญอย่างแตกฉานในสิ่งที่ต้องการจะสื่อสาร โดยที่มีการวางตัวที่เหมาะสม และการแต่งตัวที่ถูกต้องเหมาะสม โดยเทคนิคการเล่าเรื่องจะเป็นตัวเสริมความมั่นใจในการสื่อสารให้แก่ผู้เรียน เนื่องจากการเล่าเรื่องจะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการพูดตนเองอยู่เสมอ มีสติจดจ่อกับการพูด อีกทั้งยังเป็นการได้ทำในสิ่งที่แปลกใหม่ทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการการเรียนรู้จนกระทั่งกลายเป็นความมั่นใจต่อการพูดภาษาอังกฤษ

2.4.4 การวัดและประเมินผลความมั่นใจ

การติดตามประเมินผลด้านความมั่นใจในการสื่อสารเพื่อวิเคราะห์ผลลัพธ์จากการลงมือปฏิบัติมีหลายแนวทางด้วยกัน ทั้งนี้ ศิริพร วงศ์ตาคำ (2562) ได้สร้างแบบประเมินความมั่นใจในการนำเสนองาน โดยเป็นแบบสังเกตพฤติกรรม แบ่งเป็น 5 ด้าน ด้านละ 3 ข้อ ได้แก่

(1) ด้านความกล้าแสดงออก ประกอบไปด้วย 1) กล้าพูด บรรยาย อธิบายหน้าชั้นเรียน 2) ไม่ประหม่า เหมินอาย 3) กระฉับกระเฉง ว่องไว และคล่องตัว

(2) ด้านความกล้าตัดสินใจ ประกอบไปด้วย 1) สามารถเลือกได้ด้วยตนเองโดยไม่ลังเล ไม่พึ่งพาความคิดหรือรอคอยการสนับสนุนจากผู้อื่น 2) มีความรอบคอบและวางแผนที่ดี 3) สามารถประมวลสถานการณ์เพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี

(3) ด้านความคิดสร้างสรรค์ ประกอบไปด้วย 1) สร้างแนวคิดของตนเอง 2) กล้าทำสิ่งใหม่ ๆ ที่แตกต่าง 3) ไม่หวั่นไหวต่อคำวิจารณ์

(4) ด้านความมั่นคงทางจิตใจ ประกอบไปด้วย 1) สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองไม่ให้ตื่นเต้น 2) ไม่หวั่นไหวต่อสถานการณ์แวดล้อม 3) เป็นตัวของตนเอง

(5) ด้านการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์แวดล้อม ประกอบไปด้วย 1) บุคลิกภาพที่ดี ยิ้มแย้ม 2) ยอมรับสถานการณ์ใหม่ ๆ โดยไม่กลัว 3) ยอมรับฟังเหตุผลของผู้อื่น

ในขณะเดียวกัน ยะยา ยุทธิปูน (2562) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาองค์ประกอบของความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยรวบรวมได้ทั้งหมด 3 องค์ประกอบ ได้แก่

องค์ประกอบที่ 1 ความกล้าหาญในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกมั่นใจและกล้าสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 2 ตัวชี้วัด ได้แก่

1.1 ความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ 1) แสดงท่าทีการฟังอย่างมีสมาธิ 2) พูดเสียงดัง ฟังชัดและสบตา 3) แสดงท่าทีการอ่านด้วยใจจดจ่อ และ 4) แสดงท่าทีการเขียนอย่างตั้งใจ

1.2 ความกล้าในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ 1) ฟังภาษาอังกฤษจากสื่อต่าง ๆ 2) พูดโต้ตอบอย่างมั่นใจ 3) อ่านด้วยเสียงดังอย่างมั่นใจ และ 4) เขียนประโยค/สัญลักษณ์ตามความเข้าใจ

องค์ประกอบที่ 2 ความตั้งใจพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกมุ่งมั่นตั้งใจและพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 2 ตัวชี้วัด ได้แก่

2.1 ความตั้งใจสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ 1) จดบันทึกเรื่องราวที่ฟัง 2) พูดอย่างชัดเจน เข้าใจง่าย 3) จดบันทึกย่อจากเรื่องที่อ่านมา และ 4) เขียนประโยคได้อย่างมีเป้าหมาย

2.2 ความพยายามในการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ 1) พยายามฟังจนจบ 2) พยายามพูดจนจบ 3) พยายามอ่านจนจบ และ 4) พยายามเขียนจนครบประโยค

องค์ประกอบที่ 3 การรับรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของตนเอง หมายถึง การที่บุคคลมีความเข้าใจถึงประสบการณ์ เจตคติ และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด ได้แก่

3.1 ประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่สื่อสาร มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ 1) บอกรายละเอียดจากสิ่งที่ฟังมาได้ 2) พูดได้อย่างคล่องแคล่ว 3) บอกรายละเอียดจากสิ่งที่อ่านมาได้ และ 4) เขียนประโยคได้มาก

3.2 เจตคติต่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ 1) ฟังภาษาอังกฤษเป็นประจำ 2) พูดภาษาอังกฤษเป็นประจำ 3) อ่านภาษาอังกฤษเป็นประจำ และ 4) เขียนภาษาอังกฤษเป็นประจำ

3.3 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ มี 4 ตัวชี้วัดเชิงพฤติกรรม คือ 1) สรุปจากสิ่งที่ฟังได้ 2) พูดตามที่กำหนดได้ 3) สรุปจากสิ่งที่อ่านได้ และ 4) เขียนประโยค/สัญลักษณ์ได้ถูกต้อง

อีกทั้ง ศิริวรรณ นครชัย (2563) ได้สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความมั่นใจในตนเอง โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ด้านละ 3 ข้อ ดังนี้

(1) ด้านกล้าแสดงออก ประกอบด้วย 1) กล้าพูด 2) กล้าแสดงท่าทาง 3) กล้าลงมือกระทำ

(2) ด้านเป็นตัวของตัวเอง ประกอบด้วย 1) แสดงพฤติกรรมกรรล่าตัดสินใจ 2) รู้จักแก้ปัญหา 3) ยอมรับการกระทำของตนเอง

(3) ด้านปรับตัวเข้ากับครู/เพื่อน ประกอบด้วย 1) สามารถร่วมกิจกรรมที่ครูจัดขึ้น 2) รู้จักช่วยเหลือผู้อื่น 3) ยอมรับสิ่งใหม่ ๆ

จากการสังเคราะห์ข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินความมั่นใจจากการศึกษาองค์ประกอบความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของ ยะยา ยุทธิปูน (2562) โดยมีการแบ่งรายการการประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารออกเป็น 3 ประเด็นใหญ่ ๆ คือ 1) ความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ 2) ความตั้งใจและความพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ และ 3) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ ดังปรากฏในตารางที่ 2.3

ตารางที่ 2.3 รายการประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดัดแปลงจากการศึกษาองค์ประกอบความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของ ยะยา ยุทธิปูน (2562)

1. ด้านความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ
1.1 พูดเสียงดัง ฟังชัด และสบตาผู้ฟัง
1.2 แสดงท่าทางการพูดอย่างตั้งใจ
1.3 มีสมาธิในการพูด
2. ด้านความตั้งใจและความพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ
2.1 พูดให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย
2.2 พูดอย่างมีเป้าหมาย
2.3 พยายามพูดจนจบ
2.4 พยายามแก้การพูดผิดด้วยการใช้คำซ้ำหรือคำใหม่
3. ด้านการรับรู้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของตนเอง
3.1 พูดได้อย่างคล่องแคล่ว
3.2 พูดโดยมีการขยายรายละเอียดโดยใช้รูปประโยคหรือวลีอย่างง่าย
3.3 แสดงอารมณ์ที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูดหรือขึ้นชอบในเรื่องเล่าของตนเอง

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาการวิจัยในประเทศและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag เรื่องสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้ข้อมูลพอสังเขปดังนี้

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

จิราวรรณ เวียงยา (2558) ทำวิจัยเรื่องการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเล่าเรื่อง ทั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 37 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) และใช้วิธีการจับฉลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่อง 2) แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ 3) แบบประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และ 4) แบบสอบถามเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลวิจัยพบว่า ความสามารถทางด้านฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเล่าเรื่องอยู่ในระดับดี คิดเป็นร้อยละ 76 ความสามารถทางด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเล่าเรื่องอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 81.08 และความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ เท่ากับ 3.64 อยู่ในระดับสูง

พงษ์ดนัย นามปักไต้ และ วัฒนา สุขศิริประกฤษชัย (2561) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัล งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้การเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัล การวิจัยมีแบบแผนเป็นกึ่งทดลองเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสายปัญญารังสิต จำนวน 40 คน โดยได้รับการคัดเลือกการสุ่มแบบเจาะจง ต้องผ่านการสอบ Key English Test ก่อนและหลังเข้าร่วมการวิจัย โดยผู้เรียนตอบแบบสอบถามและสัมภาษณ์ความคิดเห็นที่มีต่อความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนโดยการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัล การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณที่ได้จากแบบทดสอบการพูดและแบบสอบถามใช้สถิติเชิงพรรณนาและสถิติทดสอบค่าที ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์และแปลผลจากการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 2) ผู้เรียนมีความคิดเห็นเชิงบวกเกี่ยวกับความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษที่มีต่อการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัล จากการวิเคราะห์ผลการวิจัย พบว่า การเรียนผ่านการสอนพูดโดยการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัลนั้นนอกจากจะพัฒนาความสามารถในการพูดมากขึ้นแล้วยังทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษอีกด้วย

สุธาสินี ทีฆะบุตร (2561) วิจัยในหัวข้อเรื่องผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมนิทานอังกฤษที่มีต่อความสามารถทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 รวมถึงความคิดเห็นที่มีต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 30 คน เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ 1) กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน 3) แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ มีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย t-test และหาค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นหลังจากเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

สิริวรรณ โพธิ์ทอง และ วนิตา อัญชลีวิทยกุล (2561) ทำวิจัยเรื่องการใช้การสอนแบบการเล่าเรื่อง เพื่อพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการพัฒนา ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนแบบการเล่าเรื่อง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนวัดดงยาง จังหวัดสิงห์บุรี จำนวน 25 คน โดยมีวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มีแบบแผนการวิจัยแบบ One Group, Pretest-Posttest Design ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยการใช้การสอนแบบการเล่าเรื่อง 2) แบบการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบการเล่าเรื่อง 3) แบบสอบถามความพึงพอใจในการใช้การสอนแบบการเล่าเรื่อง 4) บันทึกพฤติกรรมหลังการสอน โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ Independent Sample t-test อีกทั้งยังมีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อหาประเด็นสำคัญ ผลการศึกษาพบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน โดยใช้การสอนแบบการเล่าเรื่องสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้การสอนแบบการเล่าเรื่อง ในภาพรวมทั้ง 3 ด้าน อยู่ในระดับพอใจมาก

ชไมพร ชาญวิจิตร และ ดนิตา ดวงวิไล (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีประสิทธิภาพ ตามเกณฑ์ 75/75 2) ทดสอบประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (CLT) 3) เปรียบเทียบความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษ ระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน 4) เพื่อศึกษาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 5) เพื่อศึกษาความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) 6) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้เรื่อง English in daily life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 40 คน มีวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม มีเครื่องมือการวิจัยดังนี้ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (CLT) 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ 3) แบบวัดความสามารถด้าน

การพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐาน (dependent) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ด้วยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ร้อยละ 70 มีความสามารถทางพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 78.88 และนักเรียน มีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

พรพิทศ พูนใจสม และ กันต์ดนัย วรจิตติพล (2562) ศึกษาเรื่องการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานภาษาอังกฤษ และ 2) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดช่องลม (โชคลมประชาพัฒนา) จำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน จำนวน 7 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังก่อนและหลังเรียน 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเล่านิทาน 4) แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเล่านิทาน และ 5) แบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างการทำกิจกรรมของนักเรียน โดยวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ข้อมูลแบบอุปนัย ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทาน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 55 2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเล่านิทานโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด จากการสัมภาษณ์และการสังเกต พบว่า นักเรียนมีความชื่นชอบและรู้สึกสนุกสนานในการทำกิจกรรมการเล่านิทาน และมีความเห็นว่ากิจกรรมเหล่านี้ช่วยฝึกทักษะการฟังได้ดี

ปาณิศา เคหะรักษ์ (2563) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทานสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน ก่อนเรียนและหลังเรียน และ 2) เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 43 คน ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง ใช้แบบแผนการวิจัยกึ่งการทดลอง แบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและหลัง เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าที่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน หลังการทดลองมีผลสัมฤทธิ์ด้านความสามารถในการจดจำคำศัพท์สูงขึ้นจากการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีต่อเทคนิคการเล่านิทาน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเลขคณิตเท่ากับ 4.59

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ

Kalantari and Hashemian (2016) ทำการศึกษาเรื่องการใช้วิธีการเล่าเรื่องสำหรับการสอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะต่างประเทศของนักเรียนชาวอิหร่าน ประเทศอิหร่าน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์โดยใช้วิธีการเล่าเรื่องสำหรับนักเรียนชาวอิหร่าน โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ จำนวน 30 คน จากประชากรทั้งหมด 134 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15 คนและกลุ่มควบคุม 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) สื่อ PowerPoint presentation และ 2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นข้อสอบปรนัยและอัตนัย จำนวน 100 ข้อ ทั้งนี้มีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้เครื่องมือคำนวณทางอิเล็กทรอนิกส์ SPSS ประกอบด้วยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test จากนั้นหาค่า one way-ANOVA ผลการวิจัยพบว่า หลังเรียนโดยใช้วิธีการเล่าเรื่องทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 อีกทั้งยังพบว่า หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการเล่าเรื่องสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก

Ikramuddin (2017) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูด ประเทศอินโดนีเซีย โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาทักษะการพูดโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องของนักเรียน และเจตคติที่ได้หลังจากเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 25 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และ 3) แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ t-test และการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่าระดับค่าเฉลี่ยหลังเรียนด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ต่อมาจากแบบสอบถามทั้งหมด 10 ข้อ และนำมาแปลผลพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการเล่าเรื่องสามารถส่งเสริมความตั้งใจในการพูด อีกทั้งการเล่าเรื่องยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์อื่น ๆ ในที่ทำงาน และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนมากขึ้น

Amalia (2018) ศึกษาวิจัยเรื่องการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเล่าเรื่องสำหรับครูปฐมวัย ประเทศอินโดนีเซีย การวิจัยในครั้งนี้ใช้เป็นวิธีการพรรณนาเชิงคุณภาพ เป็นการศึกษาความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีผลกระทบต่อความต้องการของคนรุ่นหลังในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่อายุน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล 2 หรือเด็กอายุ 6 ปี โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การนำเสนอ และแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ผลลัพธ์ออกมาได้ตรงตามตัวชี้วัด เนื้อหาของเนื้อเรื่อง คุณสมบัติที่ใช้ ความหลากหลายของคำศัพท์ที่สอน ค่านิยมทางศีลธรรม เรื่องราวและความสามารถในการถ่ายทอดคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีและเหมาะสมกับวัย อีกทั้งพบว่า คำศัพท์ คือองค์ประกอบสำคัญที่สนับสนุนให้เกิดความเชี่ยวชาญทั้งสี่ทักษะทางภาษาอังกฤษ และเทคนิคการเล่าเรื่องสามารถช่วยในการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กวัยนี้

Hidayati (2019) ทำการวิจัยเรื่องผลของการเล่าเรื่องต่อทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน MA NW Nurul Haramain ประเทศอินโดนีเซีย การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการใช้การเล่าเรื่องที่ส่งผลต่อทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การเล่าเรื่อง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 21 คน สอนโดยวิธีปกติ และกลุ่มทดลองจำนวน 21 คน สอนโดยใช้การเล่าเรื่อง เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูด ตรวจให้คะแนนโดยใช้ Rubrics 5 ด้าน ได้แก่ 1) ไวยากรณ์ 2) คำศัพท์ 3) ความเข้าใจ 4) ความคล่องแคล่ว และ 5) การออกเสียง และแบบสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า 1) คะแนนทักษะการพูดหลังเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) คะแนนทักษะการพูดของนักเรียนกลุ่มทดลองหลังเรียนด้วยการเล่าเรื่องสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่าการเล่าเรื่องทำให้นักเรียนมีคลังคำศัพท์มากขึ้น ส่งผลให้การใช้ไวยากรณ์ในการพูดดีขึ้น เมื่อนักเรียนมีคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เพียงพอแล้วจะเกิดความคล่องแคล่วในการพูด อีกทั้งการเล่าเรื่องยังทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น และมีความผูกพันกับการเรียนมากขึ้นด้วย

Safira et al. (2020) ได้ทำการศึกษาเรื่องการนำเทคนิคการเล่าเรื่องมาใช้ในการสอนการพูดโดยครูสอนภาษาอังกฤษ ประเทศอินโดนีเซีย วิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวทางในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง และเพื่อสังเกตขั้นตอนการทำงานของครูภาษาอังกฤษ วิจัยชิ้นนี้เป็นการศึกษาแบบคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกตพฤติกรรม ทั้งนี้ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า หลังเรียนด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนมีความสนใจกับการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญจากการสัมภาษณ์พบว่า การเล่าเรื่องสามารถทำให้นักเรียนมีคำศัพท์และความมั่นใจการพูดอยู่ในระดับมาก

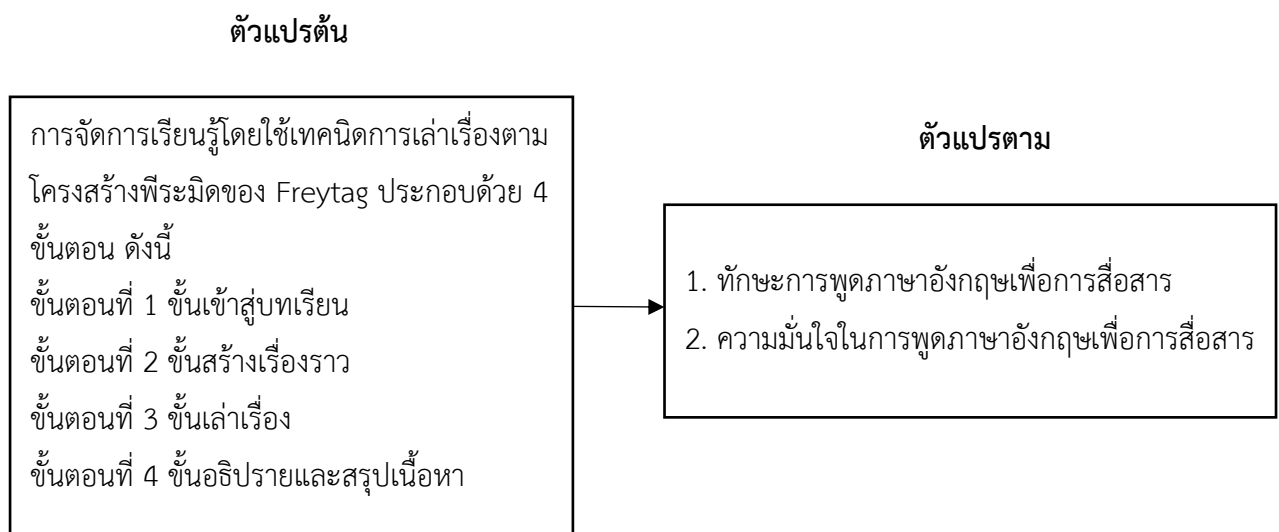
Matamit et al. (2020) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการทำทนายการสอนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องในบทเรียนวิทยาศาสตร์เบื้องต้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ประเทศบรูไน วัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับการสอนเรื่องอวัยวะประสาทสัมผัสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 21 คน การวิจัยเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ เครื่องมือการวิจัยได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรม โดยมีการเกณฑ์การประเมินทั้งหมด 4 ด้าน คือ 1) ด้านภาษา 2) ด้านพัฒนาการ 3) ด้านการทำทนายด้านสติปัญญา และ 4) ด้านความรู้ที่ได้รับ โดยนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ในความ ทำทนายต่อการสอนของผู้สอนในการใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง จากข้อมูลทางสถิติผลการวิจัยพบว่า ในด้านภาษา นักเรียนมีความสามารถในการตอบคำถามอยู่ในระดับมาก ในด้านพัฒนาการพบว่า นักเรียนมีการจดจำเรื่องราว คำศัพท์ และเรียนรู้ผ่านบทเรียนได้เป็นอย่างดี ในด้านการทำทนายด้านสติปัญญาพบว่า นักเรียนมีปฏิกิริยาต่อการเล่าเรื่องกล่าวคือ มีการทำท่าทางประกอบ การมีส่วนร่วมไปกับเนื้อเรื่อง และในด้านความรู้ที่ได้รับพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถสะท้อนความรู้ที่ได้เรียนไปผ่านเทคนิคการเล่าเรื่อง รวมถึงนักเรียนบางส่วนสามารถเชื่อมโยงประเด็นกับเนื้อหาใหม่ได้

Dogan and Cifci (2021) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องผลของการได้มาซึ่งทักษะการเล่าเรื่องต่อทัศนคติการพูดแบบฉบับพลันและผลระดับความเครียดที่มีต่อนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประเทศตุรกี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการได้มาของทักษะการพูดโดยใช้การเล่าเรื่องกับทัศนคติการพูดแบบฉบับพลันและผลระดับความเครียดที่มีต่อนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิจัยเป็นชนิดผสมผสานโดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งแบบปริมาณและคุณภาพ กลุ่มประชากรคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนอยู่ในปีการศึกษา 2020 และ 2021 กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 15 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง ในด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 2) แบบประเมินทัศนคติที่มีต่อทักษะการพูด 3) แบบสอบถาม 4) แบบสัมภาษณ์ ทั้งนี้มีการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ Paired samples t-test และ Wilcoxon Signed Rank Test (ทดสอบความแตกต่างสองกลุ่มที่สัมพันธ์กัน) รวมถึงการหาค่าเฉลี่ยจากแบบสอบถาม และพรรณนาข้อมูลเชิงคุณภาพที่ได้จากการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า หลังเรียนด้วยการพูดโดยใช้การเล่าเรื่องสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 การจัดการเรียนโดยใช้การเล่าเรื่องทำให้ระดับความวิตกกังวลหลังเรียนต่ำกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และจากการทำแบบสอบถาม ข้อมูลพบว่ามีมากที่สุด 86.66% ของนักเรียนทั้งหมดพบว่าการเรียนโดยใช้การเล่าเรื่องสามารถสร้างความบันเทิง มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนมากขึ้น ต่อมา 80% ของนักเรียนทั้งหมดพบว่าการเรียนโดยใช้การเล่าเรื่องสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ และน้อยที่สุดพบว่าการเรียนโดยใช้การเล่าเรื่องเป็นอุปสรรคต่อการเรียน

จากการสังเคราะห์งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศพบว่า การใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเป็นวิธีการสำคัญที่สามารถช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ รวมถึงยังสามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูด จากกิจกรรมที่มีความบันเทิง คลายความวิตกกังวล ให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการทำกิจกรรมและการนำเสนอหน้าชั้นเรียน ยิ่งไปกว่านั้น เทคนิคการเล่าเรื่องยังช่วยให้นักเรียนมีคำศัพท์มากขึ้น

2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สังเคราะห์ออกเป็นตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตาม Freytag's Pyramid Structure ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ (1) ชั้นเข้าสู่บทเรียน (2) ชั้นสร้างเรื่องราว (3) ชั้นเล่าเรื่อง และ (4) ชั้นอธิปวายและสรุปเนื้อหา และตัวแปรตาม คือ (1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและ (2) ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สามารถกำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ดังต่อไปนี้



ภาพที่ 2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีวิธีการดำเนินงานวิจัยดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
- 3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 มีนักเรียนทั้งหมด 487 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Sampling) มีขั้นตอนการสุ่มดังนี้

(1) สุ่มเลือกระดับชั้น จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ได้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวนห้องเรียน 5 ห้อง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 150 คน

(2) สุ่มเลือกห้องเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 มา 1 ห้องเรียน สุ่มได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/3 มีจำนวนนักเรียน 30 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง

3.2.2 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบประเมิน Scoring rubrics ซึ่งใช้เพื่อประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง ประเมินใน 5 ด้าน ได้แก่ 1) ขอบเขต (Range) 2) ความถูกต้อง (Accuracy) 3) ความคล่องแคล่ว (Fluency) 4) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) และ 5) การเชื่อมโยง (Coherence) และมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน

3.2.3 แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบสังเกตพฤติกรรม ใช้เพื่อสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่พูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ 2) ด้านความตั้งใจและความพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ และ 3) ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ และมีคะแนนเต็ม 50 คะแนน

3.3 การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีการดำเนินการสร้างเครื่องมือโดยมีรายละเอียดดังนี้

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag มีขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือดังนี้

(1) ศึกษาและสังเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และประมวลรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Conversation)

(2) ศึกษาและเปรียบเทียบมาตรฐานการวัดความสามารถทางภาษาอังกฤษของกรอบมาตรฐานความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) กับหลักสูตรแกนกลาง

(3) ศึกษาแนวคิด โครงสร้าง ขั้นตอน การประเมิน และเอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคการเล่าเรื่อง และนำโครงสร้างการเล่าเรื่องตาม Freytag's Pyramid มาปรับใช้ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยมีโครงสร้างการเล่าทั้งหมด 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) จุดเริ่มต้น (Exposition) 2) การผูกปม (Rising action) 3) จุดพลิกผัน (Climax) 4) การคลี่คลาย (Falling action) และ 5) การปิดเรื่อง (Conclusion)

(4) จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง ในแต่ละแผนประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญ กิจกรรมการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผล โดยหัวข้อการเรียนรู้ มีดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 My country

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 The festival

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 Food

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 National sports

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 Go on vacation

ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้จะประกอบไปด้วยขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง 4 ขั้นตอน ดังนี้

1) ขั้นเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียนโดยครูแนะนำโครงสร้างการเล่าเรื่องตาม Freytag's Pyramid และยกตัวอย่างเรื่อง เช่น นิทานอีสป เพื่อให้นักเรียนฟังและทำความเข้าใจองค์ประกอบของเรื่องเล่าว่าต้องประกอบไปด้วยจุดเริ่มต้น ฉาก ตัวละคร ปมของเรื่อง จุดคลี่คลาย และการปิดเรื่อง จากนั้นครูกำหนดโจทย์สำหรับการเล่าเรื่อง และให้นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ที่ต้องเล่าเรื่อง

2) ขั้นสร้างเรื่องราว เป็นขั้นที่นักเรียนร่วมกันวางแผนเล่าเรื่องตามโจทย์ที่ได้รับ โดยการเล่าเรื่องต้องมีองค์ประกอบสอดคล้องกับโครงสร้างการเล่าเรื่องตาม Freytag's Pyramid 5 องค์ประกอบ คือ 1) จุดเริ่มต้น (Exposition) หมายถึง เรื่องที่เล่าต้องมีที่มา เช่น ตัวละคร ฉากสถานการณ์ เป็นต้น 2) การผูกปม (Rising action) หมายถึง การเล่าถึงปัญหาหรืออุปสรรคที่ตัวละครต้องเผชิญ 3) จุดพลิกผัน (Climax) หมายถึง เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่ตัวละครต้องเผชิญ ซึ่งอาจเป็นเหตุการณ์ดีหรือเหตุการณ์ร้ายก็ได้ 4) การคลี่คลาย (Falling action) หมายถึง เหตุการณ์นั้นได้รับการแก้ไข หรือเริ่มมองเห็นผลลัพธ์จากเหตุการณ์นั้น และ 5) การปิดเรื่อง (Conclusion) หมายถึง การเล่าตอนจบของเรื่องซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งการจบแบบมีความสุข แบบโศกเศร้า หรือแบบที่คาดไม่ถึง ในขั้นตอนนี้ครูทำหน้าที่ช่วยเหลือนักเรียนให้เริ่มทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม จนกระทั่งนักเรียนสามารถสร้างเรื่องราวได้คล่องแล้วครูจึงให้นักเรียนฝึกสร้างเรื่องราวด้วยตนเอง

3) ขั้นเล่าเรื่อง เป็นขั้นที่นักเรียนเริ่มการเล่าเรื่องตามองค์ประกอบและแผนที่ได้วางไว้แล้ว ในขณะที่เล่าเรื่องครูต้องหมั่นให้คำชมเชยนักเรียนเพื่อเสริมความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ และครูสามารถสอดแทรกเรื่องการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้น้ำเสียง และการใช้ภาษาท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง จากนั้นให้นักเรียนเลือกเรื่องที่ตนเองชอบที่สุดเอาไว้

4) ขั้นอภิปรายและสรุปเนื้อหา เป็นขั้นที่นักเรียนสะท้อนความรู้สึกที่ได้จากการเล่าเรื่อง โดยเลือกเรื่องเล่าที่ตนเองชอบฟังมากที่สุดพร้อมทั้งบอกเหตุผล จากนั้นครูสรุปเนื้อหา

(5) นำแผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ทั้ง 5 แผน ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

(6) นำแผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ที่ได้ทำการปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมด้วยแบบประเมินความเหมาะสมแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert's scale) โดยมีกรให้คะแนนดังนี้

5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

และใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของผลประเมินที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญ (ฉานินทร์ ศิลป์จารุ, 2563) ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับมาก
2.50 – 3.49	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
1.00 – 1.49	หมายถึง	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ที่ได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ที่ได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ

แผนการจัดการเรียนรู้	ค่าเฉลี่ยความเหมาะสม	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	4.64	0.29	เหมาะสมมากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	4.92	0.14	เหมาะสมมากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	4.86	0.16	เหมาะสมมากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4	4.89	0.16	เหมาะสมมากที่สุด
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5	4.94	0.18	เหมาะสมมากที่สุด

(7) ปรับปรุงและแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ทั้ง 5 แผน ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน

(8) นำแผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 34 คน มีข้อปรับปรุงเพิ่มเติม คือ 1) แทรก

รูปภาพในใบงานให้มีลวดลายสวยงามและมีความเกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องเพื่อให้นักเรียนเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้น อีกทั้งเพื่อให้ นักเรียนสามารถแยกขั้นตอนการสร้างเรื่องราวของตนเองได้ 2) ติดประกาศนิกเกล้าดีเด่นประจำสัปดาห์ที่ห้องเรียน ประกอบไปด้วยรูปภาพและผลงานการแต่งเรื่องของนักเรียน เพื่อเน้นให้เกิดความมั่นใจ รวมถึงการสร้างแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษ 3) ปรับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ให้มีความเหมาะสมมากขึ้น

(9) นำแผนการจัดการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ที่ได้ปรับปรุงสมบูรณ์แล้วไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.3.2 แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือดังนี้

(1) ทบทวนวรรณกรรม และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และการเล่าเรื่อง

(2) วิเคราะห์วิธีการสร้างแบบประเมินทักษะการพูด โดยอิงความสามารถทางการพูดของผู้เรียนระดับ A1 ที่สภายุโรป (European Council) ได้กำหนดไว้ในกรอบมาตรฐานความสามารถด้านภาษาอังกฤษ (CEFR) ว่าผู้เรียนต้องสามารถใช้และเข้าใจประโยคง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน และพูดสนทนาถามตอบได้

(3) ศึกษาเนื้อหาจากขอบข่ายของบทเรียน และกำหนดจุดประสงค์ของการประเมินโดยพิจารณาจากวัตถุประสงค์ของแต่ละเนื้อหา

(4) สร้างโจทย์สถานการณ์และแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในรูปแบบ Scoring Rubrics ประกอบด้วย การประเมินการพูด 5 ด้าน ได้แก่ 1) ขอบเขต (Range) 2) ความถูกต้อง (Accuracy) 3) ความคล่องแคล่ว (Fluency) 4) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) และ 5) การเชื่อมโยง (Coherence) จากนั้นนำแบบประเมินเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำแนะนำและปรับปรุงแก้ไข

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การให้คะแนนของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน เต็ม
	4	3	2	1	
ขอบเขต (Range)	เข้าใจ สถานการณ์ที่จะ สื่อสาร พูดได้ ตรงกับ สถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนด ทั้งหมด	เข้าใจ สถานการณ์ที่ จะสื่อสาร พูด ได้ตรงกับ สถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนด เป็นส่วนใหญ่	ยังไม่เข้าใจ สถานการณ์ที่จะ สื่อสาร พูดได้ตรง กับสถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนด เป็นบางส่วน พูด นอกประเด็น	ไม่เข้าใจสถานการณ์ที่ จะสื่อสาร พูดไม่ตรง กับสถานการณ์/หัวข้อ ที่กำหนด พูดนอก ประเด็นหรือผิด ประเด็น	4
ความถูกต้อง (Accuracy)	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูป ประโยคได้ ถูกต้องทั้งหมด	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และ รูปประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนมาก มี ข้อผิดพลาด 2- 3 จุด	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูปประโยคได้ ถูกต้องบางส่วน พบข้อผิดพลาด 4- 5 จุด	ไม่สามารถใช้ โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูป ประโยคได้ พบ ข้อผิดพลาดมากเกิน กว่า 5 จุด	4
ความ คล่องแคล่ว (Fluency)	พูดไม่ติดขัด ไม่ หยุดชะงัก แบ่ง จังหวะการพูด เหมาะสม เป็น ธรรมชาติ และ แก้ไข สถานการณ์ เฉพาะหน้าได้ ด้วยตนเอง	พูดไม่ติดขัด ไม่ หยุดชะงัก แบ่ง จังหวะการพูด เหมาะสมเป็น ส่วนมาก และ แก้ไข สถานการณ์ เฉพาะหน้าได้ บ้าง	พูดติดขัดและ หยุดชะงัก บ่อยครั้ง แบ่ง จังหวะการพูดไม่ ค่อยเหมาะสมแต่ ยังพอสื่อสารได้ และแก้ไข สถานการณ์ เฉพาะหน้าไม่ค่อย ได้	พูดติดขัดและ หยุดชะงักจนเป็น อุปสรรคต่อการ สื่อสาร ไม่รู้จักแบ่ง จังหวะการพูด และ ไม่สามารถแก้ไข สถานการณ์เฉพาะ หน้าได้	4

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน เต็ม
	4	3	2	1	
การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction)	สามารถกล่าว ทักทาย แนะนำ ตัว หรือกล่าวลา ได้อย่าง คล่องแคล่ว รู้จัก ใช้ภาษาท่าทาง ประกอบการพูด อย่างเหมาะสม	สามารถกล่าว ทักทาย แนะนำ ตัว หรือกล่าวลา แบบง่ายๆ ได้ ใช้ ภาษาท่าทาง ประกอบการพูด ได้เป็นส่วนใหญ่	กล่าวทักทาย แนะนำตัว หรือ กล่าวลาแบบใด แบบหนึ่งได้ ใช้ ภาษาท่าทางบ้าง แต่ยังไม่ สอดคล้องกับ การพูด	ไม่สามารถกล่าว ทักทาย แนะนำตัว หรือกล่าวลาได้ ใช้ ภาษาท่าทางไม่ เหมาะสม หรือไม่ใช้ ภาษาท่าทาง ประกอบการพูดเลย	4
การเชื่อมโยง (Coherence)	ใช้คำเชื่อมความ หรือเชื่อม ประโยคได้ ถูกต้องเหมาะสม ทั้งหมด เนื้อ เรื่องมีความ ต่อเนื่อง	ใช้คำเชื่อมความ หรือเชื่อม ประโยคได้ ถูกต้องเหมาะสม เป็นส่วนใหญ่ เนื้อเรื่องยังมี ความต่อเนื่องอยู่	ใช้คำเชื่อมความ หรือเชื่อม ประโยคเพียง เล็กน้อย ขาด ความต่อเนื่อง ของเนื้อเรื่อง	ไม่สามารถใช้ คำเชื่อมความหรือ เชื่อมประโยคได้เลย	4
รวม					20

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

คะแนน	ระดับคุณภาพ
18 – 20	ดีมาก
14 – 17	ดี
10 – 13	พอใช้
น้อยกว่า 10 คะแนน	ควรปรับปรุง

(5) ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ซึ่งต้องมีค่ามากกว่า 0.5 จึงจะถือว่าแบบประเมินมีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้ เมื่อวิเคราะห์แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ที่ได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 1.00

(6) นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 34 คน เพื่อทดลองหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน (Reliability)

(7) นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมินสองคน (Inter - rater reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson product moment correlation coefficient) ซึ่งต้องมีค่ามากกว่า 0.7 จึงจะถือว่าแบบประเมินมีความเชื่อมั่น สามารถนำไปใช้ได้

(8) วิเคราะห์คุณภาพของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson product moment correlation coefficient) เท่ากับ 0.85 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม และสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

(9) นำแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฉบับสมบูรณ์ไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.3.3 แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือดังนี้

(1) ศึกษาเอกสารงานวิจัยและทฤษฎีเกี่ยวข้องกับการประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

(2) กำหนดจุดมุ่งหมายของการสังเกตความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และกำหนดประเด็นในการประเมินความมั่นใจ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ 2) ด้านความตั้งใจและความพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ 3) ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีการดัดแปลงจากการศึกษาองค์ประกอบความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษของ ยะยา ยุทธิปูน (2562)

ตารางที่ 3.3 แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

รายการประเมิน	ระดับพฤติกรรมที่แสดงออก				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
1. ด้านความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ					
1.1 พูดเสียงดัง ฟังชัด และสบตา					
1.2 แสดงท่าทางการพูดอย่างตั้งใจ					
1.3 มีสมาธิในการพูด					
2. ด้านความตั้งใจและความพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ					
2.1 พูดให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย					
2.2 พูดอย่างมีเป้าหมาย					
2.3 พยายามพูดจนจบ					
2.4 พยายามแก้การพูดผิดด้วยการใช้คำซ้ำหรือใช้คำใหม่					
3. ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ					
3.1 พูดได้อย่างคล่องแคล่ว					
3.2 พูดโดยมีการขยายรายละเอียดโดยใช้รูปประโยคหรือวลีอย่างง่าย					
3.3 แสดงอารมณ์ที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูดหรือชื่นชอบในเรื่องเล่าของตนเอง					
รวม					
รวมทั้งหมด					

(3) สร้างแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งหมด 3 ด้าน โดยกำหนดให้เป็นข้อความเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสดงถึงความมั่นใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ข้อ และประเมินแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert's scale) มีการให้คะแนนดังนี้

- 5 หมายถึง มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมาก
- 3 หมายถึง มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารน้อย

1 หมายถึง มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารน้อยที่สุด การแปลความหมายของคะแนนจากแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยแบ่งคะแนนออกเป็นช่วงเท่า ๆ กัน ดังนี้

43-50 คะแนน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับสูงที่สุด

35-42 คะแนน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับสูง

26-34 คะแนน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับปานกลาง

18-25 คะแนน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำ

10-17 คะแนน มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำที่สุด

(4) นำแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอคำแนะนำและปรับปรุงแก้ไข

(5) ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา จากนั้นนำส่งผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) ซึ่งต้องมีค่ามากกว่า 0.5 จึงจะถือว่ามีความเหมาะสมสำหรับการนำไปใช้ เมื่อวิเคราะห์แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

(6) นำแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 34 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน (Reliability)

(7) นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมิน เป็นการหาความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประเมินสองคน (Inter - rater reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson product moment correlation coefficient) ซึ่งต้องมีค่ามากกว่า 0.7 จึงจะถือว่าแบบประเมินมีความเชื่อมั่น สามารถนำไปใช้ได้

(8) วิเคราะห์คุณภาพของแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson (Pearson product moment correlation coefficient) เท่ากับ 0.83 ซึ่งอยู่ในระดับที่เหมาะสม และสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

(9) นำแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารฉบับสมบูรณ์ไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 3.4 เครื่องมือในการวิจัยและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือ	ลักษณะ	การหาคุณภาพ	ผลที่ได้
แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag	แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ทำการประเมินความเหมาะสม โดยการหาค่าเฉลี่ย	1) ค่าเฉลี่ยแผนที่ 1 เท่ากับ 4.67 2) ค่าเฉลี่ยแผนที่ 2 เท่ากับ 4.92 3) ค่าเฉลี่ยแผนที่ 3 เท่ากับ 4.86 4) ค่าเฉลี่ยแผนที่ 4 เท่ากับ 4.89 5) ค่าเฉลี่ยแผนที่ 5 เท่ากับ 4.94 โดยทั้ง 5 แผนอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด
แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	แบบประเมินตามสภาพจริง ใช้เกณฑ์การประเมินแบบ Scoring Rubrics 4 ระดับ	1) ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ทำการประเมินความเหมาะสม โดยประเมินความตรงตามเนื้อหา IOC 2) ตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น โดยผู้ประเมิน 2 ท่าน เพื่อหาสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient)	1) ดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 2) ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.85

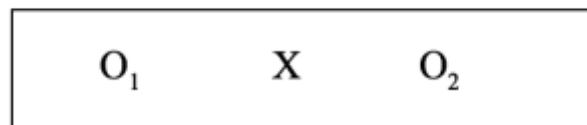
ตารางที่ 3.4 (ต่อ)

เครื่องมือ	ลักษณะ	การหาคุณภาพ	ผลที่ได้
แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	แบบสังเกตพฤติกรรม ใช้เกณฑ์การประเมินแบบ Rating Scale ของ Likert Scale 5 ระดับ	1) ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ทำการประเมินความสอดคล้องโดยการหาค่า IOC 2) ตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น โดยหาค่าความสัมพันธ์ของคะแนนจากผู้ประเมิน 2 ท่านด้วยสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient)	1) ดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 2) ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83

3.4 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1 แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบหนึ่งกลุ่มมีการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One group pre-test post-test design) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังนี้



ภาพที่ 3.1 แบบแผนการวิจัย

- O₁ แทน การทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง
- X แทน การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag
- O₂ แทน การทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

3.4.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

- (1) ผู้วิจัยส่งเค้าโครงวิทยานิพนธ์เข้าสู่อการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- (2) ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อทดลองเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้บริหารโรงเรียน เพื่อให้ทางโรงเรียนทำการขออนุญาตผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
- (3) ผู้วิจัยอธิบายและชี้แจงการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับนักเรียนที่เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
- (4) ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบก่อนเรียน จากนั้นผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียน จากนั้นตรวจสอบผลพร้อมทั้งบันทึกคะแนน
- (5) ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การเรียนรู้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมงรวมเวลาทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง
- (6) เมื่อสอนครบตามแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบหลังเรียน จากนั้นผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียน ในขณะเดียวกันผู้วิจัยทำการประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สุดท้ายนำข้อมูลที่ได้ไปตรวจสอบผลและบันทึกคะแนน
- (7) ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและสรุปผลวิจัย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยโดยใช้หลักการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

3.5.1 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ด้วยสถิติ t-test แบบ dependent samples

3.5.2 เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ด้วยสถิติ t-test แบบ one sample

3.5.3 วิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag โดยการหาผลรวมของคะแนนและแปลผลเทียบตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.6.1 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

(1) ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item – Objective Congruence : IOC) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

(2) ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) สูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient) (พรณี ลีกิจวัฒน์, 2559)

$$r_{xy} = \frac{n\sum xy - (\sum x)(\sum y)}{\sqrt{[n\sum x^2 - (\sum x)^2][n\sum y^2 - (\sum y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุดตัวแปร x
	$\sum y$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุดตัวแปร y
	$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุดตัวแปร x แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum y^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนชุดตัวแปร y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	$\sum xy$	แทน	ผลรวมระหว่างผลคูณระหว่างชุดตัวแปร x กับ y
	n	แทน	จำนวนสมาชิกของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา (ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง)

3.6.2 สถิติพื้นฐาน

(1) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	\bar{x}	แทน	ค่าตัวกลางเลขคณิต หรือค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทุกตัว
	N	แทน	จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่าง

(2) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$S. D. = \sqrt{\frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	x	แทน	คะแนนของแต่ละคน
	$\sum x$	แทน	ผลรวม
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

3.6.3 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน

(1) t-test แบบ dependent samples (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N\sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t - distribution
	D	แทน	ผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
	N	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่

ΣD^2	แทน	ผลรวมของผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่ ยกกำลังสอง
$(\Sigma D)^2$	แทน	ผลรวมของผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่แล้วนำมายกกำลังสอง

(2) t-test แบบ one sample (ไพจิตร สดวกการ, 2557)

$$t = \frac{\bar{x} - \mu_0}{\frac{s}{\sqrt{n}}} \text{ โดยมี } df = n - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณาของการแจกแจงแบบที
	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	μ_0	แทน	เกณฑ์ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็ม 100
	S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

บทที่ 4 ผลการศึกษา

งานวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยและเสนอผลการวิจัยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

4.1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

ตารางที่ 4.1 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

ทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร	n	คะแนน เต็ม	\bar{X}	S.D.	df	t	p
ก่อนเรียน	30	20	12.13	3.47	29	7.592*	.000
หลังเรียน	30	20	15.07	2.75			

*p < .05

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.13 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.47 หลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.07 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.75 เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่าทักษะ

การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 7.592, p = .000$) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

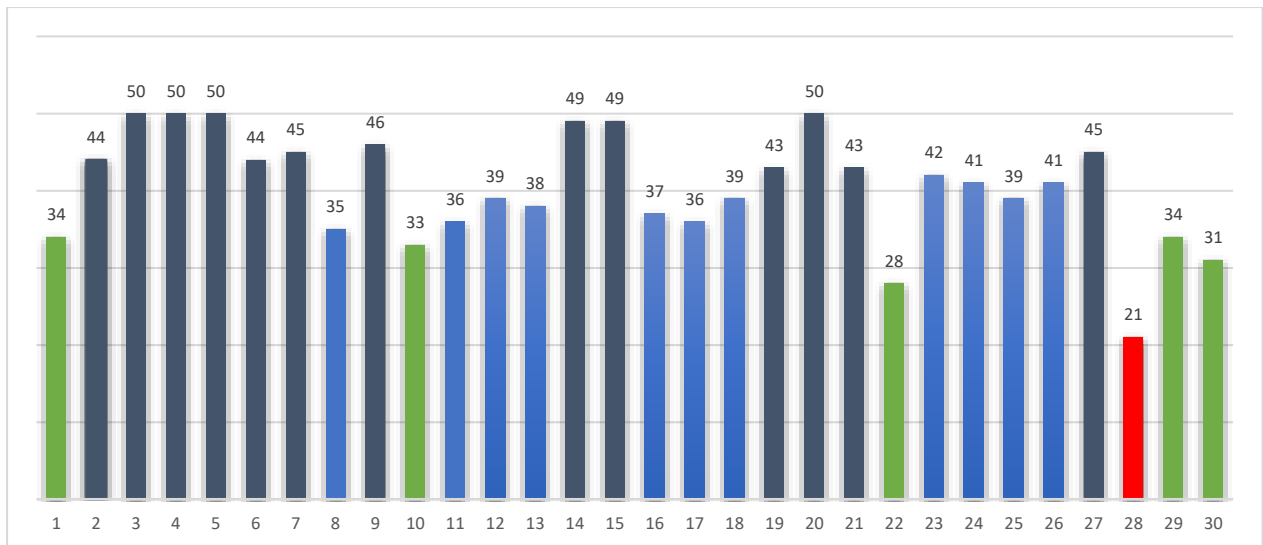
4.2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75

ตารางที่ 4.2 การเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75

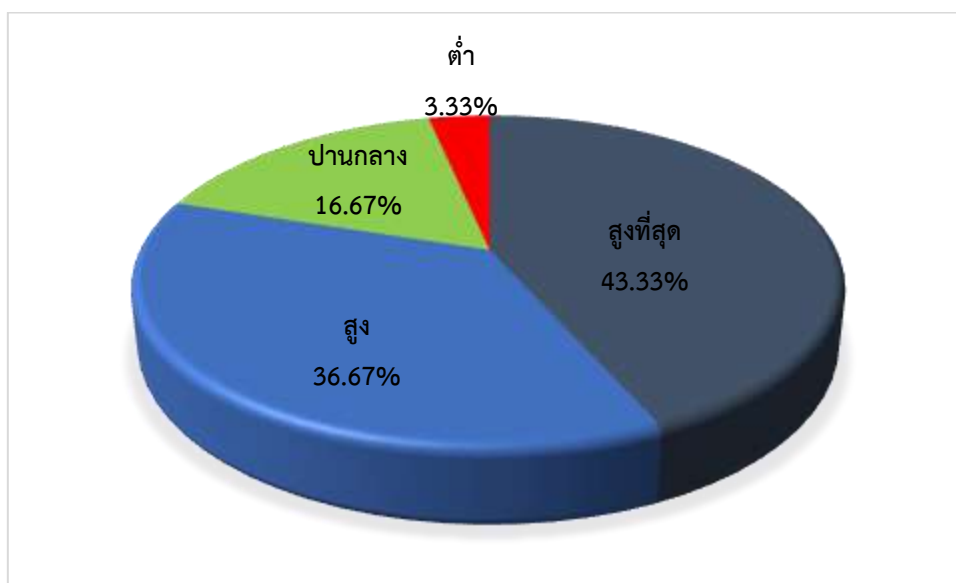
ทักษะการพูด ภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร	n	คะแนน เต็ม	เกณฑ์ ร้อยละ 75	\bar{X}	S.D.	df	t	p
หลังเรียน	30	20	15	15.07	2.75	29	.133	.895

จากตารางที่ 4.2 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ซึ่งมีค่าเท่ากับ 15 คะแนน พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = .133, p = .895$) ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

4.3 ผลการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag



ภาพที่ 4.1 คะแนนความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 รายบุคคล



ภาพที่ 4.2 ร้อยละของความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

จากแผนภาพที่ 1 และ 2 แสดงคะแนนความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag พบว่าภาพรวมนักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่ 40.4 คะแนน โดยมีนักเรียนที่มีความมั่นใจในระดับสูงที่สุดจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.33 นักเรียนที่มีความมั่นใจในระดับสูงจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67 นักเรียนที่มีความมั่นใจในระดับปานกลางจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 และนักเรียนที่มีความมั่นใจในระดับต่ำจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 สรุปได้ว่าการ

ใช้เทคนิคการเล่าเรื่องทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษในระดับสูง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สรุปผลตามลำดับได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75
3. เพื่อศึกษาความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

สมมติฐานการวิจัย

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สูงกว่าก่อนเรียน
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75
3. ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag อยู่ในระดับสูง

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์ดอมินิกที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 มีนักเรียนทั้งหมด 487 คน
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ดอมินิกที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม มีขั้นตอนการสุ่มดังนี้
(1) สุ่มเลือกระดับชั้น จากนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเซนต์ดอมินิกที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ได้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีจำนวนห้องเรียน 5 ห้อง มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 150 คน

(2) สุ่มเลือกห้องเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเซนต์ดอมินิกที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 มา 1 ห้องเรียน สุ่มได้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/3 มีจำนวนนักเรียน 30 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag
ตัวแปรตาม ได้แก่

- (1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
- (2) ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

3. ขอบเขตเนื้อหา

หน่วยการเรียนรู้ย่อย ในรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English Conversation) ประกอบด้วย 5 หัวข้อ ได้แก่ (1) My country (2) The festival (3) Food (4) National sports และ (5) Go on vacation

4. ระยะเวลาการวิจัย

ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง (มกราคม – มีนาคม 2566)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง

2. แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบประเมิน Scoring Rubrics ซึ่งใช้เพื่อประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง ประเมินใน 5 ด้าน ได้แก่ 1) ขอบเขต (Range) 2) ความถูกต้อง (Accuracy) 3) ความคล่องแคล่ว (Fluency) 4) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) และ 5) การเชื่อมโยง (Coherence) และมีคะแนนเต็ม 20 คะแนน

3. แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแบบสังเกตพฤติกรรม ใช้เพื่อสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะที่พูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความกล้าในการพูดภาษาอังกฤษ 2) ด้านความตั้งใจและความพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ และ 3) ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ และมีคะแนนเต็ม 50 คะแนน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยส่งเค้าโครงวิทยานิพนธ์เข้าสู่การพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

2. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อทดลองเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้บริหารโรงเรียน เพื่อให้ทางโรงเรียนทำการขออนุญาตผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
3. ผู้วิจัยอธิบายและชี้แจงการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับนักเรียนที่เป็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบก่อนเรียน จากนั้นผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนเรียน จากนั้นตรวจสอบผลพร้อมทั้งบันทึกคะแนน
5. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การเรียนรู้เทคนิคการเล่าเรื่อง จำนวน 5 แผน แผนละ 3 ชั่วโมงรวมเวลาทั้งสิ้น 15 ชั่วโมง
6. เมื่อสอนครบตามแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบหลังเรียน จากนั้นผู้วิจัยประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียน ในขณะเดียวกันผู้วิจัยทำการประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้แบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สุดท้ายนำไปตรวจสอบผลและบันทึกคะแนน
7. ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติและสรุปผลวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ด้วยสถิติ t-test แบบ dependent samples
2. เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75 ด้วยสถิติ t-test แบบ one sample
3. วิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag โดยการหาผลรวมของคะแนนและแปลผลเทียบตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด

5.1 สรุปผลการวิจัย

- 5.1.1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 5.1.2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag เมื่อเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 75 แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่ 40.4 คะแนน

5.2 อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถอภิปรายผลการศึกษิตตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1) ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 เนื่องจากการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag สามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ความรู้เพื่อเล่าเรื่องได้อย่างเป็นธรรมชาติจากการเลือกหัวข้อที่ใกล้ตัวหรือจากประสบการณ์ตรงที่นักเรียนมีความคุ้นเคยในชีวิตประจำวันและเหมาะสมกับวัย ทำให้เกิดจินตนาการ ความรู้สึกผ่อนคลาย และไม่เครียด ซึ่งส่งผลให้การเล่าเรื่องมีประสิทธิภาพและผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดทั้ง 5 ด้าน ได้แก่ (1) ขอบเขต (Range) เมื่อนักเรียนเข้าใจหัวข้อที่จะพูด จึงสามารถสื่อสารในระดับเบื้องต้นด้วยการแสดงเนื้อหาที่ตรงกับสถานการณ์ที่กำหนด (2) ความถูกต้อง (Accuracy) นักเรียนสามารถสื่อสารโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูปประโยคระดับพื้นฐานได้ถูกต้อง (3) ความคล่องแคล่ว (Fluency) นักเรียนสามารถสื่อสารได้โดยไม่ติดขัด ไม่หยุดชะงัก แบ่งการออกเสียงหรือการหยุดพูดในจังหวะที่เหมาะสม และแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ด้วยตนเอง (4) การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) นักเรียนสามารถสร้างปฏิสัมพันธ์เบื้องต้น เช่น การทักทาย การแนะนำตัว และการกล่าวลา ใช้อวัจนภาษาประกอบการสื่อสารอย่างเหมาะสม และ (5) การเชื่อมโยง (Coherence) นักเรียนสามารถเชื่อมโยงคำหรือกลุ่มคำด้วยการใช้ตัวเชื่อมอย่างเหมาะสม และแสดงการเชื่อมโยงความคิดในระหว่างสื่อสารได้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับ Gill (2016) ได้อธิบายไว้ว่า ในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษนั้น ผู้สอนต้องสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้พูดมากกว่าที่จะทำได้ กล่าวคือ การกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูดนั้นต้องสัมพันธ์กับการกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นที่จะทำกิจกรรม รวมถึงผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการพูด เช่น ไม่ขัดจังหวะหากผู้เรียนพูดผิดไวยากรณ์ เป็นต้น กล่าวต่อไปว่า ปัจจัยแรกที่มีผลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารคือการฝึกพูดเพื่อเชื่อมโยง ปัจจัยที่สองคือเกิดพัฒนาการด้านการพูด เมื่อเริ่มมีพัฒนาการด้านการพูดแล้วจะส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในการพูดซึ่งผู้เรียนจะมีกำลังใจในการพูดในสถานการณ์ที่แตกต่างออกไป โดยที่ผู้สอนจะต้องเปิดโอกาสในการพูดให้เกิดแก่ผู้เรียนอยู่เสมอ และมีความสอดคล้องกับ Wright (1995) ที่อธิบายถึงกิจกรรมการเล่านิทาน (Storytelling) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สร้างความบันเทิง สนุกสนาน สร้างเสริมจินตนาการให้เกิดแก่ผู้เรียน อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นแรงจูงใจในการเรียน ทั้งนี้กิจกรรมการเล่านิทานที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้เล่าเอง เป็นวิธีที่จะพัฒนาทักษะการพูดและการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ

สุธาสินี ทีชะบุตร (2561) พบว่า การใช้กิจกรรมนิทานอังกฤษที่มีต่อความสามารถทางการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำให้ความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นหลังจากเรียนด้วยกิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยของ สิริวรรณ โพธิ์ทอง และวนิดา อัญชลีวิทยกุล (2561) จากผลการศึกษากล่าวในทิศทางเดียวกันว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้การสอนแบบการเล่าเรื่องสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Kalantari and Hashemian (2016) พบว่า หลังเรียนโดยใช้วิธีการเล่าเรื่องทำให้นักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05

2) ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag กับเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเทคนิคการเล่าเรื่องเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ใหม่ที่ให้นักเรียนได้ใช้ทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างเต็มศักยภาพด้วยตนเอง แต่ทว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาอาจจะไม่สามารถปรับตัวได้อย่างทันที่กับเทคนิคการสอนแบบใหม่ ฉะนั้นจึงต้องอาศัยการใช้เวลามากกว่า 1 ภาคการศึกษาจนกว่านักเรียนจะคุ้นเคยและเข้าใจกับวิธีการอย่างถ่องแท้ อีกทั้งเนื่องจากประสบการณ์ของนักเรียนในวัยนี้ยังไม่หลากหลายพอที่จะสร้างเรื่องราวให้มีการผูกปมและจุดพลิกผันที่ซับซ้อนหรือน่าสนใจตามแนวคิด Freytag's Pyramid ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพของเรื่องเล่าที่ถ่ายทอดออกมาอย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าผลการวิจัยจะไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ย 15.07 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 75.35 ซึ่งมากกว่า 15 คะแนน (ร้อยละ 75) โดยมีนักเรียนจำนวน 18 คนจากนักเรียนทั้งหมด 30 คนที่มีคะแนนหลังเรียนเกินกว่าร้อยละ 75 ทั้งนี้เป็นเพราะขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยสังเคราะห์จากเทคนิคการเล่าเรื่องและการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอนที่จะพัฒนาให้นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้พร้อมทั้งมีความมั่นใจในการสื่อสาร โดยเริ่มจาก (1) ขั้นเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียนที่ครูแนะนำโครงสร้างการเล่าเรื่องของพีระมิด Freytag และยกตัวอย่างเรื่อง เช่น นิทานอีสป เพื่อให้นักเรียนฟังและทำความเข้าใจองค์ประกอบของเรื่องเล่าว่าต้องประกอบไปด้วยจุดเริ่มต้น ฉาก ตัวละคร ปมของเรื่อง จุดคลี่คลาย และการปิดเรื่อง จากนั้นครูกำหนดโจทย์สำหรับการเล่าเรื่อง และให้นักเรียนทำความเข้าใจโจทย์ที่ต้องเล่าเรื่อง (2) ขั้นที่สองเป็นขั้นสร้างเรื่องราว ในขั้นนี้นักเรียนจะทำงานร่วมกันเพื่อวางแผนเล่าเรื่องตามโจทย์ที่ได้รับ โดยเรื่องนั้นต้องมีองค์ประกอบสอดคล้องกับโครงสร้างการเล่าเรื่องของพีระมิด Freytag 5 องค์ประกอบ คือ 1) จุดเริ่มต้น หมายถึง เรื่องที่เล่าต้องมีที่มา อันได้แก่ตัวละคร และฉากสถานการณ์ 2) การผูกปม หมายถึง การเล่าถึงปัญหาหรืออุปสรรคที่ตัวละครต้องเผชิญ 3) จุดพลิกผัน หมายถึง เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่ตัวละครต้องเผชิญ ซึ่งนักเรียนจะเล่าในเชิงเหตุการณ์ดีหรือเหตุการณ์ร้ายก็ได้ 4) การคลี่คลาย หมายถึง เหตุการณ์นั้นได้รับการแก้ไขหรือเริ่มมองเห็นผลลัพธ์จากเหตุการณ์นั้น และ 5) การปิดเรื่อง หมายถึง การเล่าตอนจบของเรื่องซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งการจบแบบมีความสุข แบบโศกเศร้า หรือแบบที่คาดไม่ถึง ในขั้นตอนที่สองนี้ครูทำหน้าที่ช่วยเหลือ

นักเรียนให้เริ่มทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม จนกระทั่งนักเรียนสามารถสร้างเรื่องราวได้คล่องแล้วครูจึงให้นักเรียนฝึกสร้างเรื่องราวด้วยตนเอง (3) ชั้นเล่าเรื่อง เป็นขั้นที่นักเรียนเริ่มการเล่าเรื่องตามองค์ประกอบและแผนที่ได้วางไว้แล้ว ในขณะที่เล่าเรื่องครูให้คำชมเชยนักเรียนเพื่อเสริมความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ สอดแทรกการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้น้ำเสียง และการใช้ภาษาท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง และ (4) ชั้นอภิปรายและสรุปเนื้อหา เป็นขั้นที่นักเรียนสะท้อนความรู้สึกที่ได้จากการเล่าเรื่อง โดยเลือกเรื่องเล่าที่ตนเองชอบฟังมากที่สุดพร้อมทั้งบอกเหตุผล จากนั้นครูสรุปเนื้อหา ซึ่งกระบวนการทั้ง 4 ขั้นตอนสามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีอิสระในการคิดและพูดอย่างสร้างสรรค์ โดยไม่มีความซับซ้อนในกระบวนการสร้างและถ่ายทอดเรื่องราว อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่สามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียน สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินร่วมกับการสอดแทรกทักษะการพูดภาษาอังกฤษเข้าด้วยกันในลักษณะที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียนและสร้างความท้าทายต่อการจัดการเรียนการสอน ทั้งนี้มีความสอดคล้องกับ Celce-Murcia (2001) ได้กล่าวถึงกระบวนการสอนที่สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ เริ่มจากการสร้างประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้เป็นส่วนหนึ่งในกิจกรรมที่สร้างขึ้น ที่สำคัญต้องเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย ต่อมาให้ผู้เรียนได้ให้ความคิดเห็นสะท้อนกลับต่อกิจกรรมหรือความรู้ที่ได้ โดยในช่วงนี้ผู้สอนอาจจะทำการสังเกตพฤติกรรม อีกทั้งยังสามารถวัดความเข้าใจของผู้เรียนหลังการจัดการจัดกิจกรรมได้ และท้ายที่สุดผู้เรียนจะเกิดกระบวนการการเรียนรู้ หลังจากที่ได้ร่วมทำกิจกรรม สะท้อนความรู้ และสรุปองค์ความรู้หลังการจัดการจัดกิจกรรม ซึ่งกระบวนการทั้งหมดจะทำให้ผู้เรียนเกิดการวางแผนและเป็นความท้าทายให้ตนเองในครั้งถัดไป ทั้งนี้จากผลการวิจัยของ Dogan and Cifci (2021) กล่าวว่า หลังเรียนด้วยการพูดโดยใช้การเล่าเรื่องสูงกว่าก่อนเรียน การจัดการเรียนโดยใช้การเล่าเรื่องทำให้ระดับความวิตกกังวลหลังเรียนต่ำกว่าก่อนเรียน และจากการแปลผลข้อมูลแบบสอบถาม พบว่า มากที่สุด 86.66% ของนักเรียนทั้งหมดพบว่าการเรียนโดยใช้การเล่าเรื่องสามารถสร้างความบันเทิง มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนมากขึ้น และ 80% ของนักเรียนทั้งหมดพบว่าการเรียนโดยใช้การเล่าเรื่องสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ และงานวิจัยของ Ikramuddin (2017) พบว่า ระดับค่าเฉลี่ยหลังเรียนด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง สูงกว่าก่อนเรียน และจากการแปลผลแบบสอบถาม พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าการเล่าเรื่องสามารถส่งเสริมความตั้งใจในการพูด และการเล่าเรื่องยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์อื่น ๆ ในที่ทำงาน อีกทั้งนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนมากขึ้น

3) ผลการวิเคราะห์ความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag พบว่า มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร อยู่ในระดับสูง โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่ 40.4 คะแนน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้เนื่องมาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้พูดโดยปราศจากความกังวล โดยไม่มีกรอบกำหนดจินตนาการในการสร้างเรื่องราวของตนเองนักเรียนส่วนใหญ่สามารถถ่ายทอดจากประสบการณ์ทำให้มีความมั่นใจและความกระตือรือร้นที่อยากจะเล่า ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งต้องการนำเสนอเรื่องราวที่น่าสนใจผ่านการสร้างสรรค์เรื่องราวผ่านจินตนาการ เกิดเป็นความท้าทาย ความสนุกสนาน และความผ่อนคลายในเวลาเดียวกัน โดยการประเมินความมั่นใจจากทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ (1)

ด้านความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ พูดเสียงดัง ฟังชัด และสบตา แสดงท่าทางการพูดอย่างตั้งใจ และมีสมาธิในการพูด (2) ด้านความตั้งใจและความพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ พูดให้เข้าใจง่าย พูดอย่างมีเป้าหมาย พยายามพูดจนจบ และพยายามแก้คำพูดผิดด้วยการพูดซ้ำหรือใช้คำใหม่ (3) ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ ได้แก่ พูดได้อย่างคล่องแคล่ว พูดโดยมีการขยายรายละเอียด โดยใช้รูปประโยคหรือวลีอย่างง่าย และแสดงอารมณ์ที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูดหรือชื่นชอบในเรื่องเล่าของตนเอง อย่างไรก็ตามจากผลการศึกษา พบว่า ในด้านการประเมินการแสดงอารมณ์ที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูดหรือชื่นชอบในเรื่องเล่าของตนเอง มีค่าเฉลี่ยความมั่นใจในระดับปานกลาง เนื่องจากวิวุฒิและประสบการณ์การเล่าเรื่องของนักเรียนชั้นประถมศึกษากับการแสดงสีหน้า แววตา น้ำเสียง หรือท่าทางประกอบการเล่ามีไม่มากนัก รวมถึงนักเรียนไม่ได้มีการฝึกฝนด้านการแสดงอารมณ์โดยเฉพาะในชีวิตประจำวัน จึงทำให้ขาดความชำนาญในด้านนี้ ทั้งนี้จากผลการวิจัยมีความสอดคล้องกับ พงษ์คนัย นามปักไต้ และ วัฒนา สุขศิริประกรชัย (2561) กล่าวว่าผู้เรียนมีความคิดเห็นเชิงบวกเกี่ยวกับความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษที่มีต่อการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัล จากการวิเคราะห์ผลการวิจัย พบว่าการเรียนผ่านการสอนพูดโดยการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัลนั้น นอกจากจะพัฒนาความสามารถในการพูดมากขึ้น แล้วยังทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษอีกด้วย และคล้ายคลึงกับงานวิจัยของ จีราวรรณ เวียงยา (2558) พบว่าหลังจากการกิจกรรมการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ เท่ากับ 3.64 อยู่ในระดับสูง อีกทั้งผลการวิจัยยังมีความสอดคล้องกับ ชไมพร ชาญวิจิตร และ ดนิตา ดวงวิไล (2561) ระบุว่าหลังจัดการเรียนการสอนนักเรียนมีความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก รวมถึงงานวิจัยของ Kalantari and Hashemian (2016) และ Ikramuddin (2017) ที่พบว่า การเล่าเรื่องทำให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ และงานของ Hidayati (2019) และ Safira et al. (2020) ที่ชี้ให้เห็นว่าการเล่าเรื่องช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษและเสริมสร้างความมั่นใจในการสื่อสาร

5.3 ข้อค้นพบ

นักเรียนสามารถวางตัวละครและจุดพลิกผันเรื่องที่ได้จากโครงสร้างการเล่าเรื่องของพีระมิด Freytag ได้ พบว่า ขั้นตอนที่นักเรียนกระตือรือร้นกับการสร้างเรื่องราวมากที่สุดคือ ขั้นตอนการสร้างจุดพลิกผันของเรื่อง นักเรียนส่วนมากต้องการให้เรื่องราวของตนเองเป็นที่น่าสนใจจากการสร้างจุดพลิกผันที่แปลกใหม่ เหนือจินตนาการหรือหักมุม ทำให้ผู้ฟังรู้สึกอยากติดตามต่อ และเกิดเป็นความสนุกสนานในการเรียนการสอนในห้องเรียน ทั้งนี้ แนวเรื่องแบบหักมุมจากหัวข้อง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น อาหาร กีฬา การท่องเที่ยว ต่างสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้นักเรียนอยากเล่ามากที่สุด โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้สรรหาสื่อและกิจกรรมการสอนที่ตรงกับความชอบของนักเรียน

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรกำหนดระยะเวลาการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตลอดปีการศึกษา เพื่อให้เวลานักเรียนในการปรับตัวและทำความเข้าใจกับขั้นตอนการสร้างเรื่องราวทั้ง 5 ขั้นตอน เมื่อนักเรียนเกิดความคุ้นชินจะทำให้เกิดเป็นความสนุกและส่งผลให้การเล่าเรื่องเป็นธรรมชาติมากขึ้นและพัฒนาทักษะการพูดได้อย่างแท้จริง

2. ก่อนนำเทคนิคการเล่าเรื่องไปใช้ควรศึกษาระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน เพื่อให้ผู้สอนปรับหัวข้อให้เหมาะสมแก่นักเรียน หากเป็นหัวข้อที่ใกล้ตัวนักเรียนจะสามารถกระตุ้นความสนใจได้เป็นพิเศษ

3. ครูสามารถนำเทคนิคการแข่งขันมาใช้ร่วมกับเทคนิคการเล่าเรื่อง ทำให้นักเรียนอยากทำกิจกรรมมากขึ้น เพราะนักเรียนในวัยนี้ให้ความสำคัญกับของรางวัล คะแนน และการติดย่บประกาศผู้ชนะ ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่ทำให้นักเรียนพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร

4. หากนักเรียนส่วนใหญ่มีคลังคำศัพท์ไม่มากนัก ครูควรเตรียมการช่วยเหลือนักเรียนเพื่อให้การสนทนาราบรื่น เช่น พจนานุกรม หรือเว็บไซต์ช่วยค้นข้อมูล เพื่อให้การจัดสรรเวลาเป็นไปตามแผนการเรียนรู้ที่กำหนดไว้

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เนื่องจากเป็นวัยที่มีประสบการณ์และมีความรู้ในเนื้อหาที่หลากหลายมากขึ้น และสามารถศึกษาตัวแปรอื่นเพิ่มเติม เช่น ความคิดสร้างสรรค์ และทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นต้น

2. ควรมีการวิจัยโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องกับวิชาภาษาต่างประเทศที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง และทักษะการเขียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*.
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). *รายงานประจำปี 2557 สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา*. สำนักงาน
เลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). *นโยบายสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานปีงบประมาณ 2558*. ผู้แต่ง.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2559). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. ผู้แต่ง.
- ขจิตขวัญ กิจวิสาละ. (2564). ศาสตร์การเล่าเรื่องในการสื่อสารศึกษา. *วารสารศาสตร์*, 14(3), 9-85.
<https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jcmag/article/view/250754/169500>
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์. (2563). ปัญหาการสอนทักษะการพูดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. *วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 17(2),
63-76. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jhnu/article/view/246327/166455>
- จิรวรรณ เวียงยา. (2558). การเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *พินเนศวร์สาร*, 11(2), 75-85.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และ บาทยัน อัมสำราญ (บ.ก.). (2553). *ภาษากับการสื่อสาร* (พิมพ์ครั้งที่ 4). นครปฐม :
โครงการตำราและหนังสือคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชไมพร ชาญวิจิตร และ ดนิตา ดวงวิไล. (2561). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความ
มั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. *วารสารการวัดผลการศึกษา
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 24(1), 111-124.
<https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jemmsu/article/view/146521/108026>
- ณัฐนันท์ ฤทธิรัตน์. (2557). *ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและปัญหาในการพัฒนา
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์]*. คลังปัญญามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
<http://kb.psu.ac.th/psukb/handle/2010/9696>
- ทรงยุทธ อักโกศล. (2564). การวิจัยเชิงเอกสารเพื่อสังเคราะห์องค์ประกอบทางทฤษฎีและองค์ประกอบทาง
ปฏิบัติเพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย. *วารสารวิชาการศิลปศาสตร์
ประยุกต์*, 14(1), 1-12.
- ธานีรินทร์ ศิลป์จารุ. (2563). *การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS* (พิมพ์ครั้งที่ 18).
เอส อาร์ พรินติ้ง แมสโปรดักส์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 8). สุวีริยาสาส์น.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2556). *วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย เล่ม 1* (พิมพ์ครั้งที่ 5). สุวีริยาสาส์น.
- ปาณิศา เคหะรักษ์. (2563). การพัฒนาความสามารถในการจดจำคำศัพท์โดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน (Storytelling) สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย จังหวัดสุพรรณบุรี. *วารสารศาสตร์การศึกษาและการพัฒนามนุษย์*, 4(2), 1-14.
<https://kuojs.lib.ku.ac.th/index.php/jehds/article/view/3591/1839>
- พงษ์ดนัย นามปักใต้ และ วัฒนา สุขศิริประกรชัย. (2561). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาโดยการเล่าเรื่องผ่านสื่อดิจิทัล. *International (Humanities, Social Sciences and Arts)*, 11(4), 1192-1206.
<https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/167477/120717>
- พรพิทศ พูนใจสม และ กันต์ดนัย วรจิตติพล. (2562). การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารสังคมศาสตร์วิจัย*, 10(1), 147-165.
<https://dept.npru.ac.th/jssr/data/files/10.1jss10.pdf>
- พรรณณี ลีกิจวัฒน์. (2559). *วิธีการวิจัยทางการศึกษา = Research methods in education* (พิมพ์ครั้งที่ 11). คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- พัชรา วาณิชวสิน. (2562). เทคนิคการเล่าเรื่อง : เครื่องมือสอนที่มีศักยภาพ. *วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม*, 18(3), 281-291.
<https://ph01.tci-thaijo.org/index.php/JIE/article/view/180159/163613>
- พิณสุดา สิริรังษศรี. (2557). การยกระดับคุณภาพครูไทยในศตวรรษที่ 21. ใน *การประชุมวิชาการ "อภิวัดน์ การเรียนรู้ จุดเปลี่ยนประเทศไทย"*. สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และคุณภาพเยาวชน.
https://dol.thaihealth.or.th/resourcecenter/sites/default/files/documents/kaarykradab_khunphaaphkhruuaitayainstwrsthii_2.pdf
- เพ็ญนภา เลิศกิตติไพบูลย์. (2559). *กลวิธีการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของวิศวกรชาวไทย: กรณีศึกษา บริษัทข้ามชาติในนิคมอุตสาหกรรมอีสเทิร์นซีบอร์ด จังหวัดระยอง* [งานนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ไพจิตร สดวกการ. (2557, 5 ธันวาคม). *สถิติเพื่อการวิจัยทางการศึกษา*. บ้านครูไผ่.
<http://www.krupai.net/stat/stat.htm>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ภัทรภร บุญศรี. (2562). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ. (รายงานการวิจัย). สถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
<http://fulltext.rmu.ac.th/fulltext/2562/M127721/Boonsri%20Phattaphon.pdf>
- ยะยา ยุทธิปูน. (2562). การวิเคราะห์องค์ประกอบของความเชื่อมั่นในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร*, 9(1), 62-75.
<https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jrcd/article/view/142284/138285>
- รัตนชัย เอี่ยมพิทักษ์พร. (2545). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาอังกฤษระหว่างวิธีสอนที่ใช้กิจกรรมการละครกับวิธีสอนแบบปกติสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 สาขาการบัญชี โรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. <http://www.sure.su.ac.th/xmlui/handle/123456789/8057>
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน: เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554*. ผู้แต่ง.
- ศิริพร วงศ์ตาคำ. (2562). การพัฒนาความมั่นใจในการนำเสนองานของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์บัณฑิตศึกษาปริญญาตรี โดยใช้วิธีการสอนแบบให้รางวัลในการเสริมแรงทางบวก. *ศึกษาศาสตร์สาร มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*, 3(1), 42-55. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/cmujedu/article/view/186730/131245>
- ศิริวรรณ นครชัย. (2563). การเสริมสร้างความมั่นใจในการแสดงออกของเด็กปฐมวัยศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านกุดน้ำใสโดยใช้กิจกรรมพัฒนาทักษะ 4 ประการ (รายงานการวิจัย). ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านกุดน้ำใส สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลนางัว. <https://online.anyflip.com/lhuio/zkim/mobile/>
- สหไทย ไชยพันธุ์. (2555). แนวคิดทฤษฎีการพูดสื่อสารในสังคม. *Princess of Naradhiwas University Journal*, 4(3), 140-154. <https://li01.tci-thaijo.org/index.php/pnujr/article/view/53750>
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557, 15 พฤศจิกายน). *เกณฑ์การแข่งขันงานศิลปหัตถกรรมนักเรียนครั้งที่ 64 ปีการศึกษา 2557 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*.
<https://www.sillapa.net/rule57/eng.pdf>
- สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2565, 2 ธันวาคม). *สถิติสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนปี 2565*. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. <https://opec.go.th/>
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). *แนวทางการบริหารจัดการหลักสูตร. ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สิริวรรณ โปธิ์ทอง และ วนิตา อัญชลีวิทยกุล. (2561). การใช้การสอนแบบการเล่าเรื่องเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสวนดุสิต*, 14(2), 145–154.
<http://www.graduate.dusit.ac.th/journal/index.php/sdujournal/article/view/91/76>
- สุธาสินี ทีฆะบุตร. (2561). ผลการใช้กิจกรรมนิทานภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาครประสิทธิ์ จังหวัดนครปฐม. *Veridian E-Journal, Silpakorn University (Humanities, Social Sciences and arts)*, 11(2), 968–981.
<https://he02.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/view/141484/104837>
- อาทิตยา เวียงนิล. (2559). การศึกษาการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ, *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์*, 4(1), 72-83. <https://li01.tci-thaijo.org/index.php/pnujr/article/view/53725>
- อิสริยะ อิมกระโทก. (2558). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3* [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร]. SURE. <http://www.sure.su.ac.th/xmlui/handle/123456789/8144>
- เอกกนก พนาดำรง. (2559). การเขียนเรื่องเล่า ด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง (Story telling). *เวชบันทึกศิริราช*, 9(3), 194-196.
<https://he02.tci-thaijo.org/index.php/simedbull/article/view/198452>
- Amalia, A. R. (2018). Teaching English With Story Telling Method In Early Childhood Education Teachers. *Celtic : A Journal of Culture, English Language Teaching, Literature and Linguistics*, 5(2).
<https://doi.org/10.22219/celtic.v5i2.7613>
- Bandura, A. (1977). Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change. *Psychological Review*, 84(2), 191-215. <https://doi.org/10.1037/0033-295X.84.2.191>
- Barnes, L. B., Christensen, C. R., & Hansen, A. J. (1994). *Teaching and the case method: text, cases, and readings*. Harvard Business School Press.
- Brown, H. D. (2010). *Language assessment: principle and classroom practice*. Pearson education.
- Cambridge English Language Assessment. (2011). *Assessing Speaking Performance – Level A2*. Cambridgeenglish. <https://www.cambridgeenglish.org/Images/563269-a2-key-for-schools-speaking-assessing-speaking-performance.pdf>

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Campbell, J. (2014 September). *Plot Diagram: Freytag's Pyramid*. Excellence in Literature.
<https://www.excellence-in-literature.com/plot-diagram-freytags-pyramid/>
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. *Applied Linguistics*, 1(1), 1-47.
<https://doi.org/10.1093/applin/1.1.1>
- Cobley, P. (2001). *Narrative* (2nd ed.). Routledge.
- Celce-murcia, M. (2001). *Teaching English as a second or foreign language* (3rd ed.). Heinle & Heinle.
- Council of Europe. (2018). *Reference framework of competences for democratic culture*. Council of Europe Publishing.
- Council of Europe. (2020). *Common European Framework of Reference for Language: Learning, Teaching, Assessment*. Council of Europe Publishing.
- Currie, M. (1998). *Postmodern narrative theory*. Macmillan.
- Dogan, F. & Cifci, S. (2021). The effect of storytelling skill acquisition on the impromptu speaking attitudes and anxiety levels of 6th grade students. *International Journal of Education & Literacy Studies*, 9(3), 189-199.
- Donoghue, M. R. (2009). *Language arts: Integrating skills for classroom teaching*. SAGE publications. DOI: <https://doi.org/10.4135/9781452274799>
- Dunham, E. (2022, August 17). *Building Student Confidence in Oral Communication: The Importance of Low-stakes Presentations*. Facultyfocus.
<https://bit.ly/3pRuDh8>
- Eck, J. (2006). *An analysis of the effectiveness of storytelling with adult learners in supervisory management* [Master's thesis, University of Wisconsin-Stout]. MINDS@UW.
<https://minds.wisconsin.edu/handle/1793/41941>
- English Proficiency Index. (2022, 29 November). *The world's largest ranking of countries and regions by English skills*. EF EPI. <http://www.ef.co.th/epi>
- Ferguson, G. A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education* (5th ed.). McGraw.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Ffion, L. (2015). *The Seven Pillars of Storytelling*. Sparkol Books.
- Fisher, W. R. (1989). *Human Communication as Narration: Toward a Philosophy of Reason, Value, and Action*. University of South Carolina Press.
- Fog, K., Budtz, C., & Yakaboylu, B. (2005). *Storytelling: branding in practice*. Springer.
- Gardner, J. (1990). *John Gardner and the Forms of Fiction*. Gale.
- Gardner, J. (1962). *the Forms of Fiction*. Random House.
- Gill, C. (2016). Maximising Asian ESL Learners' Communicative Oral English via Drama. *Advance in language and literacy studies*, 7(5), 240–246.
- Hamilton, J. (2022, December 20). *The Fichtean Curve: Examples of This Basic Plot Structure*. Kindlepreneur. <https://kindlepreneur.com/fichtean-curve/>
- Harmer, J. (2007). *The practice of English language teaching*. Pearson Education.
- Hayley, (2016, December 12). *The 3 elements of confidence (and how they can impact performance)*. Halopsychology. <https://halopsychology.com/2016/12/12/the-3-elements-of-confidence-and-how-they-can-impact-performance/>.
- Heaton, J. B. (1991). *Classroom testing (Longman Keys to Language Teaching)*. Pearson.
- Hidayati, Y. (2019). The Effect Of Storytelling Towards Students' Speaking Skill At X Grade Students Of Ma Nurul Haramain Boarding School. *JOLLT Journal of Languages and Language Teaching*, 7(2), 132–143. <https://doi.org/10.33394/jollt.v7i2.1961>
- Ikramuddin, R. (2017). *Using story telling technique to improve speaking ability*. [Master's thesis, University of Darussalam-Bansa Aceh]. <https://repository.ar-raniry.ac.id/id/eprint/3241/1/Thesis.pdf>
- Kalantari, F. & Hashemian M. (2016). A Story-Telling Approach to Teaching English to Young EFL Iranian Learners. *English Language Teaching*, 9(1), 221-234. <http://dx.doi.org/10.5539/elt.v9n1p221>
- Kanfer, R. (1990). Motivation and individual differences in learning: An integration of developmental, differential and cognitive perspectives. *Learning and Individual Differences*, 2(2), 221–239. [https://doi.org/10.1016/1041-6080\(90\)90023-A](https://doi.org/10.1016/1041-6080(90)90023-A)
- Krashen, S. D. (1982). *Principles and Practice in Second Language Acquisition*. Pergamon Press.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Likert, R. (1932). A Technique for the Measurement of Attitudes.
Archives of Psychology, 22(140), 55.
<https://psycnet.apa.org/record/1933-01885-001>
- Littlewood, W. (1988). *Communicative Language Teaching: An Introduction* (10th ed.).
Cambridge University Press.
- Littlewood, W. (1995). *Communicative Language Teaching: An Introduction* (16th ed.).
Cambridge University Press.
- Lugmayr, A., Sutinen, E., Suhonen, J., Sedano, C. I., Hlavacs, H., & Montero, C. S. (2016).
Serious storytelling – a first definition and review. *Multimedia Tools and Applications*,
76(14), 15707–15733. <http://doi.org/10.1007/s11042-016-3865-5>
- Maio, A. (2019 December 9). *What is The Three Act Structure-And Why It Works*.
Studiobinder. <https://www.studiobinder.com/blog/three-act-structure/>
- Marsh, L. D. (2015). The Plot Within: Μεγέθος and Μῆκος in Aristotle’s Poetics.
American Journal of Philology, 136(4), 577–606. <https://doi.org/10.1353/ajp.2015.0041>
- Matamit, H. N., Roslan R., Shahrill, M., & Said, H. M. (2020). Teaching Challenge on the use of
storytelling in elementary science lessons. *International Journal of Evaluation and
Research in Education (IJERE)*, 9(3), 716-722. <http://doi.org/10.11591/ijere.v9i3.20596>
- Meisanmui, R. (2018, December 2). *Traditional Paintings, Character Design*.
<https://cryptoartnfts.com/meisanmui/>
- Murni, S. M. (2012). Improving Students’ Achievement in Speaking Through Paired Storytelling
Technique. *Journal of English Language Teaching and Learning of FBS Unimed*, 1(1),
1–8. <https://bit.ly/3K1828z>
- Nation, I. S. P., & Newton, J. (2009). *Teaching ESL/EFL Listening and Speaking*. Routledge.
- National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine. (1994). *Learning, Remembering,
believing: Enhancing Human Performance*. The National Academies Press.
<https://doi.org/10.17226/2303>
- Partnership for 21st Century Skills. (2007). *PARTNERSHIP FOR 21ST CENTURY SKILLS SCORE
CONTENT INTEGRATIO*. Ohio Department of Education.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Rooney, T., Lawlor, K., & Rohan, E. (2016). Telling tales: storytelling as a methodological approach in research. *The Electronic Journal of Business Research Methods*, 14(2), 147-156.
<https://academic-publishing.org/index.php/ejbrm/article/view/1349>
- Rose, E. P., & Roe, B. D. (1990). *An introduction to teaching the language arts*. Rinehart and Winston.
- Safira, M., Mahmud, M., & Nasir, C. (2020). The Implementation of Storytelling Technique Used by the English Teacher in Teaching Speaking. *Research in English and Education*, 5(1), 7-18. <https://jim.usk.ac.id/READ/article/view/14909/6348>
- Shumin, K. (2002). *Factors to consider: Developing adult EFL students' speaking abilities*. Cambridge University Press.
- Syd Field. (2015). A Creative Writing Education Model Using the Three-Act Structure Theory of Syd Field. *The Journal of Language & Literature*, 62, 645-684.
<https://doi.org/10.15565/jll.2015.06.62.645>
- Tchudi, S., & Mitchell, D. (1999). *Exploring and Teaching the English Language Arts*. Addison-Wesley Longman.
- Timlin, S. (2015, November 29). 7 WAYS TO COMMUNICATE CONFIDENCE. Hay.
<https://social.hays.com/2015/05/14/7-ways-to-communicate-confidence/>
- Tuan, N. H. & Mai, T. N. (2015). Factors affecting students' speaking performance at Le Thanh Hien High School. *Asian Journal of Education Research*, 3(2), 8-23.
<http://www.multidisciplinaryjournals.com/wp-content/uploads/2015/03/FACTORS-AFFECTING-STUDENTS%E2%80%99-SPEAKING.pdf>
- Ur, P. (1998). *A course in Language teaching*. Cambridge University Press.
- Vasquez, A., Hansen A. L., & Smith, P. C. (2010). *Teaching language arts to English language learners* (2nd ed.). Routledge.
- Warner, J. (2015, Mach 7). *Interpersonal Communication, Communicating with Confidence*. Dreamsnmotion.
<http://dreamsnmotion.com/career-1/2015/3/5/interpersonal-communication-communicating-with-confidence>
- Wright, A. (1995). *Storytelling with children*. Oxford University Press.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. อาจารย์ ดร.สกลกานต์ อินทร์ไทร หัวหน้าหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจ
วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
2. ดร.กัลลิกา ศรีหาสาร ครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนนายมหาวิทยาลัย อำนวยการเจริญ
3. นางศิริวรรณ ภูริวัฒนธรรม หัวหน้างานวิเทศสัมพันธ์
และหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนเซนต์ดอมินิก



บันทึก
Memorandum

ที่ วค.0414(1)/264 วันที่ 21 ธันวาคม พ.ศ. 2565
จาก คณะบดีวิทยาลัยครูศาสตร์
เรียน อาจารย์ ดร.สกลกานต์ อินทร์โท
สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

เรื่อง ขออนุมัติคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

ด้วย นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” โดยมี อาจารย์ ดร.สุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาลัยครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา แม่นโกศล)
คณะบดีวิทยาลัยครูศาสตร์



วิทยาลัยครูศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
โทรศัพท์ 02-954-7300 ต่อ 648
(นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา 062 365 3538)



ที่ มธบ0414(1)/1111

21 ธันวาคม 2565

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.กัลลิกา ศรีหาสาร

ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนนายมหาวิทยาลัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาอุบลราชธานี อำนาจเจริญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” โดยมี อาจารย์ ดร.สุดคนึง นฤพนธ์จิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา แนนโกศล)

คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ ปฏิบัติหน้าที่แทน

อธิการบดี



วิทยาลัยครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

สำนักงานเลขานุการวิทยาลัยครุศาสตร์

โทร.02-954-7300 ต่อ 427, 648, 649

(นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา 062 365 3538)



ที่ มธบ0414(1)/1111

21 ธันวาคม 2565

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน คุณครูศิริวรรณ ภูริวัฒน์ธรรม

หัวหน้างานวิเทศสัมพันธ์ และครูภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) โรงเรียนเซนต์ดอมินิก

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือวิจัย จำนวน 1 ฉบับ

ด้วย นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4” โดยมี อาจารย์ ดร.สุดคนึง นฤพนธ์จิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้ วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัยตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.พงษ์ภิญโญ แม้นโกศล)

คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ ปฏิบัติหน้าที่แทน

อธิการบดี



สำนักงานเลขานุการวิทยาลัยครุศาสตร์
โทร.02-954-7300 ต่อ 427, 648, 649
(นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา 062 365 3538)

ภาคผนวก ข

เอกสารขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย



ที่ มธบ. 0414(1)/1110

21 ธันวาคม 2565

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์ดอมินิก

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือการวิจัย จำนวน 30 ฉบับ

ด้วย นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาทักษะการพูด และความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4" โดยมี อาจารย์ ดร.สุศคนิง นฤพนธ์จิรกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ในการนี้นักศึกษามีความประสงค์จะทำการทดลองใช้เครื่องมือเพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เพื่อการวิจัยในสถานศึกษาของท่าน จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านได้โปรดอนุญาตให้นักศึกษาได้ทำการเก็บ ข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้


ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา โนนโกศล)

คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์ ปฏิบัติการแทน

อธิการบดี



 วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
โทรศัพท์ 02-9547300 ต่อ 427, 648, 649
ผู้อำนวยการ : นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา โทร. 062-365-3538

ภาคผนวก ค

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

Office of Dhurakij Pundit University Human Research Ethics Committees (DPU HRECs)
110/1-4 Prachachuen Road Laksi, Bangkok 10210, Thailand
Tel. 02-954-7300 Ext. 128 E-mail: dpuhrec@dpu.ac.th website: <https://www.dpu.ac.th/human-research/>

AF 10-04/01.2V2 001:20-09-23



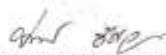
COE No. 085/65

เอกสารรับรองโครงการวิจัย

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ประเทศไทย ได้ทำการตรวจสอบและรับรองโครงการวิจัยตามที่ระบุไว้ด้านล่าง ทั้งนี้ โดยพิจารณาบนพื้นฐานของ Declaration of Helsinki, the Belmont Report, CIOMS Guideline และ International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice หรือ ICH-GCP.

- ประเภทการพิจารณา** : แบบยกเว้น (Exemption Review)
- ชื่อโครงการ** : การพัฒนาทักษะการพูดและความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
- Protocol Title** : DEVELOPMENT OF ENGLISH SPEAKING SKILLS AND CONFIDENCE IN COMMUNICATION BY USING STORYTELLING TECHNIQUE FOR GRADE 4 STUDENTS
- รหัสโครงการ** : DPUHREC 085/65NA
- ผู้วิจัยหลัก** : นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา
- สังกัดหน่วยงาน** : วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- เอกสารที่ได้รับรอง** : 1. แบบยื่นขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. โครงการวิจัยฉบับเต็ม
3. เอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย
4. เอกสารแสดงความยินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย
5. แบบสอบถาม/สัมภาษณ์บันทึกข้อมูล
- วันที่รับรอง** : 21 เมษายน 2566



ลงนาม: 
(รองศาสตราจารย์ ดร.นายแพทย์อนันท์ อัครวิเชียรจินดา)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

ลงนาม: 
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิชานันท์ เพชรเชิดชู)
รองอธิการบดีสายงานวิจัยและพัฒนา

นักวิจัยทุกท่านที่ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยต้องปฏิบัติตามดังต่อไปนี้

- ดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
- หากมีการแก้ไขโครงการวิจัยภายหลังการรับรอง ให้ผู้วิจัยดำเนินการจัดทำเป็นโครงการวิจัยใหม่

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

**แผนการจัดการเรียนรู้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิค
การเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag**

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	รายวิชา English Conversation
หน่วยการเรียนรู้เรื่อง My country	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
เวลาเรียน 3 ชั่วโมง	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

ผู้จัดทำแผน นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

- ต 1.2 ป.4/4 พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว
- ต 1.3 ป.4/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว
- ต 1.3 ป.4/3 พูดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว
- ต 2.1 ป.4/1 พูดและทำท่าทางประกอบอย่างสุภาพตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถบอกองค์ประกอบการเล่าเรื่องได้ (K)
2. นักเรียนสามารถสร้างเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศของตนเองตามองค์ประกอบการเล่าเรื่องได้ (P)
3. นักเรียนสามารถเล่าเรื่องเกี่ยวกับประเทศของตนเองได้ (P)
4. นักเรียนมีความมั่นใจขณะพูดหน้าชั้นเรียน (A)

3. สาระสำคัญ

ประสบการณ์ มุมมอง หรือเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับประเทศของตนเอง เช่น แหล่งท่องเที่ยว เอกลักษณ์ที่โดดเด่น สิ่งที่มีหรือสิ่งที่ต่างจากประเทศอื่น ๆ ประสบการณ์ที่พบเจอ หรือเรื่องแต่งขึ้นเพื่อความบันเทิง

4. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอน	กิจกรรม	ระยะเวลา
ขั้นเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูแนะนำการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ <ul style="list-style-type: none"> ➤ จุดเริ่มต้น (Exposition) คือ เรื่องที่เล่าต้องมีที่มา เช่น ตัวละคร ฉากสถานการณ์ เป็นต้น ➤ การผูกปม (Rising action) คือ การเล่าถึงปัญหาหรืออุปสรรคที่ตัวละครต้องเผชิญ ➤ จุดพลิกผัน (Climax) คือ เหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดที่ตัวละครต้องเผชิญ ซึ่งอาจเป็นเหตุการณ์ดีหรือเหตุการณ์ร้ายก็ได้ 	50 นาที

	<ul style="list-style-type: none"> ➤ การคลี่คลาย (Falling action) คือ เหตุการณ์นั้นได้รับการแก้ไขหรือเริ่มมองเห็นผลลัพธ์จากเหตุการณ์นั้น ➤ การปิดเรื่อง (Conclusion) คือ การเล่าตอนจบของเรื่องซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งการจบแบบมีความสุข แบบโศกเศร้า หรือแบบที่คาดไม่ถึง <p>2. ครูยกตัวอย่างโดยการเล่านิทานอีสปเรื่อง The Treasure in the Field และให้นักเรียนร่วมกันหาองค์ประกอบของเรื่องโดยพิจารณาจาก 5 องค์ประกอบตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ จุดเริ่มต้น (Exposition) = A farmer had three sons and he worked in the field. ➤ การผูกปม (Rising action) = All of his sons were very lazy, and no one helped his father to work in the field. They only ate and slept. ➤ จุดพลิกผัน (Climax) = One day the farmer became very ill. He called his three sons to tell about the treasure buried in the field before he died. ➤ การคลี่คลาย (Falling action) = The three boys went to the field and dug the ground for many days but they found nothing. Finally, they brought up with a new idea, they better grew corn in the field. ➤ การปิดเรื่อง (Conclusion) = Three months later, the plants bore corn and when the corn was ripe, the whole field became bright yellow. Finally, they discovered the real treasure that was the field. <p>3. ขณะที่ครูยกตัวอย่างการเล่าเรื่องครูเปิดรูปภาพประกอบนิทานอีสปเพื่อให้นักเรียนเห็นภาพผ่าน PowerPoint Presentation</p> <p>4. ครูทดสอบความเข้าใจของนักเรียนโดยการยกตัวอย่างการเล่านิทานอีสปอีก 1 เรื่อง คือ The Town Mouse and the Country Mouse โดยใช้ข้อความตามข้อ 2 และให้นักเรียน</p>	
--	--	--

	<p>ช่วยกันคิดและตอบด้วยตนเองลงในใบงานที่ 1 เรื่อง Story Plot: The Town Mouse and the Country Mouse</p> <p>5. จากนั้นครูให้นักเรียนแต่ละคนอ่านคำตอบของตนเอง และเฉลยคำตอบที่ถูกต้องในตอนท้าย พร้อมทั้งกล่าวชมเชยสำหรับความพยายามในครั้งแรก</p>	
<p>ขั้นสร้างเรื่องราว</p>	<p>6. ครูแบ่งนักเรียนแบบคละความสามารถ แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 3 คน ได้แก่ นักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน</p> <p>7. ครูกำหนดโจทย์สำหรับการเล่าเรื่อง คือ My country ให้นักเรียนในกลุ่มทำความเข้าใจกับโจทย์ที่ต้องเล่าเรื่อง และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ร่วมกัน</p> <p>8. ครูตั้งคำถามเพื่อช่วยชี้แนะในการให้นักเรียนในกลุ่มแบ่งปันประสบการณ์ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ Why do you love your country? (cultures, places, language, religion, uniqueness) ➤ What is your impression experience about your country? <p>9. ครูแจกใบงานที่ 2 เรื่อง Story Plot: My country ซึ่งมีหัวข้อให้เขียนเค้าโครงการเล่าเรื่องของตนเองที่สอดคล้องกับ 5 องค์ประกอบของพีระมิตเฟรทาค (Freytag's Pyramid) เพื่อให้นักเรียนวางแผนการเล่าเรื่องอย่างเป็นขั้นตอนตามโจทย์ที่ได้รับ</p> <p>10. ครูให้นักเรียนเริ่มทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม นักเรียนสามารถปรึกษากันได้กับสมาชิกภายในกลุ่ม โดยครูทำหน้าที่ช่วยเหลือและแนะนำนักเรียนอย่างใกล้ชิด</p> <p>11. นักเรียนสร้างเรื่องราว My country ของตนเอง โดยกำหนดให้มีระยะเวลาในการเล่าเรื่องประมาณ 1 นาที</p>	<p>50 นาที</p>
<p>ขั้นเล่าเรื่อง</p>	<p>12. ครูชี้แจงกติกาการเล่าเรื่องให้ผู้ฟังและผู้เล่าควรปฏิบัติ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ (1) ครูแจกการ์ดสะสมสติ๊กเกอร์สำหรับนักเรียนทุกคน เมื่อนักเรียนแต่ละคนเล่าเรื่องของตนเองจบจะได้รับสติ๊กเกอร์ 5 ชิ้น จากทั้งหมด 25 ชิ้น เมื่อสะสมครบ 25 ชิ้นแล้วนักเรียนสามารถนำการ์ดมาแลกรางวัลกับครูได้ ➤ (2) ให้นักเรียนตั้งใจฟังเพื่อนและเลือกเรื่องที่ตนเองชอบมากที่สุด เอาไว้ 1 เรื่อง 	<p>50 นาที</p>

	<p>➤ (3) สำหรับเรื่องที่ได้รับการโหวตมากที่สุดและครูเห็นว่าเหมาะสม จะได้รับรางวัลพิเศษจากครู</p> <p>13. ครูให้นักเรียนเริ่มการเล่าเรื่องตามองค์ประกอบและเค้าโครงที่ได้วางแผนไว้ทีละคนหน้าชั้นเรียน โดยมีเวลาให้คนละ 1 นาที ครูเริ่มจับเวลาระหว่างการเล่าให้ชัดเจน</p> <p>14. ครูสอดแทรกเรื่องการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้ น้ำเสียง และการใช้ภาษาท่าทางประกอบการเล่าเรื่องเป็นระยะตามความจำเป็น</p>	
<p>ข้ออภิปรายและสรุปเนื้อหา</p>	<p>15. ตัวแทนนักเรียนจำนวน 5 คน สะท้อนความรู้สึกที่ได้จากการเล่าเรื่องของตนเองและจากการฟังเพื่อนเล่าเรื่อง</p> <p>16. ครูสุ่มถามนักเรียนจำนวน 5 คน บอกเรื่องที่ตนเองชอบฟังมากที่สุด พร้อมทั้งบอกเหตุผล</p> <p>17. ครูให้รางวัลแก่นักเรียนที่ได้รับผลโหวตมากที่สุด และจัดทำโปสเตอร์ A Storyteller of the Week ติดไว้หน้าชั้นเรียน</p> <p>18. ครูสรุปเนื้อหาเรื่อง My country ได้แก่ คำศัพท์สำคัญ รูปประโยคที่ใช้เล่าเรื่อง และความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศ</p>	<p>30 นาที</p>

5. สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. นิทานอีสปเรื่อง The Treasure in the Field พร้อมภาพประกอบ
<https://www.dailyenglish.in.th/the-treasure-in-the-field/>
2. นิทานอีสปเรื่อง The Town Mouse and the Country Mouse พร้อมภาพประกอบ
<https://www.dailyenglish.in.th/town-mouse-and-country-mouse/>
3. PowerPoint Presentation
4. ใบงานที่ 1 เรื่อง Story Plot: The Town Mouse and the Country Mouse
5. ใบงานที่ 2 เรื่อง Story Plot: My country
6. การ์ดสะสมสติ๊กเกอร์และสติ๊กเกอร์
7. โปสเตอร์ A Storyteller of the Week
8. รางวัลพิเศษ (ขนม ลูกอม จีจอร์เลโก้ เป็นต้น)

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

รายการวัดและประเมินผล	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้และความเข้าใจ (K) นักเรียนบอกองค์ประกอบการเล่าเรื่องได้	ตรวจใบงานที่ 1	ใบงานที่ 1 เรื่อง Story Plot: The Town Mouse and the Country Mouse	3 คะแนน (ระดับดี) ขึ้นไป ตามเกณฑ์ข้อ 7.1
ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) นักเรียนสร้างเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศของตนเองตามองค์ประกอบการเล่าเรื่องได้	ตรวจใบงานที่ 2	ใบงานที่ 2 เรื่อง Story Plot: My country	3 คะแนน (ระดับดี) ขึ้นไป
ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) นักเรียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับประเทศของตนเองได้	ทดสอบทักษะการพูด	แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	14 คะแนนขึ้นไป ตามเกณฑ์ข้อ 7.2
ด้านเจตคติ (A) นักเรียนมีความมั่นใจขณะพูดหน้าชั้นเรียน	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม	3 คะแนน (ระดับดี) ขึ้นไป ตามเกณฑ์ข้อ 7.3

7. เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

7.1 ด้านความรู้และความเข้าใจ (K)

รายการวัดและประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)
นักเรียนสามารถบอกองค์ประกอบการเล่าเรื่องได้	นักเรียนสามารถบอกองค์ประกอบ การเล่าเรื่องได้ ถูกต้องทั้งหมด จำนวน 5 ข้อ	นักเรียนสามารถบอก องค์ประกอบ การเล่า เรื่องได้ถูกต้องเกือบ ทั้งหมด จำนวน 3-4 ข้อ	นักเรียนบอก องค์ประกอบ การ เล่าเรื่องได้ถูกต้อง บางส่วน จำนวน 1-2 ข้อ	นักเรียนไม่สามารถบอก องค์ประกอบ การ เล่าเรื่องได้

7.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน เต็ม
	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)	
ขอบเขต (Range)	เข้าใจสถานการณ์ ที่จะสื่อสาร พูด ได้ตรงกับ สถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนด ทั้งหมด	เข้าใจ สถานการณ์ที่ จะสื่อสาร พูดได้ ตรงกับ สถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนด เป็นส่วนใหญ่	ยังไม่เข้าใจ สถานการณ์ที่จะ สื่อสาร พูดได้ตรง กับสถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนดเป็น บางส่วน พูดนอก ประเด็น	ไม่เข้าใจสถานการณ์ ที่จะสื่อสาร พูดไม่ ตรงกับสถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนด พูด นอกประเด็นหรือผิด ประเด็น	4
ความถูกต้อง (Accuracy)	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูป ประโยคได้ถูกต้อง ทั้งหมด	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูป ประโยคได้ ถูกต้องเป็น ส่วนมาก มี ข้อผิดพลาด 2- 3 จุด	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูปประโยคได้ ถูกต้องบางส่วน พบข้อผิดพลาด 4- 5 จุด	ไม่สามารถใช้ โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูป ประโยคได้ พบ ข้อผิดพลาดมากเกินไป กว่า 5 จุด	4
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	พูดไม่ติดขัด ไม่ หยุดชะงัก แบ่ง จังหวะการพูด เหมาะสม เป็น ธรรมชาติ และ แก้ไขสถานการณ์ เฉพาะหน้าได้ด้วย ตนเอง	พูดไม่ติดขัด ไม่ หยุดชะงัก แบ่ง จังหวะการพูด เหมาะสมเป็น ส่วนมาก และ แก้ไขสถานการณ์ เฉพาะหน้าได้ บ้าง	พูดติดขัดและ หยุดชะงักบ่อยครั้ง แบ่งจังหวะการพูด ไม่ค่อยเหมาะสมแต่ ยังพอสื่อสารได้ และ แก้ไขสถานการณ์ เฉพาะหน้าไม่ค่อยได้	พูดติดขัดและ หยุดชะงักจนเป็น อุปสรรคต่อการสื่อสาร ไม่รู้จักแบ่งจังหวะการ พูด และไม่สามารถ แก้ไขสถานการณ์ เฉพาะหน้าได้	4

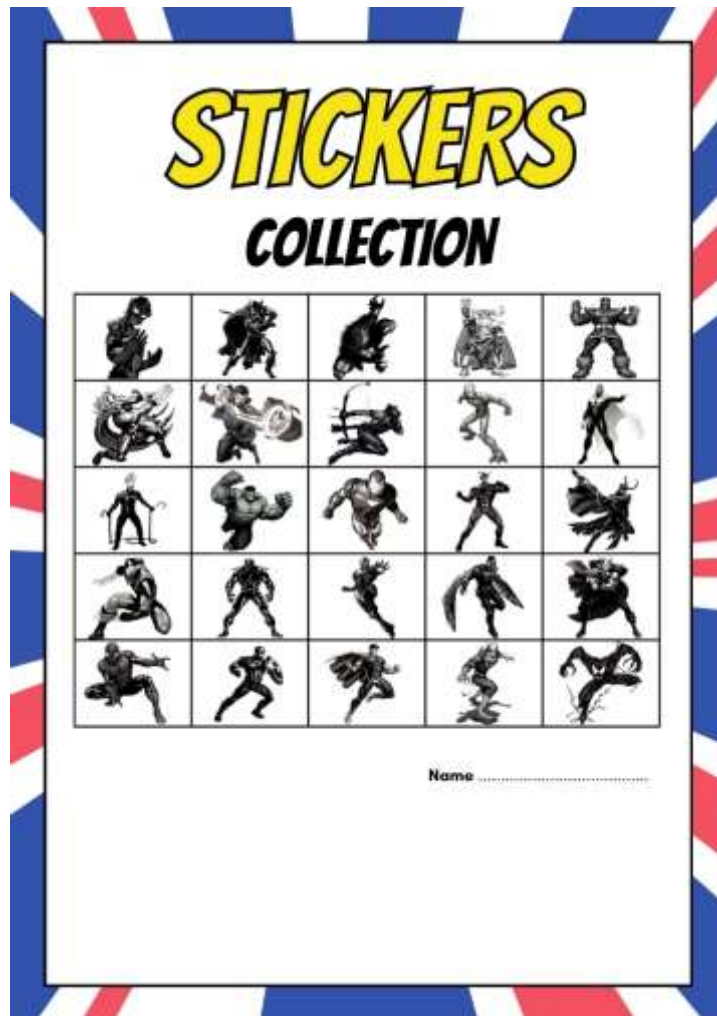
7.2 ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) (ต่อ)

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน เต็ม
	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)	
การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction)	สามารถกล่าว ทักทาย แนะนำ ตัว หรือกล่าวลา ได้อย่าง คล่องแคล่ว รู้จัก ใช้ภาษาท่าทาง ประกอบการพูด อย่างเหมาะสม	สามารถกล่าว ทักทาย แนะนำ ตัว หรือกล่าวลา แบบง่ายๆ ได้ ใช้ ภาษาท่าทาง ประกอบการพูด ได้เป็นส่วนใหญ่	กล่าวทักทาย แนะนำตัว หรือ กล่าวลาแบบใด แบบหนึ่งได้ ใช้ ภาษาท่าทางบ้าง แต่ยังไม่ สอดคล้องกับการ พูด	ไม่สามารถกล่าว ทักทาย แนะนำตัว หรือกล่าวลาได้ ใช้ ภาษาท่าทางไม่ เหมาะสม หรือไม่ ใช้ภาษาท่าทาง ประกอบการพูด เลย	4
การเชื่อมโยง (Coherence)	ใช้คำเชื่อมความ หรือเชื่อมประโยค ได้ถูกต้อง เหมาะสมทั้งหมด เนื้อเรื่องมีความ ต่อเนื่อง	ใช้คำเชื่อมความ หรือเชื่อมประโยค ได้ถูกต้อง เหมาะสมเป็น ส่วนใหญ่ เนื้อ เรื่องยังมีความ ต่อเนื่องอยู่	ใช้คำเชื่อมความ หรือเชื่อมประโยค เพียงเล็กน้อย ขาดความต่อเนื่อง ของเนื้อเรื่อง	ไม่สามารถใช้ คำเชื่อมความหรือ เชื่อมประโยคได้เลย	4
รวม					20

7.3 ด้านเจตคติ (A)

รายการวัดและ ประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)
นักเรียนมีความมั่นใจ ขณะพูดหน้าชั้นเรียน	นักเรียนพูดได้ คล่องแคล่ว ไม่ ติดขัด ทำให้เข้าใจ ประเด็นได้ง่ายและ เร็ว	นักเรียนพูดได้ คล่องแคล่ว ติดขัด เล็กน้อย แต่ทำให้ เข้าใจประเด็นได้ง่าย	นักเรียนพูดไม่ คล่องแคล่ว ติดขัด และหยุดชะงักบ้าง เป็นบางจังหวะ	นักเรียนพูดไม่ คล่องแคล่ว ติดขัด หลายครั้ง และ หยุดชะงักจนจับ ใจความไม่ได้

การ์ดสะสมสติ๊กเกอร์



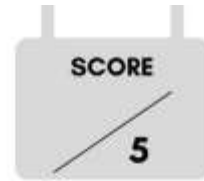
สติ๊กเกอร์





SAINT DOMINIC SCHOOL

Assignment 1



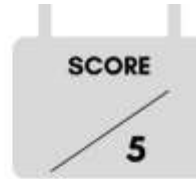
Name Nickname
Class No.

Story Plot: The Town Mouse and the Country Mouse

EXPOSITION The beginning of the event (Ex. characters or scenes)
RISING ACTION Telling about problems or obstacles that the characters have to face.
CLIMAX Unexpected events that the characters have to face.
FALLING ACTION Telling that event has been fixed.
CONCLUSION Telling a story's ending (Ex. happy, sad, or unexpected ending)



SAINT DOMINIC SCHOOL
Assignment 2



Name Nickname
Class No.

Story Plot: My country

EXPOSITION

The beginning of the event (Ex. characters or scenes)



[Empty box for writing Exposition]

RISING ACTION

Telling about problems or obstacles that the characters have to face.



[Empty box for writing Rising Action]

CLIMAX

Unexpected events that the characters have to face.



[Empty box for writing Climax]

FALLING ACTION

Telling that event has been fixed.



[Empty box for writing Falling Action]

CONCLUSION

Telling a story's ending (Ex. happy, sad, or unexpected ending)



[Empty box for writing Conclusion]

โปสเตอร์ A Storyteller of the Week



ไปสเตอร์ A Storyteller of the Week สำหรับโชว์ผลงาน



แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ	รายวิชา English Conversation
หน่วยการเรียนรู้เรื่อง The festival	ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
เวลาเรียน 3 ชั่วโมง	ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565
ผู้จัดทำแผน นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา	

1. มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

- ต 1.2 ป.4/4 พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว
- ต 1.3 ป.4/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว
- ต 1.3 ป.4/3 พูดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว
- ต 2.1 ป.4/1 พูดและทำท่าทางประกอบอย่างสุภาพตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
- ต 2.1 ป.4/2 ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลองและชีวิตความเป็นอยู่ง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา
- ต 4.2 ป.4/1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถบอกชื่อเทศกาลในประเทศและต่างประเทศได้ (K)
2. นักเรียนสามารถสร้างเรื่องราวเกี่ยวกับเทศกาลตามองค์ประกอบการเล่าเรื่องได้ (P)
3. นักเรียนสามารถเล่าเรื่องที่เกี่ยวกับเทศกาลได้ (P)
4. นักเรียนมีความมั่นใจขณะพูดหน้าชั้นเรียน (A)

3. สารสำคัญ

คำศัพท์ ข้อมูล รูปประโยค ประโยคคำถาม-ตอบ เกี่ยวกับเทศกาลในประเทศและต่างประเทศ

4. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอน	กิจกรรม	ระยะเวลา
ขั้นเข้าสู่บทเรียน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม โดยให้นักเรียนครึ่งฝั่งซ้ายอยู่ Team A และนักเรียนครึ่งฝั่งขวาอยู่ Team B และชี้แจงกติกาการทำกิจกรรมร่วมกัน หากนักเรียนในทีมใดมีส่วนร่วมในการตอบคำถาม ครูให้คะแนน 1 แต้มแก่ทีมนั้น ทีมที่ได้แต้มมากที่สุดจะเป็นทีมที่ชนะ 2. ครูอธิบายเทศกาลต่าง ๆ ที่เป็นที่รู้จักทั้งในและต่างประเทศและความสำคัญของแต่ละเทศกาล ได้แก่ Christmas Festival 	50 นาที

	<p>(เทศกาลคริสต์มาส), Halloween Festival (เทศกาลฮาโลวีน) New Year Festival (เทศกาลปีใหม่) Rocket Festival (เทศกาล บุญบังไฟ) เป็นต้น โดยนำเสนอรูปภาพผ่าน PowerPoint Presentation ครูใช้รูปประโยคเงื่อนไข (If clause) เพื่อกระตุ้น ให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ผ่านการตอบคำถาม ดัง ตัวอย่างต่อไปนี้</p> <p>ตัวอย่างที่ 1</p> <p>Songkarn Festival (เทศกาลสงกรานต์)</p> <p>➤ คำถามที่ 1 Q: What is this festival? A: It is the Songkarn Festival.</p> <p>คำถามที่ 2 Q: What will you do if it's the Songkarn Festival? A: If it's Songkarn, I will have a water splashing with friends.</p> <p>ตัวอย่างที่ 2</p> <p>New Year Festival (เทศกาลปีใหม่)</p> <p>➤ คำถามที่ 1 Q: What is this festival? A: It is the New Year Festival.</p> <p>คำถามที่ 2 Q: What will you do if it's the New Year Festival? A: If it's the New Year Festival, I will make merit at the temple.</p> <p>3. ครูถามนักเรียนรายบุคคลจากความสนใจ โดยใช้รูปประโยค เงื่อนไข (If clause) กับเทศกาลอื่น ๆ สลับกันไป หากนักเรียน ทีมใดตอบได้ถูกต้อง จะได้แต้มคะแนนไป</p> <p>4. ครูสรุปคะแนนและประกาศทีมที่ชนะ พร้อมกล่าวชื่นชมนักเรียน</p>	
<p>ชั้นสร้างเรื่องราว</p>	<p>5. ครูแบ่งนักเรียนแบบละความสามารถ แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 3 คน ได้แก่ นักเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน (อาจจะเป็นกลุ่มเดิมหรือ กลุ่มใหม่ก็ได้)</p> <p>6. ครูกำหนดโจทย์สำหรับการเล่าเรื่อง คือ The festival ให้ นักเรียนในกลุ่มทำความเข้าใจกับโจทย์ที่ต้องเล่าเรื่อง และ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ร่วมกัน</p>	<p>50 นาที</p>

	<p>7. ครูแจกใบงานเรื่อง Story Plot: The festival ซึ่งมีหัวข้อให้เขียนเค้าโครงการเล่าเรื่องของตนเองที่สอดคล้องกับ 5 องค์ประกอบตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag ได้แก่ (1) จุดเริ่มต้น (2) การผูกปม (3) จุดพลิกผัน (4) การคลี่คลาย และ (5) การปิดเรื่องเพื่อให้นักเรียนวางแผนการเล่าเรื่องอย่างเป็นขั้นตอนตามโจทย์ที่ได้รับ</p> <p>8. ครูให้นักเรียนเริ่มทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม นักเรียนสามารถปรึกษากันได้กับสมาชิกภายในกลุ่ม โดยครูทำหน้าที่ช่วยเหลือและแนะนำนักเรียนอย่างใกล้ชิด</p> <p>9. นักเรียนสร้างเรื่องราว The festival ของตนเอง โดยกำหนดให้มีระยะเวลาในการเล่าเรื่องประมาณ 1 นาที</p>	
<p>ขั้นเล่าเรื่อง</p>	<p>9. ครูชี้แจงกติกาการเล่าเรื่องให้ผู้ฟังและผู้เล่าควรปฏิบัติ ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> ➤ (1) เมื่อนักเรียนแต่ละคนเล่าเรื่องของตนเองจะได้รับสติ๊กเกอร์ 5 ชิ้น จากทั้งหมด 25 ชิ้น เมื่อสะสมครบ 25 ชิ้นแล้วนักเรียนสามารถนำการ์ดมาแลกรางวัลกับครูได้ ➤ (2) ให้นักเรียนตั้งใจฟังเพื่อนและเลือกเรื่องที่ตนเองชอบมากที่สุดเอาไว้ 1 เรื่อง ➤ (3) สำหรับเรื่องที่ได้รับการโหวตมากที่สุดและครูเห็นว่าเหมาะสมจะได้รับรางวัลพิเศษจากครู <p>10. ครูให้นักเรียนเริ่มการเล่าเรื่องตามองค์ประกอบและเค้าโครงที่ได้วางแผนไว้ที่ละคนหน้าชั้นเรียน โดยมีเวลาให้คนละ 1 นาที ครูเริ่มจับเวลาระหว่างการเล่าให้ชัดเจน</p> <p>11. ครูสอดแทรกเรื่องการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ การใช้น้ำเสียง และการใช้ภาษาท่าทางประกอบการเล่าเรื่องเป็นระยะตามความจำเป็น</p>	<p>50 นาที</p>
<p>ขั้นอภิปรายและสรุปเนื้อหา</p>	<p>12. ตัวแทนนักเรียนจำนวน 5 คน ที่ไม่ซ้ำกับหัวข้อก่อนหน้านี้ (My country) สะท้อนความรู้สึกที่ได้จากการเล่าเรื่องของตนเองและจากการฟังเพื่อนเล่าเรื่อง</p> <p>13. ครูสุ่มถามนักเรียนจำนวน 5 คน บอกเรื่องที่ตนเองชอบฟังมากที่สุด พร้อมทั้งบอกเหตุผล</p> <p>14. ครูให้รางวัลแก่นักเรียนที่ได้รับผลโหวตมากที่สุด และจัดทำโปสเตอร์ A Storyteller of the Week ติดไว้หน้าชั้นเรียน</p>	<p>30 นาที</p>

	15. ครูสรุปเนื้อหาเรื่อง The festival และสรุปคำศัพท์และประโยคเกี่ยวกับกิจกรรมสำคัญที่เราจะได้ทำในช่วงเทศกาลต่างๆ	
--	--	--

5. สื่อและแหล่งเรียนรู้

1. รูปภาพเทศกาลผ่าน PowerPoint Presentation
2. ใบงาน เรื่อง Story Plot: The festival
3. สติ๊กเกอร์
4. รางวัลพิเศษ (ขนม ลูกอม จิกซอร์เลโก้ เป็นต้น)

6. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

รายการวัดและประเมินผล	วิธีการ	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
ด้านความรู้และความเข้าใจ (K) นักเรียนสามารถบอกชื่อเทศกาลในประเทศและต่างประเทศได้	สังเกตการตอบคำถาม	คำถามจากครู	นักเรียนร้อยละ 100 มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม
ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) นักเรียนสร้างเรื่องราวเกี่ยวกับเทศกาลตามองค์ประกอบการเล่าเรื่องได้	ตรวจใบงาน	ใบงาน เรื่อง Story Plot: The festival	3 คะแนน (ระดับดี) ขึ้นไป
ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) นักเรียนสามารถเล่าเรื่องที่เกี่ยวกับเทศกาลได้	ทดสอบทักษะการพูด	แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	14 คะแนน (ระดับดี) ขึ้นไป ตามเกณฑ์ข้อที่ 7.1
ด้านเจตคติ (A) นักเรียนมีความมั่นใจขณะพูดหน้าชั้นเรียน	สังเกตพฤติกรรม	แบบสังเกตพฤติกรรม	3 คะแนน (ระดับดี) ขึ้นไป ตามเกณฑ์ข้อที่ 7.2

7. เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

7.1 ด้านทักษะ/กระบวนการ (P)

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน เต็ม
	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)	
ขอบเขต (Range)	เข้าใจสถานการณ์ ที่จะสื่อสาร พูดได้ ตรงกับ สถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนด ทั้งหมด	เข้าใจสถานการณ์ ที่จะสื่อสาร พูดได้ ตรงกับ สถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนด เป็นส่วนใหญ่	ยังไม่เข้าใจ สถานการณ์ที่จะ สื่อสาร พูดได้ตรง กับสถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนดเป็น บางส่วน พูดนอก ประเด็น	ไม่เข้าใจ สถานการณ์ที่จะ สื่อสาร พูดไม่ตรง กับสถานการณ์/ หัวข้อที่กำหนด พูดนอกประเด็น หรือผิดประเด็น	4
ความถูกต้อง (Accuracy)	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูป ประโยคได้ถูกต้อง ทั้งหมด	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูป ประโยคได้ถูกต้อง เป็นส่วนใหญ่ มี ข้อผิดพลาด 2-3 จุด	ใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูปประโยคได้ ถูกต้องบางส่วน พบข้อผิดพลาด 4- 5 จุด	ไม่สามารถใช้ โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ และรูป ประโยคได้ พบ ข้อผิดพลาดมาก เกินกว่า 5 จุด	4
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	พูดไม่ติดขัด ไม่ หยุดชะงัก แบ่ง จังหวะการพูด เหมาะสม เป็น ธรรมชาติ และ แก้ไขสถานการณ์ เฉพาะหน้าได้ด้วย ตนเอง	พูดไม่ติดขัด ไม่ หยุดชะงัก แบ่ง จังหวะการพูด เหมาะสมเป็น ส่วนมาก และ แก้ไขสถานการณ์ เฉพาะหน้าได้บ้าง	พูดติดขัดและ หยุดชะงักบ่อยครั้ง แบ่งจังหวะการพูด ไม่ค่อยเหมาะสม แต่ยังพอสื่อสารได้ และแก้ไข สถานการณ์เฉพาะ หน้าไม่ค่อยได้	พูดติดขัดและ หยุดชะงักจนเป็น อุปสรรคต่อการ สื่อสาร ไม่รู้จัก แบ่งจังหวะการ พูด และไม่ สามารถแก้ไข สถานการณ์ เฉพาะหน้าได้	4

7.1 ด้านทักษะ/กระบวนการ (P) (ต่อ)

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนน เต็ม
	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)	
การมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction)	สามารถกล่าว ทักทาย แนะนำ ตัว หรือกล่าวลา ได้อย่าง คล่องแคล่ว รู้จัก ใช้ภาษาท่าทาง ประกอบการพูด อย่างเหมาะสม	สามารถกล่าว ทักทาย แนะนำ ตัว หรือกล่าวลา แบบง่ายๆ ได้ ใช้ ภาษาท่าทาง ประกอบการพูด ได้เป็นส่วนใหญ่	กล่าวทักทาย แนะนำตัว หรือ กล่าวลาแบบใด แบบหนึ่งได้ ใช้ ภาษาท่าทางบ้าง แต่ยังไม่ สอดคล้องกับการ พูด	ไม่สามารถกล่าว ทักทาย แนะนำตัว หรือกล่าวลาได้ ใช้ ภาษาท่าทางไม่ เหมาะสม หรือไม่ ใช้ภาษาท่าทาง ประกอบการพูด เลย	4
การเชื่อมโยง (Coherence)	ใช้คำเชื่อมความ หรือเชื่อมประโยค ได้ถูกต้อง เหมาะสมทั้งหมด เนื้อเรื่องมีความ ต่อเนื่อง	ใช้คำเชื่อมความ หรือเชื่อมประโยค ได้ถูกต้อง เหมาะสมเป็น ส่วนใหญ่ เนื้อ เรื่องยังมีความ ต่อเนื่องอยู่	ใช้คำเชื่อมความ หรือเชื่อมประโยค เพียงเล็กน้อย ขาดความต่อเนื่อง ของเนื้อเรื่อง	ไม่สามารถใช้ คำเชื่อมความหรือ เชื่อมประโยคได้เลย	4
รวม					20

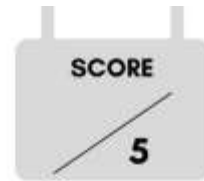
7.2 ด้านเจตคติ (A)

รายการวัดและ ประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผลการเรียนรู้			
	ดีมาก (4 คะแนน)	ดี (3 คะแนน)	พอใช้ (2 คะแนน)	ปรับปรุง (1 คะแนน)
นักเรียนมีความมั่นใจ ขณะพูดหน้าชั้นเรียน	นักเรียนพูดได้ คล่องแคล่ว ไม่ ติดขัด ทำให้เข้าใจ ประเด็นได้ง่ายและ เร็ว	นักเรียนพูดได้ คล่องแคล่ว ติดขัด เล็กน้อย แต่ทำให้ เข้าใจประเด็นได้ง่าย	นักเรียนพูดไม่ คล่องแคล่ว ติดขัด และหยุดชะงักบ้าง เป็นบางจังหวะ	นักเรียนพูดไม่ คล่องแคล่ว ติดขัดหลายครั้ง และหยุดชะงักจน จับใจความไม่ได้

ใบงาน



SAINT DOMINIC SCHOOL
Assignment 3



Name Nickname
Class No.

Story Plot: The festival

EXPOSITION 	The beginning of the event (Ex. characters or scenes) <input type="text"/>
RISING ACTION 	Telling about problems or obstacles that the characters have to face. <input type="text"/>
CLIMAX 	Unexpected events that the characters have to face. <input type="text"/>
FALLING ACTION 	Telling that event has been fixed. <input type="text"/>
CONCLUSION 	Telling a story's ending (Ex. happy, sad, or unexpected ending) <input type="text"/>

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ จ.1 ค่าเฉลี่ยความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

ข้อที่	ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3		
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้						
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
2	การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้						
3	จุดประสงค์การเรียนรู้ระบุพฤติกรรมที่ชัดเจนและสามารถวัดได้	5	4	4	4.33	เหมาะสมมาก
4	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาและสาระสำคัญ	4	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้						
5	การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวคิดการเล่าเรื่อง	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
6	ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ได้	5	4	4	4.33	เหมาะสมมาก
7	กิจกรรมแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	4	5	4	4.33	เหมาะสมมาก
8	กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 (ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3		
เนื้อหาและสื่อที่ใช้						
9	เนื้อหา มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
10	สื่อการสอน มีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	4	4	4.33	เหมาะสมมาก
การวัดและประเมินผล						
11	กำหนดวิธีการวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
12	มีเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินผลที่เหมาะสม	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย					4.64	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

ข้อที่	ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3		
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้						
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
2	การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้						
3	จุดประสงค์การเรียนรู้ระบุพฤติกรรมที่ชัดเจนและสามารถวัดได้	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
4	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาและสาระสำคัญ	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้						
5	การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวคิดการเล่าเรื่อง	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
6	ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ได้	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
7	กิจกรรมแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
8	กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 (ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3		
เนื้อหาและสื่อที่ใช้						
9	เนื้อหา มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
10	สื่อการสอน มีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
การวัดและประเมินผล						
11	กำหนดวิธีการวัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
12	มีเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินผลที่เหมาะสม	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย					4.92	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

ข้อที่	ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3		
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้						
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
2	การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้						
3	จุดประสงค์การเรียนรู้ระบุพฤติกรรมที่ชัดเจนและสามารถวัดได้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
4	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาและสาระสำคัญ	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้						
5	การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวคิดการเล่าเรื่อง	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
6	ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ได้	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
7	กิจกรรมแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
8	กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
เนื้อหาและสื่อที่ใช้						
9	เนื้อหามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 (ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3		
เนื้อหาและสื่อที่ใช้						
10	สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
การวัดและประเมินผล						
11	กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
12	มีเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินผลที่เหมาะสม	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย					4.86	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

ข้อที่	ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3		
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้						
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	4	5	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
2	การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้						
3	จุดประสงค์การเรียนรู้ระบุพฤติกรรมที่ชัดเจนและสามารถวัดได้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
4	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาและสาระสำคัญ	5	4	5	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้						
5	การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวคิดการเล่าเรื่อง	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
6	ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ได้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
7	กิจกรรมแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	5	5	4	4.67	เหมาะสมมากที่สุด
8	กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
เนื้อหาและสื่อที่ใช้						
9	เนื้อหามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 (ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3		
เนื้อหาและสื่อที่ใช้						
10	สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
การวัดและประเมินผล						
11	กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
12	มีเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินผลที่เหมาะสม	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย					4.89	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5

ข้อที่	ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3		
ภาพรวมของแผนการจัดการเรียนรู้						
1	องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ครบถ้วนและครอบคลุม	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
2	การเรียงลำดับองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้มีความชัดเจนและเข้าใจง่าย	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
จุดประสงค์การเรียนรู้						
3	จุดประสงค์การเรียนรู้ระบุพฤติกรรมที่ชัดเจนและสามารถวัดได้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
4	จุดประสงค์การเรียนรู้ครอบคลุมเนื้อหาและสาระสำคัญ	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
กิจกรรมการเรียนรู้						
5	การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับแนวคิดการเล่าเรื่อง	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
6	ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมสามารถทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ได้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
7	กิจกรรมแต่ละขั้นตอนชัดเจนและสามารถปฏิบัติได้จริง	5	4	4	4.33	เหมาะสมมาก
8	กิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
เนื้อหาและสื่อที่ใช้						
9	เนื้อหามีความเหมาะสมและสอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 (ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			เฉลี่ย	แปลผล
		1	2	3		
เนื้อหาและสื่อที่ใช้						
10	สื่อการสอนมีความเหมาะสมและช่วยให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
การวัดและประเมินผล						
11	กำหนดวิธีการวัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
12	มีเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินผลที่เหมาะสม	5	5	5	5	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย					4.94	เหมาะสมมากที่สุด

ตารางที่ จ.2 ดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ประเด็นพิจารณา	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		1	2	3		
1	ระดับพฤติกรรมที่แสดงออกโดยให้คะแนน 4 ระดับมีความเหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	รายการประเมินทั้ง 5 ด้าน (ด้านขอบเขต ด้านความถูกต้อง ด้านความคล่องแคล่ว ด้านการมีปฏิสัมพันธ์ และด้านการเชื่อมโยง) สามารถประเมินได้ครอบคลุมพฤติกรรมกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน	1	1	1	1.00	ใช้ได้
3	เกณฑ์ในรายการประเมินด้านขอบเขต (Range) สามารถนำไปประเมินได้จริง	1	1	1	1.00	ใช้ได้
4	เกณฑ์ในรายการประเมินด้านความถูกต้อง (Accuracy) สามารถนำไปประเมินได้จริง	1	1	1	1.00	ใช้ได้
5	เกณฑ์ในรายการประเมินด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) สามารถนำไปประเมินได้จริง	1	1	1	1.00	ใช้ได้
6	เกณฑ์ในรายการประเมินด้านการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) สามารถนำไปประเมินได้จริง	1	1	1	1.00	ใช้ได้
7	เกณฑ์ในรายการประเมินด้านการเชื่อมโยง (Coherence) สามารถนำไปประเมินได้จริง	1	1	1	1.00	ใช้ได้
8	เกณฑ์ในการแปลความหมายมีความเหมาะสม	1	1	1	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ จ.3 ดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ที่ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ

ข้อที่	ประเด็นพิจารณา	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	แปลผล
		1	2	3		
1	ระดับพฤติกรรมที่แสดงออกโดยให้คะแนน 5 ระดับมีความเหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4	1	1	1	1.00	ใช้ได้
2	รายการประเมินทั้ง 3 ด้าน (ด้านความกล้าหาญใน การพูดภาษาอังกฤษ ด้านความตั้งใจพยายามใน การพูดภาษาอังกฤษ และด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการ พูดภาษาอังกฤษ) สามารถประเมินได้ครอบคลุม พฤติกรรมมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ สื่อสารของนักเรียน	1	1	0	0.67	ใช้ได้
3	เกณฑ์ในรายการประเมินด้านความกล้าหาญในการ พูดภาษาอังกฤษ สามารถนำไปประเมินได้จริง	1	1	1	0.67	ใช้ได้
4	เกณฑ์ในรายการประเมินด้านความตั้งใจพยายาม ในการพูดภาษาอังกฤษ สามารถนำไปประเมินได้ จริง	1	1	0	0.67	ใช้ได้
5	เกณฑ์ในรายการประเมินด้านการรับรู้ ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ สามารถนำไปประเมินได้จริง	1	1	0	0.67	ใช้ได้
6	เกณฑ์ในการแปลความหมายมีความเหมาะสม	1	1	0	0.67	ใช้ได้

ตารางที่ จ.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ค่าความเชื่อมั่น	แปลผล
0.85	ใช้ได้

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ จ.5 ค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ค่าความเชื่อมั่น	แปลผล
0.83	ใช้ได้

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาคผนวก ฉ

ตารางแสดงคะแนนของนักเรียน

ตารางที่ ๑.1 คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

คนที่	คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร		ผลต่าง	แปลผล
	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)		
1	10	15	5	สูงขึ้น
2	15	16	1	สูงขึ้น
3	19	20	1	สูงขึ้น
4	20	20	0	เท่าเดิม
5	18	20	2	สูงขึ้น
6	9	16	7	สูงขึ้น
7	10	16	6	สูงขึ้น
8	10	12	2	สูงขึ้น
9	13	17	4	สูงขึ้น
10	13	13	0	เท่าเดิม
11	8	12	4	สูงขึ้น
12	14	14	0	เท่าเดิม
13	8	12	4	สูงขึ้น
14	12	18	6	สูงขึ้น
15	15	18	3	สูงขึ้น
16	10	13	3	สูงขึ้น
17	13	13	0	เท่าเดิม
18	12	15	3	สูงขึ้น
19	14	16	2	สูงขึ้น
20	17	20	3	สูงขึ้น
21	13	15	2	สูงขึ้น
22	12	12	0	เท่าเดิม
23	12	15	3	สูงขึ้น
24	11	12	1	สูงขึ้น
25	12	16	4	สูงขึ้น
26	12	15	3	สูงขึ้น

ตารางที่ ๑.1 (ต่อ)

คนที่	คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร		ผลต่าง	แปลผล
	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)		
27	10	16	6	สูงขึ้น
28	4	11	7	สูงขึ้น
29	8	12	4	สูงขึ้น
30	10	12	2	สูงขึ้น

ตารางที่ ๑.2 ระดับความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องตามโครงสร้างพีระมิดของ Freytag

คนที่	ด้านความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ			ด้านความตั้งใจและความพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ				ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ			รวม	แปลผล
	พูดเสียงดังฟังชัดและสบตา	แสดงท่าทางการพูดอย่างตั้งใจ	มีสมาธิในการพูด	พูดให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย	พูดอย่างมีเป้าหมาย	พยายามพูดจนจบ	พยายามแก้การพูดผิดด้วยการใช้คำซ้ำหรือคำใหม่	พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	พูดโดยมีการขยายรายละเอียดโดยใช้รูปประโยคหรือวลีอย่างง่าย	แสดงอารมณ์ที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูดหรือชื่นชอบในเรื่องเล่าของตนเอง		
1	3	4	3	5	3	5	1	4	3	3	34	ปานกลาง
2	4	5	4	5	4	5	4	4	5	4	44	สูงที่สุด
3	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	50	สูงที่สุด
4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	50	สูงที่สุด
5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	50	สูงที่สุด
6	4	5	4	5	4	5	4	4	5	4	44	สูงที่สุด
7	4	5	4	5	4	5	5	4	5	4	45	สูงที่สุด
8	3	4	3	5	3	5	2	3	4	3	35	สูง
9	5	5	4	5	5	5	4	4	5	4	46	สูงที่สุด
10	3	4	3	4	3	5	2	3	4	2	33	ปานกลาง
11	3	5	4	5	4	3	3	3	3	3	36	สูง
12	3	4	3	5	4	5	5	3	4	3	39	สูง
13	3	5	4	5	3	5	3	3	4	3	38	สูง
14	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	49	สูงที่สุด
15	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	49	สูงที่สุด
16	3	4	4	4	4	5	3	3	4	3	37	สูง
17	3	4	4	4	3	5	3	3	4	3	36	สูง
18	3	4	1	5	4	5	4	4	5	4	39	สูง

ตารางที่ ๑.2 (ต่อ)

คนที่	ด้านความกล้าหาญในการพูดภาษาอังกฤษ			ด้านความตั้งใจและความพยายามในการพูดภาษาอังกฤษ				ด้านการรับรู้ความสามารถของตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ			รวม	แปลผล
	พูดเสียงดังฟังชัดและสบตา	แสดงท่าทางการพูดอย่างตั้งใจ	มีสมาธิในการพูด	พูดให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย	พูดอย่างมีเป้าหมาย	พยายามพูดจนจบ	พยายามแก้การพูดผิดด้วยการใช้คำซ้ำหรือคำใหม่	พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	พูดโดยมีการขยายรายละเอียดโดยใช้รูปประโยคหรือวลีอย่างง่าย	แสดงอารมณ์ที่สอดคล้องกับเรื่องที่พูดหรือขึ้นชอบในเรื่องเล่าของตนเอง		
19	4	5	4	5	4	4	4	4	5	4	43	สูงที่สุด
20	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	50	สูงที่สุด
21	3	5	4	5	5	5	4	4	5	3	43	สูงที่สุด
22	2	3	2	3	2	5	2	3	4	2	28	ปานกลาง
23	3	5	4	5	5	5	4	4	5	2	42	สูง
24	3	3	3	4	5	5	5	4	5	4	41	สูง
25	4	5	2	4	5	5	5	3	4	2	39	สูง
26	4	5	4	5	4	5	4	3	5	2	41	สูง
27	4	5	4	5	5	5	5	3	5	4	45	สูงที่สุด
28	1	3	1	3	2	3	1	2	3	2	21	ต่ำ
29	2	3	4	3	5	4	3	3	3	4	34	ปานกลาง
30	1	3	2	3	5	5	3	3	4	2	31	ปานกลาง
เฉลี่ย											40.4	สูง

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - นามสกุล

นางสาวสุชาวลี วงศ์ศรีทา

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2559 - 2563

ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.)
สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติ
(หลักสูตรนานาชาติ) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พ.ศ. 2556 - 2559

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)
หลักสูตรภาษาอังกฤษ - ฝรั่งเศส

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2564 - ปัจจุบัน

ครูผู้สอนรายวิชา Additional Mathematics
โรงเรียนเซนต์ดอมินิก จังหวัดกรุงเทพมหานคร

พ.ศ. 2563 - 2564

ครูผู้สอนรายวิชา Additional Science
โรงเรียนเซนต์แมรี จังหวัดอุดรธานี

พ.ศ. 2562

นักศึกษาฝึกประสบการณ์ ตำแหน่ง Guest Service Agent
โรงแรมแบงค็อก แมริออท มาร์คีส์ ควีนส์ปาร์ค
จังหวัดกรุงเทพมหานคร